

РОБИН КУК

Лечителството винаги е Власт.
Властта винаги е изкушение...

ЗАГОВОР

РОБИН КУК ЗАГОВОР

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

A New York Times bestseller. В основата на блокбъстър филма на телевизия NBC „Вирус“.

Убийства и интриги придобиват епидемични размери, когато опустошителен вирус плъзва из най-добрите болници в Америка.

Д-р Мариса Блументал е още нов „следовател“ в Центъра за контрол върху опасните заболявания в Атланта, но тъкмо на нея се пада да дебютира по възможно най-стресиращия начин. За да спре светкавичното разпространение на смъртоносната зараза, тя ще трябва да открие причините за надвисналата катастрофа и да изясни защо най-страшното се случва тъкмо там, където изглежда най-невъзможно — в супермодерни клиники, сред елита на лекарското общество, в страната с най-напредналата медицинска наука в света... Това, което научава, надхвърля дозата, здравословна за самата нея.

Мариса не подозира, че ще се сблъска не само със зловещи находки, но и със зловещи замисли — с една от най-черните тайни на белите престилки...

Както винаги, Кук не се бои да хвърли камък в средата на блатото и да извади на показ мрака под гладката повърхност... Стръскащ, актуален, плашещ... Кук е майстор.

New York Times

ПРОЛОГ

Заир, Африка

7 септември, 1976 г.

Джон Нордаик, дваисет и една годишен студент по биология от Университета Йейл, се събуди сутринта в края на малко селце северно от Бумба, Заир. Като се обърна върху пропития си от пот спален чувал, той погледна през мрежестия капак на найлоновата планинска палатка, вслушвайки се в звуците на тропическата дъждовна гора, примесени с шумовете на събуждащото се село. Лек бриз донесе топлата, остра миризма на оборска тор, просмукана от парливия аромат на запалени готварски огньове. Високо над себе си мерна пробягващите маймуни през тучната растителност, която закриваше небето от поглед.

Беше спал на пресекулки и когато се надигна да се изправи, усети краката си несигурни и слаби. Почувства се определено по-зле, отколкото предната нощ, когато го беше втресло и бе получил температура един час след вечеря. Предположи, че е малария, макар най-надлежно да бе вземал хлорокинфосфат профилактично. Проблемът беше, че е невъзможно да избегне облаците комари, които нахлуваха всяка вечер от скритите блата в мочурливата джунгла.

С колеблива походка се отправи към селото и попита за най-близката клиника. Един странстващ проповедник му каза, че има болница на белгийската мисия в Ямбуку, малко градче, намиращо се на няколко километра на изток. Болен и уплашен, Джон бързо развали лагера си, натъпка палатката и спалния чувал в раницата и се отправи към Ямбуку.

Беше взел шестмесечно разрешение от университета да снима африкански животни, и по-специално високопланинската горила, застрашена от изчезване. Да мине по следите на най-известните пътешественици на 19 век, първоначално изследвали Черния континент, бе негова детска мечта.

Ямбуку едва ли бе по-голям от селото, което току-що бе напуснал, а мисионерската болница изобщо не вдъхваше доверие. Не

беше нищо повече от скромна група сгради от кирпичени тухли, всички с въпиеща нужда от ремонт. Покривите бяха или от прояден от ръжда метал, или сламени, като местните колиби; не се виждаха следи от електричество.

След като попита една монахиня, облечена в традиционно облекло, която говореше само френски, Джон бе изпратен да чака сред тълпата местни жители във всички възможни стадии на немощ и болнавоост. Докато гледаше другите пациенти, той се запита дали не е възможно да се зарази с нещо много по-лошо от това, от което вече страдеше. Най-сетне бе прегледан от един измъчен белгийски лекар. Прегледът мина бързо и, както Джон вече бе предположил, диагнозата беше „лека“ малария. Докторът предписа инжекция хлорокин и посъветва Джон да дойде пак, ако не се оправи до ден-два.

После го изпратиха в манипулационната да чака на опашка за инжекцията. Тогава забеляза липсата на стерилност. Сестрата не разполагаше с отделни игли, а просто редуваше една на три спринцовки. Джон беше сигурен, че краткият им престой в стерилизиращия разтвор не е достатъчно дълъг да убие бацилите по тях. Освен това сестрата ги вземаше от разтвора с голи пръсти. Когато редът му дойде, прииска му се да каже нещо по въпроса, но френският му не беше съвсем добър, пък и прекрасно знаеше, че се нуждае от лекарството.

През следващите няколко дена бе доволен, че си е премълчал, тъй като скоро се почувства по-добре. Остана в района на Ямбуку, зает със снимането на племето Будза. Тези хора бяха неуморни ловци и нямаха търпение да демонстрират уменията си пред русокосия чужденец. На третия ден Джон се приготви да продължи пътешествието си по течението на река Заир по стъпките на Хенри Стенли, когато състоянието му внезапно се влоши. Първото, което забеляза, бе ужасното главоболие, последвано от бързо редуване на студени тръпки, температура, повръщане и диария. С надеждата, че ще му мине, той се прибра в палатката си, като трепери цяла нощ, мечтаейки си за вкъщи, за чисти чаршафи и за баня. На сутринта, след като няколко пъти бе повръщал в тъмното, се чувстваше слаб и обезводнен. С огромно усилие успя да събере нещата си и бавно се отправи към мисионерската болница. Когато пристигна в двора, повърна яркочервена кръв и припадна на пода в клиниката.

Един час по-късно се събуди в стая с още двама пациенти, и двамата страдащи от резистентна на медикаменти малария.

Докторът, същият, който го бе преглеждал при предишното му идване, бе обезпокоен от тежкото му състояние и отбеляза още няколко любопитни симптома: неизвестен обрив по гърдите и кръвоизливи в очите. Въпреки че диагнозата оставаше малария, докторът изглеждаше разтревожен. Това не беше типичен случай. Като допълнителна предпазна мярка той реши да включи лечебен курс с хлорамфеникол, в случай че младежът има тифоидна треска.

16 септември, 1976 г.

Д-р Лугаса, районният комисар по здравеопазване за окръг Бумба, погледна през отворения прозорец на офиса си широката река Заир, блеснала на утринното слънце. Искаше му се да продължава да се нарича постарому, Конго, с цялата тайнственост и възбуда, които това име носеше. Като се насили да върне ума си към работата, той насочи поглед към току-що полученото писмо от мисионерската болница в Ямбуку, отнасящо се до смъртта на американеца Джон Нордаик и на един гостуващ фермер от плантация в близост до река Ебола. Докторът от мисията съобщаваше, че двата смъртни случая са били причинени от неизвестна зараза, която се развила бързо; двама пациенти, настанени в една стая с американеца, четирима членове от семейството на земеделеца, които са се грижили за него, и десет от амбулаторно болните, били засегнати от същата болест.

Д-р Лугаса знаеше, че има два избора. Първо, да не прави нищо, което несъмнено бе най-мъдрото. Един господ знаеше що за ужасно ендемично заболяване ще се окаже в края на краищата. Втората опция беше да попълни внушителен брой официални формуляри, съобщавайки за инцидента в Киншаса, където някой като него самия, но на по-висока позиция в бюрократичната стълбица, ще реши, че е по-благоразумно да не се прави нищо. Разбира се, д-р Лугаса знаеше, че ако избере да попълни бланките, ще трябва да отиде до Ямбуку — идея, която намери за противна, особено в това влажно и горещо време на годината.

С леко угризение той запрати написаното на тънка хартия писмо в кошчето за боклук.

23 септември, 1976 г.

Седмица по-късно д-р Лугаса нервно пристъпваше от крак на крак, докато гледаше остарелия самолет DC-3 да каца на летище Бумба. Пръв излезе д-р Бучард, началникът на д-р Лугаса от Киншаса. Предишния ден д-р Лугаса му беше телефонираше, за да го информира, че току-що е получил съобщение за избухване на сериозно, непознато заболяване, което прогресира в района на мисионерската болница в Ямбуку. Беше засегнало не само местните жители, но също така и болничния персонал. Не беше споменал за писмото, което бе получил няколко дни по-рано.

Двамата лекари се поздравиха на пистата, след което се качиха в тойотата на д-р Лугаса. Бучард попита дали не са дошли още новини от Ямбуку и той прочисти гърлото си, все още разтревожен от онова, което бе научил тази сутрин от радиограмата. Както изглежда, дванайсет от седемнайсетте души медицински персонал, бяха вече мъртви, заедно със сто и четиринайсет души от селото. Болницата беше затворена, тъй като нямаше достатъчно хора да работят.

Д-р Бучард реши, че целият регион трябва да бъде поставен под карантина. Той бързо проведе необходимите телефонни разговори с Киншаса и каза на д-р Лугаса да организира превоза за следващата сутрин, така че да могат да посетят Ямбуку и сами да преценят за какво става дума.

24 септември, 1976 г.

На следващия ден, когато двамата лекари влязоха в пустия двор на мисионерската болница в Ямбуку, бяха посрещнати от зловеща тишина. По празната верандата притича един плъх и след малко ги блъсна миризма на разложение. Като покриха носовете си с кърпички, те неохотно излязоха от ленд ровъра и страхливо надникнаха в най-близката постройка. Вътре имаше два трупа, и двата, започнали да се разлагат в жегата. Но това не беше нищо в сравнение с момента, когато в третата сграда откриха една все още жива медицинска сестра, изпаднала в безсъзнание от високата температура. Лекарите влязоха в празната операционна зала и надянаха ръкавици, хирургическо

облекло и маски в позакъснял опит да се предпазят. Изпълнени с опасения за собственото си здраве, те се насочиха към болната сестра и претърсиха за още хора от персонала. Заедно с почти трийсетима мъртъвци, те откриха още четирима едва дишащи пациенти.

Д-р Бучард изпрати радиограма до Киншаса и поиска спешна помощ от Заирските въздушни сили за пренасянето на няколко пациенти от мисионерската болница до столицата. Но междувременно, докато се консултираха с отделението за инфекциозни болести в университетската болница как да изолират болните при извозването им, остана жива само медицинската сестра. Техниките за изолиране трябва да бъдат отлични, подчерта д-р Бучард, защото очевидно си имаха работа със силно заразна и смъртоносна болест.

30 септември, 1976 г.

Белгийската медицинска сестра, пренесена в Киншаса, почина в 3:00 през нощта, въпреки шестте дни масирана поддържаща терапия. Не беше поставена никаква диагноза, но след аутопсията проби от кръвта, черния дроб, далака и мозъка, бяха изпратени в Института за тропическа медицина в Антверпен, Белгия; в Националния Епидемиологичен Център в Атланта, САЩ; и в Института за микробиологически изследвания в Портън Даун, Англия. В район Ямбуку бяха открити още двеста деветдесет и четири случая на болестта с фатален изход за почти деветдесет процента от засегнатите.

13 октомври, 1976 г.

Вирусът Ямбуку беше изолиран почти едновременно в трите международни лаборатории. Бе отбелязано, че е структурно подобен на вируса Марбург, открит за първи път през 1967 г. при фатална зараза сред лаборанти, занимаващи се със зелени маймуни от Уганда. Новият вирус, значително по-вирулентен от Марбург, бе наречен Ебола по името на река Ебола северно от Бумба. Установи се, че е най-смъртоносният микроорганизъм след бубонната чума.

Два месеца след първоначалните случаи непознатото заболяване в Ямбуку бе обявено за успешно овладяно, след като не бе съобщено за нови болни в района в продължение на няколко седмици.

3 декември, 1976 г.

Карантината в района на Бумба беше вдигната и въздушният трафик възобновен. Вирусът Ебола явно се бе върнал там, откъдето се бе пръкнал. А къде беше това, си оставаше пълна мистерия. Международен екип от професионалисти, включително д-р Сирил Дубчек от Националния Епидемиологичен Център, изиграл голяма роля в локализирането на вируса на треската Ласа, прехвърли целия район, търсейки източника на вируса Ебола в бозайници, птици и насекоми. Вирусолозите също не стигнаха до успех. Нито пък до някаква следа.

Лос Анджелис, Калифорния

14 януари

В наши дни

Д-р Рудолф Рихтер, прочут офталмолог, родом от Германия, и съосновател на клиника „Рихтер“ в Лос Анджелис, намести очилата си и погледна рекламните брошури, пръснати на кръглата маса в конферентната зала. От дясната му страна седеше неговият брат и партньор, Уилям, завършил бизнес училище, който разглеждаше лъскавите страници със съдържано внимание. Материалът се отнасяше до кампанията за набиране на нови абонати на здравноосигурителната програма за следващото тримесечие. Беше насочена към младите хора, една относително здрава прослойка от населението. Тук бяха реалните пари, в предплатеното здравеопазване. Уилям бързо го бе разбрал.

Рудолф хареса брошурите. Това беше първото хубаво нещо, което му се случваше от сутринта. Денят бе започнал лошо с автопроизшествие на входа на автострадата на Сан Диего, завършило с отвратителна вдлъбнатина върху новото му БМВ. След това спешната операция в клиниката. После пък болният от СПИН пациент със странни усложнения, който се изкашля в лицето му, докато се опитваше да прегледа ретините му. И като връх на всичко, го ухапа една от маймуните, използвана в проекта му за лечение на очния херпес. Ама че ден!

Той вдигна една от рекламите, предназначени за лосанджелиското списание „Таймс Сънди“. Беше идеална. Кимна на Уилям, който даде знак на човека от рекламната фирма да продължи. Следващата част на презентацията бе лъскав трийсетсекунден телевизионен спот, вмъкнат във вечерните новини. Представляваше безгрижно момиче по бикини на плажа в Малибу, което играеше волейбол с красив младеж. Рудолф си помисли, че му напомня за скъпа реклама на „Пепси“, макар да възхваляваше концепцията за предплатена медицинска помощ, предоставяна от институция като клиника „Рихтер“, в контраст с традиционната система за заплащане на всяка конкретна услуга.

Заедно с Рудолф и Уилям тук бяха и група други лекари, включително д-р Наварес, главен лекар. Всички бяха директори в клиниката и държаха малко акции на борсата.

Уилям прочисти гърлото си и попита дали има въпроси. Такива нямаше. След като хората от рекламата си тръгнаха, групата единодушно одобри работата им. После, след кратка дискусия за построяването на нова сателитна клиника, която да се занимава с повишения брой абонати от района на Нюпорт бийч, срещата беше закрыта.

Д-р Рихтер се върна в офиса си и доволен хвърли рекламните материали в куфарчето си. Беше разкошно помещение, като се имаше предвид относително ниското професионално заплащане, което получаваше като лекар в групата. Но заплатата му беше само страничен доход, сравнена с печалбата от процента му от акциите на борсата. И клиника „Рихтер“, и д-р Рудолф Рихтер бяха в отлична финансова форма.

След като се захвана с останалите обаждания, д-р Рихтер направи визитация на постоперативните си хоспитализирани пациенти: две ретинални отлепвания с тежка медицинска история. И двата случая бяха добре. По обратния път към офиса си той си помисли колко малко операции правеше като единствен офталмолог в клиниката. Беше обезпокоително, но при всичките офталмолози в града бе късметлия, че изобщо имаше работа. Беше благодарен на брат си, че е споделил с него идеята си за клиника преди осем години.

Като смени бялата престилка със син блейзър и взе куфарчето си, д-р Рихтер напусна сградата. Минаваше девет вечерта и паркингът за

велосипеди и мотоциклети беше почти празен. През целия ден едва се намираще място и Уилям непрекъснато му повтаряше, че е нужно да се разшири не само като пространство, но и да се ремонтира; нещо, което Рудолф нито разбираше, нито искаше да прави.

Унесен в мисли за икономическата ситуация на клиниката, д-р Рихтер не забеляза двамата мъже, които чакаха в сенките на гаража. Продължи да не ги забелязва дори след като тръгнаха след него. Бяха облечени в тъмни бизнес костюми. По-високият държеше едната си ръка неподвижно сгъната. Стискаше дебело куфарче, което държеше високо, заради сковаността на лакътната си става.

Приближавайки се до колата си, д-р Рихтер чу стъпките зад себе си, когато забързаха. Усети неприятна буца в гърлото. Преглътна с усилие и хвърли кос, разтревожен поглед през рамо. Видя двамата мъже, които явно се движеха право към него. Когато минаха под лампите на тавана, забеляза, че са добре облечени, с чисти ризи и копиринени вратовръзки. Това го накара да се почувства малко по-добре. И въпреки това ускори крачка, заобикаляйки задницата на колата си. Зарови за ключовете си, бързо отключи вратата и след като ги хвърли в куфарчето си, се плъзна в миришещото на скъпа кожа купе. Понечи да затвори, когато една ръка го спря. Д-р Рихтер неохотно вдигна очи и срещна невъзмутимото безстрастно лице на единия от мъжете, по което премина намек за усмивка, когато докторът го погледна въпросително.

Д-р Рихтер отново се опита да затвори вратата, но непознатият я държеше здраво от външната страна.

— Бихте ли ми казали колко е часът, докторе? — попита мъжът любезно.

— Разбира се — отвърна той, успокоен, че има обяснение за присъствието на този човек тук. Погледна часовника си, но преди да е успял да каже нещо, усети, че го измъкват грубо от колата. Направи нерешителен опит да се съпротивлява, който бързо бе потушен от силна плесница през лицето, която го събори на земята. Ръцете на непознатия грубо затършуваха за портфейла му и той чу разкъсване на плат. Един от мъжете каза „бизнесмен“ с пренебрежителен тон, а другият подхвърли „Взemi куфарчето“. Д-р Рихтер усети, че му издърпват часовника от китката.

Всичко свърши така бързо, както бе започнало. Д-р Рихтер чу стъпките да се отдалечават и една врата се затръшна, след което по гладкия бетон изсвистяха гуми. В продължение на няколко минути той остана да лежи без да мърда, доволен, че е жив. Намери очилата си и си ги сложи, нищо че едното стъкло беше напукано. Като хирург главното му безпокойство беше за ръцете; те бяха първото нещо, което провери, още преди да е станал от земята. Изправи се на крака и продължи да оглежда останалата част от себе си. Бялата риза и вратовръзката му се бяха изцапали. Едно от копчетата на блейзъра липсваше и на мястото му се виждаше подковообразна дупка. Панталонът му беше разкъсан от десния преден джоб надолу до коляното.

— Господи, какъв ден само! — промърмори той под нос и си помисли, че сутрешната катастрофа изглежда незначителна в сравнение със случилото се току-що. След миг колебание взе ключовете си и се върна в клиниката, отивайки в офиса си. Позвъни на охраната, след това се запита дали да не телефонира на полицията. Мисълта за лош имидж на болницата го накара да се разколебае, пък и наистина, какво щеше да направи полицията? Докато спореше със себе си, той позвъни на жена си да ѝ обясни, че се е наложило да закъснее повече, отколкото е очаквал. После отиде до тоалетната да огледа лицето си в огледалото. На дясната му буза имаше ожулване със залепнали песъчинки от пода на гаража. Той внимателно го проми с антисептичен разтвор и се опита да прецени с колко бе подпомогнал нападателите си. Сигурно в портфейла му имаше стотина долара, както и всичките му кредитни карти, паспорт, включително лиценза му за медицинска практика в Калифорния. Но най-много се ядоса, че му бяха взели часовника; беше подарък от жена му. Добре де, щеше да си купи нов, помисли си той, когато чу по вратата да се чука.

Като се извиняваше раболепно, мъжът от охраната каза, че подобен проблем никога преди не се бил случвал, и че съжалява, че не е бил на мястото. Обясни, че половин час преди това е направил рутинна обиколка на паркинга. Д-р Рихтер го увери, че неговата единствена грижа е да се предприемат стъпки по посока избягване на такива инциденти за в бъдеще. Накрая заяви, че няма намерение да съобщава на полицията.

На следващия ден той не се чувстваше добре, но отдаде симптомите на шока и на факта, че не бе спал достатъчно. В пет и половина обаче се почувства достатъчно болен и реши да отмени срещата с любовницата си, секретарка в отдела за медицински картони. Накрая все пак отиде в апартамента ѝ, но се прибра рано, за да си почине, колкото да прекара нощта, мятайки се неспокойно в собственото си легло.

На третия ден д-р Рихтер наистина беше болен. Когато се изправи зад бюрото си, беше объркан и замаян. Опита се да не мисли за ухапването от маймуната и за изкашлялия се в лицето му болен от СПИН. Добре знаеше, че СПИН не се предава при такива обикновени контакти: недиагностицираната суперзараза беше тази, която го безпокоеше. В три и половина го втресе и получи непоносимо мигренозно главоболие. Мислейки, че развива температура, той отмени насрочените за следобед срещи и напусна клиниката. По това време беше напълно сигурен, че е пипнал грип. Когато се прибра вкъщи, жена му погледна преbledнялото му лице и зачервените клепачи на очите му и го накара да си легне. В осем часа главоболието му стана толкова силно, че изпи един перкодан. В девет получи силни стомашни спазми и диария. Жена му предложи да се обади на д-р Наварес, но той я обвини, че се паникьосва и ѝ каза, че ще се оправи. Взе таблетка далмен и заспа. В четири сутринта се събуди и се дотътри до банята, където повърна кръв. Ужасена, жена му го остави и отиде да извика линейка, за да го пренесат в клиниката. Той не възрази. Нямаше сили да се съпротивлява. Знаеше само, че никога през живота си не е бил по-болен.

1.

20 януари

Нещо безпокоеше Мариса Блументал. Дали се дължеше на собственото ѝ съзнание, или на някаква незначителна външна промяна, тя не знаеше. Във всеки случай не можеше да се съсредоточи. Когато вдигна очи от книгата в скута си, осъзна, че светлината отвън се е променила и от блед снежнобял, правоъгълникът на прозореца е станал индиговочерен. Тя погледна часовника си. Нищо чудно. Беше почти седем.

— Мили боже — промърмори тя полугласно. Изправи се бързо и в същия миг се почувства замаяна. Беше прекарала на две ниски пластмасови табуретки в ъгъла на библиотеката на Националния Епидемиологичен Център (НЕЦ) в Атланта доста повече време, отколкото мислеше. Беше си уговорила среща за тази вечер и планираше да си бъде вкъщи в шест и половина, за да има време да се приготви.

Вдигна тежкия том „Вирусология“ и тръгна към съответния рафт, опъвайки схванатите си мускули на краката. Тази сутрин бе тичала, но пробяга само три и половина километра, без да стигне до обичайните пет.

— Имате ли нужда от помощ, за да вдигнете това чудовище на рафта? — пошегува се госпожа Кембъл, библиотекарката с майчински вид, докато закопчаваше вечната си сива жилетка. В помещението съвсем не беше топло.

Както във всяка добра шега, и в този коментар на библиотекарката имаше частица истина. Учебникът по вирусология тежеше пет килограма — една десета от собственото тегло на Мариса. Тя беше висока 1.52 м, макар че когато я питаха, винаги казваше, че е 1.58 — ръстът ѝ, когато е на токчета. За да върне книгата, трябваше да замахне, след което почти да я хвърли на мястото ѝ.

— Това, от което имам нужда — каза Мариса, — е да вкарам всичко от този том в главата си.

Госпожа Кембъл се засмя с тихия си смях. Беше сърдечна жена, както почти всички в НЕЦ. Според Мариса мястото създаваше повече чувство за академична институция, отколкото за държавна агенция, каквато официално бе станало през 1973 г. Цареше атмосфера на самоотверженост и отговорност. Макар секретарките и техническият персонал да напускаха в четири и половина, специалистите неизменно оставаха, често работейки до малките часове на нощта.

Мариса излезе от библиотеката, която не отговаряше в пълния смисъл на думата на изискванията за такова място — половината от книгите бяха складираны както дойде във всички помещения на комплекса. Всъщност Центърът бе много повече федерално регулирана агенция, принуден вечно да моли за по-голямо финансиране в състояние на вечен бюджетен недостиг. Мариса си отбеляза наум, че той освен това *изглежда* като федерална агенция. Коридорът беше боядисан в сиво, а подът — покрит със сив балатум, изтънял в средата. До асансьора стоеше неизбежната снимка на усмихвания се президент. Непосредствено под снимката някой бе надраскал непочтително стрелка, на която пишеше: „Ако не ти харесват отпуснатите тази година средства, само почакай да видиш следващата година!“.

Мариса изтича нагоре по стъпалата. Офисът ѝ — всъщност бе прекалено великодушно да се нарече така, защото напомняше по-скоро на бърлога, отколкото на офис — се намиреше на етаж над библиотеката. Беше помещение без прозорци, което сигурно навремето чистачките бяха използвали да складират кофите и парцалите си. Стените бяха боядисани в мрачно сиво и вътре едва се побираха едно метално бюро, кантонерка за папки, лампа и въртящ се стол. Но тя беше щастлива, че го има. Съревнованието тук беше силно.

Въпреки пречките обаче, Мариса знаеше добре, че Центърът наистина работи. Той беше осигурил феноменално медицинско обслужване през годините не само в Съединените щати, но също така и в чужди страни. Спомняше си ясно как тук бяха разрешили мистерията с Легионерската болест преди няколко години. Бяха установили стотици такива случаи след стартирането на организацията през 1942 г. като Кабинет за контрол над маларията, за да изчистят завинаги тази болест от американския юг. През 1946 г. Кабинетът бе преименуван в Център за заразни болести с отделни лаборатории,

занимаващи се с бактерии, гъбички, паразити и вируси. На следващата година се създаде лаборатория, занимаваща се с болести по животните, които могат да се предават на хората, като холера, бяс и антракс. През 1970 г. организацията отново беше прекръстена, този път в Национален Епидемиологичен Център.

Докато подреждаше няколко преснимани статии в куфарчето си, Мариса си помисли, че тъкмо успехите я бяха накарали да постъпи на работа тук. След като завърши специализацията си по педиатрия в Бостън, тя кандидатства и беше приета в Епидемиологичната разузнавателна служба (ЕИС) за две години. Беше нещо като медицински разузнавач. Само три и половина седмици преди това, точно преди Коледа, тя бе завършила уводния курс, което предполагаше, че е обучена за новата си роля. Курсът беше по администрация на общественото здраве, биостатистика и епидемиология — изследване и контрол на здравето и болестите сред населението.

Слаба усмивка мина по лицето ѝ, когато облече тъмносиньото си палто. Беше взела уводния курс, добре, но както често се бе случвало в медицинската ѝ подготовка, тя се чувстваше напълно неподготвена да се справи с реален спешен случай. Щеше да бъде огромен скок от студентската скамейка да се озове на терена, *ако* и *когато* ѝ възложеха подобна задача. Да знае как да свърже случаите на едно заболяване с причината за вирулентността, заразата и факторите, определящи възприемчивостта към него, бе далеч от това да реши как да контролира реална болест, засягаща реални хора. Всъщност, тук не стоеше изобщо въпросът „ако“, а само „кога“.

Тя грабна куфарчето си, изгаси осветлението и се насочи по коридора към асансьорите. Беше взела курса по епидемиология заедно с още четиридесет и осем души, повечето от които, като нея самата, бяха лекари. Имаше няколко микробиолози, няколко медицински сестри, дори един стоматолог. Запита се дали всички те преживяваха подобно съмнение и несигурност в себе си. В медицината хората принципно не говореха за подобни неща; това противоречеше на „имиджа“.

При завършването на обучението си тя беше назначена в отдела по вирусология, специалност патогени, първият ѝ избор измежду предлаганите позиции. Нищо чудно, беше първенец в курса си. Макар

да имаше слаба практика във вирусологията, което бе причина да прекарва повече време в биологията, бе пожелала да постъпи в този отдел, защото настоящата епидемия от СПИН бе катапултирала вирусологията на челно място в изследванията. В началото вирусологията винаги бе играла ролята на „втора цигулка“ спрямо бактериологията. Е, сега времената се бяха променили и Мариса искаше да е част от това.

До асансьорите видя малка група хора и кимна. Повечето бяха от отдела по вирусология, чийто административен офис се намираше в края на коридора. Останалите бяха непознати, но всички я познаваха. Може и да се чувстваше несигурна във възможностите си, но поне я приемаха радушно.

На първия етаж слезе от кабинката и с бързи крачки се отправи към паркинга. Макар че беше зима, не можеше да се сравни с изтърпяното през последните четири години в Бостън, затова не си даде труд да закопчава палтото си. Червената ѝ спортна хонда прелюд си стоеше където я бе оставила сутринта: прашна, мръсна и занемарена. Табелките ѝ още бяха с масачузетска регистрация; замената им бе още едно от нещата, за които Мариса все не намираше време.

Пътят от Центъра до наетата от нея къща не бе дълъг. Наблизо се намираше университетът Емъри, който бе дарил на Центъра околната земя през 40-те години. Група приятни жилищни сгради заобикаляха университета, като се движеха в диапазон от по-ниска от средната класа до подозрително богата. Ставаше въпрос за един от бившите квартали в района Друид хил, в който Мариса бе успяла да наеме къща. Беше собственост на семейство, преселило се в Мали, Африка, за да работи по проект за контрол на раждаемостта.

Мариса зави към Пийчтрий плейс. Имаше чувството, че в Атланта всичко се казва „Пийчтрий“^[1]. Мина от ляво на къщата. Беше малка двуетажна постройка, облицована с дърво, добре поддържана, с изключение на зелените площи. Архитектурният стил бе неопределен, но на предната веранда стояха две йонийски колони. Всички прозорци имаха капаци, всеки с изрязано в средата сърце. Мариса бе използвала израза „приятна“, когато я описа на родителите си.

Зави вляво на следващата улица, после направи отново ляв завой. Имотът, върху който бе разположена къщата, минаваше през цялата

пряка и за да стигне до гаража си, Мариса трябваше да мине отзад. Пред сградата имаше кръгова алея, но не бе свързана със задната алея и с гаража. Очевидно на времето двете алеи са били свързани, но някой бе построил тенискорт и беше сложил с това край на удобството. Сега кортът тънеше в бурени и едва се виждаше.

Тъй като щеше да излиза вечерта, Мариса не вкара колата в гаража. Докато се изкачваше по задното стълбище, чу кокер шпаньола си, подарен ѝ от една колежка педиатърка, да приветства прибирането ѝ с радостен лай.

Не бе планирала да си взема куче, но шест месеца преди това една продължителна романтична връзка, за която бе сигурна, че ще доведе до брак, внезапно приключи. Мъжът, Роджър Шулман, специализант неврохирург в Масачузетс Дженерал, я бе шокирал с новината, че е приел стипендия в УКЛА и че възнамерява да отиде там самичък. До този момент бяха говорили Мариса да го придружи на мястото, на което го приемат, за да завърши обучението си, и тя наистина кандидатства за педиатрична позиция в Сан Франциско и Хюстън. Роджър изобщо не бе споменавал УКЛА.

Като най-малка в семейството, с три по-големи братя и студент, властен баща неврохирург, Мариса нямаше високо самочувствие. Понесе разрива с Роджър много тежко и едва успяваше да се накара сутрин да стане от леглото и да отиде в болницата. В средата на последвалата депресия, приятелката ѝ Нанси ѝ показа кученцето. Отначало Мариса се подразни, но Тафи — така се казваше кутретото — спечели веднага сърцето ѝ, и както предполагаше Нанси — ѝ помогна да се фокусира върху нещо друго извън сърдечните вълнения. Сега Мариса обичаше до полуда кучето, радвайки се, че в къщата има друго живо същество, на което да дава, и от което да получава обич. Притесняваше се само какво ще стане, когато я изпратят някъде. Но и тук притесненията ѝ бързо се разрешиха, защото семейство Джъдсън, съседите ѝ отдясно, се влюбиха в Тафи и предложиха да го вземат по всяко време, когато Мариса не е в града.

Тя отвори вратата и парира въодушевените подскоци на кучето, за да изключи алармата. Когато собствениците ѝ обясняваха системата, беше слушала само с половин ухо. Но сега се радваше, че я има. Макар предградията да беше много по-сигурно от града, нощем се чувстваше много по-изолирана, отколкото в Бостън. Дори си помисли с

благодарност за паникбутоната, който носеше в джоба на палтото си, и който можеше да използва, за да включи алармата от алеята, ако види неочаквана светлина или движение във вътрешността на къщата.

Докато преглеждаше електронната си поща, позволи на кучето да употреби неизразходваната си енергия в бесни обиколки на синия смърч в предния двор. Семейство Джъдсън не пропускаха да изведат кучето на обяд, тъй като до вечерта, когато Мариса се прибираще, имаше прекалено много време за едно осеммесечно кутре да стои затворено в кухнята.

За съжаление, трябваше да прекъсна радостните изблици на Тафи. Наближаваше седем, а бе поканена на вечеря в осем. Ралф Хемпстън, успешен офталмолог, я бе извел няколко пъти и макар все още да не бе преживяла Роджър, тя се радваше на изисканата му компания и на факта, че я кани на вечеря, на театър и на концерт, без да намеква за леглото. Всъщност, тази вечер за първи път я канеше в дома си, но бе подчертал, че става въпрос за голямо парти, а не за интимна вечеря.

Изглежда възнамеряваше да даде възможност на отношенията им да се развиват по естествен път и тя му беше благодарна, макар да предполагаше, че причината може да е двайсет и две годишната разлика във възрастта; тя бе на трийсет и една, а той — на петдесет и три.

Странно, единственият друг мъж, с когото се срещаше в Атланта, беше с четири години по-млад от нея. Тад Шокли, доктор по микробиология, който работеше в същия отдел, в който тя най-последно бе назначена, се бе влюбил в нея в момента, в който я бе забелязал в кафенето през първата ѝ седмица в Центъра. Беше пълната противоположност на Ралф Хемпстън: доста стеснителен, дори когато я беше поканил на кино. Бяха излизали пет-шест пъти, и слава богу, че той, както и Ралф, не беше натрапчив във физическо отношение.

Мариса бързо си взе душ, изсуши се и си сложи грим почти механично. Времето я притискаше и тя бързо отхвърли няколко комбинации, докато прехвърляше дрехите си в килера. Не робуваше на модата, но обичаше да показва най-доброто от себе си. Спря се на копринена пола и пуловер, които си бе купила за Коледа. Пуловерът стигаше до средата на ханша ѝ и тя си помисли, че я прави да изглежда по-висока. Обу чифт черни обувки и се погледна в голямото огледало.

Въпреки ръста си, беше доволна от вида си. Чертите ѝ бяха дребни, но нежни, а баща ѝ бе използвал израза „изящни“ преди години, когато го попита дали я намира за хубава. Очите ѝ бяха тъмнокафяви, с гъсти мигли, а тежката ѝ вълниста коса имаше цвета на скъпо шери. Носеше я по същия начин, както и на шестнайсет години: дълга до раменете, отметната назад над челото с диадема от костенурча черупка.

Ралф се намираще само на пет минути с кола, но колкото повече се отдалечаваше от дома си Мариса, толкова повече кварталът се променяше. Сградите станаха по-големи, заобикаляха ги добре поддържани и подстригани морави. Къщата на Ралф беше разположена в голям имот с алея, която грациозно се отклоняваше от улицата и извиваше. От двете страни на алеята се кипреха азалии и рододендрони, които трябваше човек да види напролет, по думите на Ралф.

Самата постройка бе триетажна, във викториански стил, с осмоетажна кула, доминираща десния преден ъгъл. Голяма веранда, облицована с пищен перваз от резбовано дърво, тръгваше от кулата и продължаваше по дължината на къщата отпред, след което завиваше наляво. Над верандата имаше кръгъл балкон и конусообразен покрив, с който завършваше един от върховете на кулата.

Мястото изглеждаше наистина празнично. Всички прозорци грееха в светлина. Мариса зави наляво, следвайки инструкциите на Ралф. Помисли си, че е малко закъсняла, но не се виждаха други коли.

Когато мина покрай къщата, погледна нагоре към стълбата за противопожарния изход, който се спускаше от третия етаж. Беше го забелязала една нощ, когато Ралф спря да си вземе забравения пейджър. Беше ѝ обяснил, че предишният собственик е направил помещения за прислугата горе и градският отдел по строителство го е принудил да добави пожарния изход. Черното желязо изпъкваше гротескно на фона на бялото дърво.

Мариса паркира пред гаража, чийто вид подходеше напълно на главната постройка. Почука на задната врата на модерно крило, което не можеше да се види отпред. Явно никой не я чуваше. Погледна през прозореца и забеляза оживление в кухнята. Заобиколи и застана на главния вход, натискайки звънеца. Ралф отвори вратата почти мигновено и я прегърна силно.

— Благодаря ти, че идваш рано — каза той и ѝ помогна да съблече палтото си.

— Рано? Мислех, че съм закъсняла.

— Не, не — завъртя глава той. — Гостите ще са тук след осем и половина.

Тя се изненада, когато го видя, че е облечен в смокинг. Макар да знаеше колко красив е, бе смутена.

— Надявам се да съм облечена подходящо — каза тя. — Не ми спомена, че събитието ще е официално.

— Изглеждаш зашеметяващо, както винаги. Просто търсех повод да облека смокинга си. Ела, ще те разведа.

Мариса го последва, мислейки си отново, че Ралф изглежда като типичния лекар: силни, хубави черти, посивяваща коса на слепоочията. Двамата отидоха в салона за гости. Обстановката и тук беше привлекателна, но някак стерилна. Прислужница в черна униформа излезе с ордъври.

— Ще започнем тук. Напитките ще се сервират в бара в дневната — каза Ралф.

Той отвори две плъзгащи се врати и двамата влязоха в дневната. Барът се намираще вляво. Млад мъж в червена дреха търкаше чашите с бързи, уверени движения. Оттатък дневната, през свода, се помещаваше официалният салон за хранене. Масата беше заредена за най-малко дванайсет души.

С Ралф отидоха в новото крило, състоящо се от дневна и голяма модерна кухня. Трима или четирима души се занимаваха с последните приготовления за вечерята.

След като се убеди, че всичко е под контрол, Ралф отведе Мариса отново в салона и ѝ каза, че я е поканил по-рано с надеждата да се прояви като домакиня. Малко изненадана — беше излизала само пет-шест пъти с него — тя прие.

Звънецът звънна, известявайки пристигането на първите гости.

За съжаление Мариса все не успяваше да запомни имената, но си спомни д-р и госпожа Хейуърд заради удивителните им посребрени коси. Тук бяха и д-р Джаксън със съпругата си, с подчертана слабост към диаманти с размерите на топка за голф. Единствените други, останали в паметта ѝ, бяха д-р Сандбърг и съпругата му, и двамата психиатри.

Докато се опитваше да поддържа разговора, Мариса бе впечатлена от кожите и бижутата. Тези хора не бяха лекари специалисти в малък град.

Когато всички най-после седяха с напитки в ръка, външният звънец отново се обади. Ралф не се виждаше, затова Мариса отиде да отвори. За нейна върховна изненада тя разпозна в новодошлия д-р Сирил Дубчек, началникът на секция патогени към Отдела по вирусология.

— Здравейте, д-р Блументал — произнесе спокойно той, приемайки присъствието ѝ като нещо разбиращо се от само себе си.

Тя видимо се притесни. Дубчек подаде палтото си на прислужницата и остана по тъмносин втален италиански костюм. Беше впечатляващ мъж с въгленовочерни очи и мургава кожа. Чертите му бяха тънки и аристократични. Той прокара ръка през косата си и се усмихна:

— Е, отново се срещнахме.

Тя му отвърна със слаба усмивка и кимна към дневната.

— Барът е натам.

— Къде е Ралф? — попита Дубчек, оглеждайки претъпканото помещение.

— Вероятно в кухнята — отвърна Мариса.

Дубчек кимна и трепна при повторното иззвъняване на външния звънец. Този път Мариса наистина се встрещи. На прага стоеше Тад Шокли!

— Мариса — рече той, също изненадан.

Тя бързо се окопоти и се дръпна да му направи място.

— Откъде познаваш д-р Хемпстън?

— От заседанията. И аз се изненадах, когато получих покана по електронната си поща. — Тад се усмихна. — Но кой съм аз, че да откажа безплатна вечеря при моята заплата?

— Знаеше ли, че Дубчек ще дойде? — попита го Мариса. Тонът ѝ беше почти обвинителен.

Тад поклати глава.

— Не, но какво значение има? — Той погледна към дневната и към главното стълбище. — Красива къща!

Тя се усмихна. Тад, с подстриганата си пясъчноруса коса и свеж тен, изглеждаше прекалено млад за доктор на науките. Бе облякъл сако

от рипсено кадифе и панталон от мек вълнен плат.

— Хей — погледна я той, — а ти откъде познаваш д-р Хемпстън?

— Просто сме приятели — уклончиво отвърна тя и му направи знак да влезе в дневната и да си вземе напитка.

Най-после и тя отиде до бара и си наля чаша бяло вино. Скоро се заговори с д-р Сандбърг, д-р Джаксън и съпругата му.

— Добре дошла в Атланта, млада лейди — усмихна ѝ се д-р Сандбърг.

— Благодаря — каза Мариса, като се опитваше да не гледа към пръстена на госпожа Джаксън.

— Как попаднахте в Центъра? — попита д-р Джаксън. Гласът му бе дълбок и резониращ.

Гледайки сините му очи, тя се запита как да отговори на куртоазния му, по всяка вероятност, въпрос. Определено не се канеше да споменава заминаването на бившето си гадже в Ел Ей и собствената ѝ нужда от промяна. Нямаше да е от типа коментари, които се очакваха от хората в Центъра.

— Винаги съм се интересувала от обществено здравеопазване — излъга тя. — Винаги са ме очаровали истории за медицинска разузнавателна работа. — Тя се усмихна. Това поне беше истина. — Предполагам, че просто съм се изморила да гледам течащи носове и възпалени уши.

— Педиатър — произнесе д-р Сандбърг. Беше констатация, не въпрос.

— Детската болница в Бостън — каза Мариса. Винаги се бе чувствала малко неловко да разговаря с психиатри. Беше ѝ интересно дали бяха в състояние да анализират мотивите ѝ по-добре, отколкото тя самата. Беше отишла в медицинското училище донякъде, за да покаже пред баща си, че е способна да се състезава с братята си.

— Как сте с клиничната медицина? — поинтересува се д-р Джаксън. — Проявявали ли сте някога желание да я практикувате?

— Разбира се — отвърна Мариса.

— Как? — продължи д-р Джаксън, неволно карайки я да се почувства още по-неудобно. — Как се виждате — самостоятелно, в група, или в клиника?

— Вечерята е сервирана — извика Ралф, надвиквайки глъчката от разговорите.

Мариса изпита облекчение, когато д-р Джаксън и д-р Сандбърг се обърнаха и тръгнаха да търсят съпругите си. За миг се почувства така, сякаш е била на разпит.

В салона за хранене откри, че Ралф е седнал в единия край на масата, предвиждайки за нея стола в другия край. От дясната ѝ страна бе д-р Джаксън, който се смили и прекрати разговорите за клиничната медицина. Отляво седеше среброкосият д-р Хейуърд.

С напредването на вечерта се изясни, че тук се е събрал каймакът на медицинското общество в Атланта. Тези хора бяха не просто лекари; бяха най-успешните лекари с частна практика в града. Единственото изключение бяха Сирил Дубчек, Тад и тя самата.

След няколко чаши превъзходно вино Мариса стана по-разговорлива от обикновено. Усети леко смущение, когато осъзна, че цялата маса е притихнала и слуша описанието на детството ѝ във Вирджиния. Каза си да млъкне и изпита истинско облекчение, когато разговорът се насочи към окаяното състояние на американската медицина и как групите за предплатено медицинско обслужване подкопават основите на частната практика. Като гледаше всичките тези луксозни кожи и бижута, нямаше чувството, че тези хора тук страдат особено.

— Какво ще кажете за Центъра? — попита д-р Хейуърд. — Изпитайте ли вече бюджетните ограничения?

Сирил се засмя цинично и усмивката му очерта дълбоко врязани в бузите бръчки.

— Всяка година трябва да водим битка с Управлението и бюджетната комисия, както и с Националния комитет за отпускане на кредити. Загубихме петстотин позиции заради бюджетни съкращения.

Д-р Джаксън прочисти гърлото си:

— Какво ще стане, ако избухне сериозна грипна епидемия като пандемията през 1917–1918 г.? Да предположим, че отделът ви трябва да се намеси, разполагате ли с необходимите човешки ресурси за такъв случай?

Сирил сви рамене.

— Зависи от много неща. Ако щамът не е видоизменил повърхностните си антигени и можем лесно да го отгледаме в тъканна

култура, бихме могли да създадем достатъчно бързо ваксина. Колко бързо, не знам, ти кажи, Тад.

— Месец или малко повече — отвърна Тад, — ако сме късметлии. — Повече време ще е нужно да произведем достатъчно количество, за да се види разликата.

— Това ми напомня за фиаското със свинския грип преди няколко години — прекъсна го д-р Хейуърд.

— Не беше по вина на Центъра — каза Сирил оправдателно. — Нямахте съмнение за щама, че се е появил във Форт Дикс. Защо не се разпространи, може само да се гадае.

Мариса усети една ръка на рамото си. Обърна се и видя облечена в черно келнерка.

— Д-р Блументал? — прошепна момичето.

— Да.

— Търсят ви по телефона.

Мариса погледна към Ралф в края на масата, но той оживено разговаряше с госпожа Джаксън. Тя се извини и последва момичето към кухнята. Изведнъж я прониза страх, както първия път, когато я повикаха през нощта; тогава беше стажантка. Сигурно се обаждаха от Центъра. Все пак беше на повикване и бе оставила телефона на Ралф в случай на нужда. Никой не знаеше, че тя е тук.

— Д-р Блументал? — произнесе в слушалката операторът от Центъра, когато тя вдигна.

Обаждането беше прехвърлено към дежурния служител.

— Поздравления — каза той весело. — Постъпи молба за помощ. Обади ни се един епидемиолог от щата Калифорния, който поиска помощ от Националния Епидемиологичен Център за разрешаване на проблем в Ел Ей. Става въпрос за избухване на някакво неизвестно и очевидно сериозно заболяване в клиника „Рихтер“. Побързахме да ви направим резервация за полета на „Делта“, който тръгва в 1:10 след полунощ. Запазихме ви стая, мотел „Тропик“. Звучи прекрасно. Във всеки случай, късмет!

Мариса остави слушалката, без да вдига ръка от нея за известно време, опитвайки се да си поеме дъх. Изобщо не се чувстваше подготвена. Тези бедни, нищо неподозиращи хора в Калифорния бяха позвънили в Центъра, като се надяваха да им изпратят експерт епидемиолог, а вместо това щяха да получат нея, Мариса Блументал. С

всичките ѝ 152 сантиметра. Тя се върна в салона за хранене да се извини и да си вземе довиждане с останалите.

[\[1\]](#) Прасковено дърво (англ.). — Б.пр. ↑

2.

21 януари

Мариса взе куфара си от лентата за багажа и зачака за наетата кола (първата, която поръча не тръгна). Когато най-сетне някак си се добра до мотел „Тропик“, небето бе започнало да изсветлява.

Не можеше да престане да мисли за Роджър. Но нямаше да му звънне. Беше си го обещавала по време на целия полет за насам.

Мотелът беше депресиращ, но нямаше значение. Не мислеше, че ще остане много време тук. Изми ръцете и лицето си, среса косата си. Без никаква благовидна причина да откаже, тя се върна до наетата кола и се отправи към клиника „Рихтер“. Докато въртеше волана усети, че дланите ѝ са потни.

Клиниката бе удобно разположена на широка улица. По това време имаше само няколко коли. Мариса стигна до гаража за паркиране, взе си талон и намери място близо до входа. Цялата структура беше модерна, включително гаражът, клиниката и онова, което тя предположи, че е болницата — седеметажна постройка. Излезе от колата, протегна се и взе куфарчето си. В него бяха лекциите ѝ по епидемиология от уводния курс — като че ли това щеше да помогне! — бележник, моливи, малко ръководство по диагностична вирусология, допълнително червило и пакетче дъвки. Ама че майтап.

Още щом влезе вътре, усети познатата болнична миризма на дезинфектант — миризма, която я успокои по някакъв начин и я накара да се чувства като у дома си. Имаше будка с надпис „Информация“, но беше празна. Тя попита мъжа по поддръжката, който миеше плочките, как да стигне до болничното крило, и той посочи една червена лента върху пода. Мариса тръгна по нея и скоро се озова в спешното. Тук не беше много оживено — няколко пациенти седяха търпеливо в чакалнята, а зад бюрото имаше само две сестри. Потърси дежурния лекар и обясни коя е.

— О, страхотно! — въодушевено извика той. — Радваме се, че сте тук! Д-р Наварес ви чака цяла нощ. Ей сега ще го доведе.

Мариса разсеяно започна да си играе с някакви кламери. Когато вдигна поглед, видя, че двете сестри я гледат. Тя се усмихна и те ѝ отвърнаха.

— Искате ли да ви донеса кафе? — попита по-високата.

— Добре ще ми дойде — кимна Мариса. Към безпокойството ѝ се прибавяше ефектът от недостатъчния сън — беше спала само два часа по време на полета от Атланта.

Докато отпиваше от горещата течност, кой знае защо си спомни медицинските детективски истории, които поместваха в „Ню Йоркър“. Винаги ѝ се беше искало да участва в някакъв подобен случай, като онези, разрешени от Джон Сноу, бащата на модерната епидемиология: Лондонската холерна епидемия била утихнала, когато Сноу, по метода на изключването, изолирал проблема до една отделна лондонска водна помпа. Истинската красота в работата на Сноу се състоеше в това, че го беше направил преди теорията за бактериалния причинител на болестта да бъде приета. Нямах ли да е чудесно и тя да попадне в такава ситуация?

Вратата се отвори и в рамката ѝ застана красив чернокос мъж. Като примигваше на ярката светлина, той се насочи право към нея. Устните му се извиха в усмивка.

— Д-р Блументал, толкова се радваме да ви видим. Представа нямате.

Те си стиснаха ръцете и той закова очи в нея. Беше изненадан от дребния ѝ ръст и младежкия ѝ вид. Очевидно за да прояви любезност, я попита как е минал полетът ѝ и дали е гладна.

— Струва ми се, че ще е добре да минем направо към работата — каза Мариса.

Д-р Наварес се съгласи с готовност и я поведе към конферентната зала на болницата, като междуременно се представи като шеф на медицинския отдел. Новината не я накара да се почувства по-добре. Беше сигурна, че д-р Наварес знае сто пъти повече от това, което тя знаеше за заразните болести.

Той ѝ направи знак да седне до кръглата маса, взе телефона и позвъни. Докато чакаше да се свържат, ѝ обясни, че д-р Спенсър Кокс, щатският епидемиолог, нямал търпение да говори с нея.

Д-р Кокс се зарадва на появата ѝ също толкова, колкото и д-р Наварес. Той ѝ обясни, че за съжаление в момента е зает с проблем в

района на залива на Сан Франциско, свързан с избухване на хепатит В, по всяка вероятност свързан със СПИН.

— Предполагам — продължи д-р Кокс, — че д-р Наварес ви е казал, че проблемът в клиника „Рихтер“ вече включва седем пациента.

— Все още не ми е казал — отвърна Мариса.

— Е, значи ще го направи сега. Тук при нас има почти петстотин случая на хепатит В, така че сама разбирате защо не мога да дойда веднага.

— Разбира се.

— Късмет — пожела ѝ д-р Кокс. — Между другото, откога работите в Националния Епидемиологичен Център?

— От не много отдавна — призна тя.

Настъпи кратка пауза.

— Ами, дръжте ме в течение — завърши д-р Кокс.

Мариса подаде слушалката отново на д-р Наварес и той я сложи на вилката.

— А сега да ви въведа в курса на събитията — каза той, преминавайки към стандартния монотонен говор на лекарите, когато извади няколко картона от джоба си. — Имаме седем недиагностицирани, но очевидно тежки случая — фибрилни заболявания, характеризиращи се със слабост и мултисистемни усложнения. Първият пациент, който се наложи да бъде хоспитализиран, е един от основателите на клиниката, самият д-р Рихтер. Следващият — жена от отдела за медицински архив. — Д-р Наварес започна да подрежда картоните на масата. Всеки се отнасяше за отделен пациент.

Като отвори дискретно куфарчето си така, че д-р Наварес да не види какво има в него, Мариса извади бележник и молив. Умът ѝ препускаше назад, към курсовете, които наскоро бе завършила, и тя си напомни, че първото, което трябва да направи, е да разбие информацията в разбираеми категории. Първо заболяването: наистина ли беше нещо ново? Съществуваше ли реален проблем? Явно, че беше въпрос на прости сметки и елементарна статистика. Мариса знаеше, че трябва да определи характера на болестта, дори и ако не е в състояние да даде точна диагноза. Следващата стъпка беше да изолира факторите, определящи възприемчивостта за заболяването на жертвите, също както и възраст, пол, общо здравословно състояние,

хранителни навици и обстоятелствата, в които всеки от пациентите е развил първоначалните симптоми, за да разбере какви общи елементи съществуват. После идваше въпросът за предаването на болестта, което можеше да отведе до агента на заразата. И най-сетне гостоприемникът или източникът трябваше да бъде унищожен. Звучеше толкова лесно, но Мариса знаеше, че ще е трудно, дори за толкова опитен човек като Дубчек.

Избърса влажната си ръка в полата и взе отново молива.

— Така — каза тя, забола очи в празния лист. — Тъй като диагноза не е била поставена, какво се предполага, че може да е?

— Всичко.

— Грип? — Надяваше се да не е прозвучало прекалено наивно.

— Не е вероятно — отвърна д-р Наварес. — Пациентите имат респираторни симптоми, но те не са преобладаващи. Освен това серологичното изследване се оказва отрицателно за грипен вирус при всичките седем души. Не знаем какво е, но не е грип.

— Някакви идеи?

— Предимно негативни. Всичко, което тествахме, даде отрицателни резултати: кръвни култури, урина, храчки, изпражнения, дори течности от главния мозък. Мислехме, че става въпрос за малария и всъщност ги лекувахме за малария, макар кръвните намазки да бяха отрицателни за паразитите. Приложихме дори лечение за тиф с тетрациклин или хлорамфеникол, въпреки отрицателните култури. Но, точно както и с антимальаричните, нямаше никакъв ефект. Всички пациенти се влошават без значение какво правим.

— Сигурно имате някакви диференцирани диагнози? — каза Мариса.

— Разбира се — отвърна д-р Наварес. — Проведохме няколко консултации за инфекциозни заболявания. Общото мнение е, че проблемът е вирусен, макар лептоспирозата все още да е слаб съперник. — Д-р Наварес прегледа картоните и вдигна един. — Ето ги настоящите диференцирани диагнози: лептоспироза, както споменах; жълта треска; денга^[1]; мононуклеоза; или, просто за да обхванем основните, някоя друга ентеровирусна, арбовирусна или аденовирусна инфекция. Не е нужно да казвам, че в диагностицирането сме напреднали толкова, колкото и в областта на терапията.

— От колко време е хоспитализиран д-р Рихтер? — попита Мариса.

— Днес е петият му ден. Мисля, че трябва да видите пациентите, за да добиете представа за онова, с което си имаме работа. — Д-р Наварес се изправи, без да изчака отговора ѝ.

Тя установи, че трябва да подтичва, за да успява да се движи успоредно с него. Минаха през въртяща се врата и влязоха в болничното крило. Макар и разтревожена в момента, Мариса се впечатли от луксозните килими и почти хотелската мебелировка.

Качиха се в асансьора двамата с д-р Наварес, който я представи на един анестезиолог. Мариса отвърна на поздрава му, но мислите ѝ бяха другаде. Беше сигурна, че „виждането“ на пациентите в този момент нямаше да доведе до нищо друго, освен да я накара да се чувства „на показ“. Такова нещо не ѝ се бе случвало, докато караше уводния курс в Атланта. Внезапно си помисли, че проблемът е голям. А какво можеше да каже тя?

Стигнаха до сестринския пункт на петия етаж. Д-р Наварес я представи на нощните дежурни, които се приготвиха за предаване на смяната.

— Всичките седем пациенти са на този етаж — каза д-р Наварес. — С тях се занимават едни от най-опитните ни медици. Двамата в критично състояние са в отделни кабинки в интензивното през коридора. Останалите са в частни стаи. Ето картоните. — Той удари с отворена длан по една купчина, сложена в края на плота. — Предполагам, че първо ще искате да видите д-р Рихтер. Ето картона му.

Първото, което погледна Мариса, беше страницата с жизненоважните показатели — пулс, честота на дишането, температура, кръвно налягане. В началото на петия му болничен ден, кръвното налягане на д-р Рихтер спаднаше, докато температурата се повишаваше. Това не предвещаваше добро. Тя прегледа бързо картона. Знаеше, че после трябва да се върне и да го разучи подробно. Но дори и един бърз поглед я убеди, че свършената работа беше отлична, много по-добра, отколкото тя самата щеше да свърши. Лабораторните изследвания бяха изчерпателни. Запита се отново, какво за бога, правеше тук, преструвайки се, че разбира.

Като се върна в началото на картона, прочете секцията, озаглавена „история на настоящото заболяване“. Нещо веднага ѝ се наби в очите. Шест седмици преди началото на симптомите д-р Рихтер бе посетил Конгрес на офталмолозите в Найроби, Кения.

Колкото повече четеше, толкова интересът ѝ растеше. Седмица преди да се разболе, д-р Рихтер беше участвал в конференция за операция на клепача в Сан Диего. Два дни преди да постъпи, е бил ухапан от *Cercopithecus aethiops*, каквото и по дяволите да значеше това. Тя го показва на д-р Наварес.

— Вид маймуна — обясни той. — Д-р Рихтер има винаги няколко на разположение за изследванията на очния херпес, които прави.

Мариса кимна. Погледна отново лабораторните стойности и си отбеляза, че пациентът има нисък брой бели кръвни телца, ниска скорост на утаяване на еритроцити и ниско ниво на тромбоцити. Другите стойности показваха чернодробна и бъбречна недостатъчност. Дори ЕКГ-то сочеше слаба абнормалност. Човекът беше с вирусно заболяване.

Тя остави картона на плота.

— Готова ли сте? — погледна я д-р Наварес.

Макар да кимна, което трябваше да означава „да“, тя предпочиташе да отложи срещата с пациентите. Не се самозаблуждаваше, че може да открие нещо, до този момент пропуснато, но важно, някакъв физически симптом, и така да разкрие мистерията. Визитацията ѝ щеше да е истински театър, и, за съжаление, рисковано мероприятие. Тя неохотно последва д-р Наварес.

Двамата влязоха в интензивното отделение с характерните монитори, свързани към сложни електронни уреди. Пациентите бяха неподвижни жертви, омотани с мрежа от жици и пластмасови тръбички. Във въздуха се носеше миризма на спирт, съпроводена от звука на респираторните и кардиологични монитори. Забелязваше се също така голямо оживление на сестри.

— Изолирахме д-р Рихтер в тази странична стая. — Д-р Наварес спря пред една затворена врата. Вляво от вратата имаше прозорец и като надникна, Мариса видя пациента. Както останалите в отделението, той лежеше под навес от бутилки и тръби за интравенозно вливане.

Зад него имаше тръба с катоден лъч с непрекъснатата графика на електрокардиограма върху екрана.

— Мисля, че ще е по-добре да облечете халат и да си сложете маска — обади се д-р Наварес. — Спазваме предписанията за изолация на всички пациенти по очевидни причини.

— Разбира се — кимна Мариса, опитвайки се да не звучи прекалено нетърпеливо. Ако имаше избор, щеше да скочи в пластмасов скафандър. Тя облече халат, сложи си шапка и маска, смени обувките, дори надяна гумени ръкавици. Д-р Наварес стори същото.

Без да осъзнава, Мариса задиша плитко, докато гледаше към пациента, който, казано направо, приличаше на пътник. Косата му беше пепелива, очите — хлътнали, кожата — отпусната. На дясната скула личеше охлузване; устните му бяха сухи, а на предните зъби се виждаше кръв. Когато погледна нещастния човек, тя си помисли, че изобщо не знае какво да прави; макар да се чувстваше задължена да направи нещо в присъствието на д-р Наварес, който следеше всяко нейно движение.

— Как се чувствате? — Знаеше, че това е тъп, саморазбиращ се въпрос още в момента, когато се изплъзна от устата ѝ.

И все пак клепачите на д-р Рихтер потрепнаха и той ги вдигна. Тя забеляза кръвоизливи в бялото на очите.

— Не съм добре — призна докторът с дрезгав шепот.

— Истина ли е, че преди месец сте бил в Африка? — попита го тя. Трябваше да се наведе, за да го чуе.

— Преди шест месеца.

— Имали ли сте контакт с някакви животни?

— Не — успя да произнесе той след известно време. — Видях много животни, но не съм пипал нито едно от тях.

— Да сте били в компанията на някой болен?

Той поклати глава. Очевидно му бе трудно да говори.

Мариса се изправи и посочи охлузването под дясното му око.

— Някаква идея какво е това? — обърна се тя към д-р Наварес.

Д-р Наварес кимна.

— Бил е нападнат два дни, преди да се разболе. Ударил е скулата си в цимента.

— Бедният човек — въздъхна тя, потръпвайки от лошия му късмет. След малко кимна. — Мисля, че видях достатъчно засега.

Двамата с д-р Наварес излязоха в преддверието, където на стойка висеше голяма найлонова торба. Те съблякоха изолационните одежди и се върнаха на петия етаж при сестринския пункт. Мариса побърза да измие ръцете си.

— А какво ще кажете за ухапването от маймуната? — попита тя.

— Поставихме го под карантина — каза д-р Наварес. — Освен това го изследвахме за всичко възможно. Изглеждаше здрав.

Очевидно трябваше да допуснат всичко. Мариса взе отново картон, за да провери дали хеморагите в съединителната тъкан са били забелязани. Бяха.

Тя си пое дълбоко дъх и вдигна очи към д-р Наварес, който я гледаше очаквателно.

— Ами — започна тя неопределено, — имам още работа с тези картони. — В този момент си спомни, че е чела за категория заболявания, наречени вирусна хеморагична треска. Срецаха се изключително рядко, но бяха смъртоносни и голяма част от тях идваха от Африка. Надявайки се да добави нещо към предполагаемите диагнози, изслушани от клиничните доктори, тя спомена възможността.

— VNF вече беше отхвърлена — каза д-р Наварес. — Това беше една от причините да телефонираме толкова бързо на Националния Епидемиологичен Център.

Дотук със „зебра“ диагнозите, помисли си тя, сецайки се за една медицинска максима: „Когато чуеш тропот на копита, мисли за коне, не за зебри“.

За огромно нейно облекчение потърсиха д-р Наварес на пейджъра.

— Ужасно съжалявам — разбърза се той, — но трябва да отида в спешното. Има ли още нещо, с което да ви помогна преди това?

— Ами, мисля, че трябва да подобрим изолацията на пациентите. Вече сте ги преместили на един етаж. Но може би ще е добре да ги настаним в напълно изолирано крило, поне докато ни хрумне някаква идея за това как се предава заболяването.

Д-р Наварес я погледна. Тя се запита какво ли си мислеше в момента.

— Напълно права сте — кимна замислено той.

Мариса взе седемте картона и отиде в малката стаичка зад сестринския пункт. Оказа се, че освен д-р Рихтер тук бяха и четири жени и двама мъже, които по всяка вероятност имаха същото заболяване. По някакъв начин те също трябва да са имали някакъв контакт помежду си или да са били изложени на същия източник на зараза. Мариса си помисли, че най-доброто, което можеше да направи в случая, беше да събере колкото се може повече информация, след което да я изпрати в Атланта. Върна се отново към картона на д-р Рихтер и прочете всичко, включително бележките на медицинските сестри. На отделен лист в тефтера си изреди всяка информация, която можеше по някакъв начин да се окаже важна, включително факта, че мъжът е повръщал кръв. Това определено не звучеше като грип. През цялото време, докато работеше, тя не изпускаше от съзнанието си факта, че д-р Рихтер е бил в Африка шест седмици преди това. Предполагаше, че е важно, макар инкубационен период от един месец да бе малко вероятен при дадената симптоматика, освен ако не е имал малария, каквато очевидно не е имал. Разбира се, съществуваха и вирусни инфекции като СПИН с дълъг инкубационен период, но СПИН-ът не беше остро заразно вирусно заболяване. Инкубационният период за такава болест беше обикновено седмица, плюс-минус няколко дена. Мариса старателно прегледа картоните, натрупвайки различни данни за възраст, пол, начин на живот, занимание и жизнена среда и ги записа на отделна страница в тефтера си за всеки пациент поотделно. Бързо осъзна, че има работа с разнородна група хора. Освен д-р Рихтер, списъкът включваше секретарка — жената работеше в медицинския архив в клиника „Рихтер“; две домакини; един водопроводчик; застрахователен агент и брокер на недвижими имоти. Вероятността за нещо общо изглеждаше далечна при такава разнородна група, още повече пък да е изложена на един и същ източник.

Четенето на картоните ѝ позволи да си състави по-добра клинична картина на болестта, с която трябваше да се справи. Явно започваше внезапно, с известно главоболие, мускулни болки и висока температура. После пациентите бяха усетили комбинация от коремни болки, диария, повръщане, възпалено гърло, кашлица и болки в гърдите. Мариса усети по гърба си студени тръпки при мисълта, че е била изложена на опасност.

Потърка очите си. Смъдяха я от недостатъчния сън. Беше време да посети останалите пациенти, независимо дали искаше, или не. Имаше много празноти, особено в дейностите на всеки пациент в дните непосредствено преди заболяването.

Започна със секретарката, която се намираше в съседната на д-р Рихтер стая в интензивното, докато стигна до последния пациент. Преди да влезе при всеки от тях, старателно се преобличаше в предпазен костюм. Всичките случаи бяха сериозни и никой от тях не бе в състояние да говори много. И все пак Мариса им зададе стандартните въпроси, концентрирайки се върху това дали някой от тях се е познавал с други болни. Отговорите винаги бяха „не“, като се изключи това, че всички познаваха д-р Рихтер и всички бяха абонати на здравния план на клиника „Рихтер“! Отговорът бе толкова очевиден, че тя се изненада, че никой не го бе забелязал. Д-р Рихтер може би беше заразил секретарката, контактувайки с нея. Тя помоли служителя на администрацията да ѝ донесе всички картони на амбулаторните пациенти.

Докато чакаше, се обади д-р Наварес.

— Боя се, че имаме още един случай — съобщи той. — Един от лаборантите в нашата клиника. В спешното е. Искате ли да слезете?

— Изолиран ли е?

— Дотолкова, доколкото може да се направи това долу. Подготвяме изолационно крило горе на петия етаж. Ще преместим там всички, когато е готово.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — каза Мариса. — За момента препоръчвам не спешните лабораторни изследвания да се отложат.

— Няма проблем — съгласи се д-р Наварес. — Ами това момче долу? Искате ли да го видите?

— Тръгвам веднага.

По пътя към спешното тя не можеше да се отърве от предчувствието, че са пред прага на огромна епидемия. Що се отнася до лаборанта, съществуваха две еднакво обезпокоителни вероятности: първата — че е пипнал болестта по същия начин, както и другите, т.е. от някакъв действащ източник на смъртоносен вирус в клиника „Рихтер“; вторият — според Мариса по-вероятен — че е бил изложен

на агента, докато е работил със заразен материал от съществуващите случаи.

Персоналът на спешното отделение беше приел новия пациент в една от психиатричните кабинета. На вратата висеше табелка с надпис „Не влизай“. Мариса прочете картоната на новопостъпилата. Беше двайсет и четири годишен, казваше се Алан Мойър. Температурата му беше над четиридесет и два градуса. След като надяна предпазен халат, маска, шапка, ръкавици и обувки, Мариса влезе в малкото помещение. Пациентът я погледна с изцъклените си очи.

— Виждам, че не се чувствате много добре — въздъхна тя.

— Чувствам се така, сякаш през мен е минал трактор — опита да се пошегува Алан. — Никога не ми е било толкова зле, дори когато имах грип миналата година.

— Какво усетихте в началото?

— Главоболие — отвърна Алан. Той потупа с пръсти слепоочията си. — Точно тук. Болката беше ужасна. Може ли да ми дадете нещо против нея?

— А студени тръпки?

— Да, след главоболието започна да ме втриса.

— Да ви се е случило нещо неестествено в лабораторията през последната седмица?

— Например? — Алан затвори очи. — Спечелих на залагане за последния мач на „Лейкърс“.

— Повече ме интересува в професионално отношение. Да сте бил ухапан от някое животно?

— Не. Никога не съм се занимавал с животни. Какво не е наред с мен?

— А д-р Рихтер? Познавате ли го?

— Разбира се. Всички познават д-р Рихтер. О, спомних си нещо. Убодох се с иглата на вакуумирация контейнер. Това не ми се е случвало никога преди.

— Спомняте ли си името на пациента върху контейнера?

— Не. Единственото, което си спомням, е, че типът няма СПИН. Бях се притеснил, затова погледнах диагнозата.

— И каква беше?

— Не пишеше. Но ако се отнася до СПИН, винаги го пише. Не съм болен от СПИН, нали?

— Не, Алан, нямате СПИН — поиска да го успокои Мариса.

— Слава богу — въздъхна той. — За момент се бях ужасил.

Тя излезе да потърси д-р Наварес, но той беше зает с току-що пристигнал в болницата пациент със сърдечен арест. Мариса помоли сестрата да го уведоми, че се връща на петия етаж. По пътя за натам се опита да подреди мислите си, преди да позвъни на д-р Дубчек.

— Извинете.

Тя усети потупване по ръката и се обърна. Набит мъж с брада и очила с тънки метални рамки ѝ се усмихваше.

— Вие ли сте д-р Блументал от Националния Епидемиологичен Център? — попита той.

Не особено зарадвана, че са я познали, тя кимна. Мъжът бе блокирал входа към асансьора.

— Аз съм Кларънс Хернс от лосанджелиския „Таймс“. Съпругата ми е на работа нощна смяна в интензивното отделение. Тя ми каза, че сте тук да прегледате д-р Рихтер. Какво му има?

— До този момент никой не знае — призна Мариса.

— Сериозно ли е?

— Предполагам, че съпругата ви също може да ви отговори.

— Тя казва, че той умира и че има още шест подобни случая, включително служителка от медицинския архив. Изглежда ми като начало на епидемия.

— Не съм сигурна, че „епидемия“ е правилната дума. Днес явно има нов случай, но е единственият за два дни. Надявам се, че ще е последният, но кой знае.

— Звучи плашещо — каза репортерът.

— Съгласна съм. Но не мога да кажа нищо повече. Бързам.

Като се изплъзна от настоящия господин Хернс, Мариса се качи на следващия асансьор, върна се в кабинката зад сестринския пункт на петия етаж и започна да набира номера на д-р Дубчек. В Атланта беше два и половина след полунощ и той вдигна веднага.

— Е, как е първата ти полева задача? — попита той.

— Малко стряскаща — въздъхна Мариса. После, доколкото можеше, сбито му описа седемте случая, които бе видяла, признавайки, че не е разбрала нищо повече от това, което самите лекари в клиника „Рихтер“ вече знаят.

— Това не трябва да те безпокои — окуражи я Дубчек. — Трябва да помниш, че един епидемиолог гледа на данните различно от клиничния лекар, така че едни и същи данни могат да означават различни неща. Клиничният гледа всеки случай по отделно, докато ти се опитваш да схванеш цялата картина. Каж ми сега за болестта.

Мариса описа клиничните симптоми, като често правеше справки с бележките си в тефтера. Усети, че д-р Дубчек е явно заинтригуван от факта, че двама от пациентите са повръщали кръв, че други са имали кървава диария, а трима — кръвоизливи в очите. Когато му каза, че д-р Рихтер е бил на Конгрес на офталмолозите в Африка, Дубчек възкликна: „Мили боже, знаеш ли какво описваш?“.

— Не съвсем — каза Мариса. Това бе стара лекарска тактика: казваш нещо неопределено, вместо да се правиш на глупак.

— Вирусна хеморагична треска — каза Дубчек. — И щом идва от Африка, може да е треската Ласа. Освен ако не е Марбург или Ебола. Исусе Христе!

— Но Рихтер е бил там преди повече от шест седмици.

— Не се връзва — почти се сопна Дубчек. — Най-дългият инкубационен период за подобен вид остро заболяване е две седмици! Дори за карантинни цели двацет дни се приемат за достатъчни.

— Докторът освен това е бил ухапан от една маймуна, два дни преди да се разболе — допълни Мариса.

— Това пък е прекалено кратко за инкубационен период. Трябва са минали поне пет-шест дни. Къде е сега маймуната?

— Карантинирана — отвърна Мариса.

— Добре. Не позволявай нищо да се случи с животното, особено ако умре. Ще го тестваме за вирус. Ако е замесено животно, сигурно имаме работа с вирус Марбург. Във всички случаи заболяването прилича на вирусна хеморагична треска и ако не е доказано друго, по-добре да го смятаме за такова. Винаги сме се притеснявали да не се случи нещо подобно; проблемът е, че няма ваксина и няма лечение.

— А каква е степента на смъртност? — попита Мариса.

— Висока. Каж ми, д-р Рихтер има ли кожен обрив?

Тя не може да си спомни.

— Ще проверя.

— Първото нещо, което искам да направиш, е да вземеш кръвни проби, проби от урината и секретите от гърлото за вирусни посеви във

всичките седем случая, след което бързо да ги изпратиш в Центъра. Използвай услугите на „Делта“ за малки пратки, това е най-бързият начин. Искам ти лично да вземеш кръвната проба, и моля те, внимавай! От маймуната — също, ако можеш. Сложи пробите в сух лед, преди да ни ги изпратиш.

— Току-що пристигна още един случай — каза Мариса. — Един от лаборантите в клиниката.

— Вземи проби и от него. Звучи ми изключително сериозно. Увери се, че пациентите са напълно изолирани и кажи на всички замесени да не правят никакви изследвания, докато не дойда.

— Разбрах. Ти лично ли ще дойдеш?

— Моли се да съм аз — каза Дубчек. — Може да се окаже критична ситуация в национален мащаб. Но ще отнеме известно време за подготовка на мобилната лаборатория „Викърс“. Междувременно постави случаите под карантина, опитай се да влезеш във връзка с хората, спонсорирали онази офталмоложка конференция в Африка и провери дали някой от останалите лекари не се е разболял. И още нещо: не казвай нищо пред пресата. С цялата тази паника около СПИН не мисля, че публиката може да се справи със заплахата от друга фатална вирусна болест. Може да създаде паника. И, Мариса, искам да облечеш предпазен скафандър, включително да си сложиш очила, когато преглеждаш пациентите. В патологията със сигурност имат, ако никъде другаде няма. Ще се опитам да дойда колкото се може по-бързо.

Мариса затвори и усети, че я пронизва тревога. Запита се дали вече не е била изложена на риска от вируса. После пък се разтревожи, че е говорила с Кларънс Хернс от „Таймс“. Е, стореното — сторено. Радваше се, че Дубчек ще дойде. Знаеше, че проблемът е над възможностите ѝ още веднага, след като бе пристигнала в Лос Анджелис.

Тя помоли една от сестрите да ѝ даде спринцовките за вземане на кръв от пациентите. Трябваша ѝ вакуумирани контейнери с антикоагуланти, пластмасови чанти и натриев хипохлорит за обеззаразяване на външната страна на чантите. Нуждаеше се и от контейнери за урината и за секретите от гърлото. Обади се в лабораторията по микробиология и помоли да ѝ ги изпратят заедно с контейнери за транспортиране и сух лед. Когато д-р Наварес се обади,

му обясни какво е казал д-р Дубчек за пълната изолация и че е наредил да се прекратят всякакви изследвания до идването му. Спомена също, че е по-добре двамата заедно да поговорят с хората за ограничаване на всякакви контакти на персонала с външни лица. Д-р Наварес се съгласи, шокиран от предположението, че може да става дума за вирусна хеморагична треска.

Следвайки съвета на Дубчек, Мариса се снабди със „скафандър“ от патологията. Никога не ѝ бе хрумвало, че може да пипне болест през очите, но знаеше, че тяхната повърхност е слузеста мембрана и по тази причина — податлива на вирусна атака, така както и лигавицата на носа. Напълно екипирана, тя отиде в кабината на Рихтер и се приготви да взема проби.

Преди да започне, изследва кожата му за обриви. Ръцете му бяха чисти, но върху дясното бедро имаше любопитен зачервен участък с големината на петстотинкова монета. Повдигайки болничния му халат, Мариса забеляза ситен, но отчетлив макулопопуларен изрив, който покриваше по-голямата част от торса му. Беше впечатлена, че Дубчек го е очаквал.

Първо взе кръвната проба, след това напълни контейнера за урина от катетърната торбичка. След като всичко бе запечатано, изми контейнерите от външната страна с натриев хипохлорит и ги сложи във втора чанта. После обля чантата отвън с дезинфектант и едва тогава излезе от стаята.

С втория пациент, Хелън Таунсенд, Мариса процедира по същия начин. Жената също имаше слаб обрив, но не и червен кръг върху бедрото или някъде другаде. Изглеждаше не чак толкова зле, колкото Рихтер, но като цяло всички се чувстваха зле и не можеха да отговорят на въпросите ѝ. Само Алан Мойър успя да събере достатъчно сили, за да възрази. Първоначално не позволи на Мариса да му вземе кръв, докато не му каже каква е диагнозата му. Беше ужасен. Когато му каза истината — че не знае от какво е болен и че точно затова се нуждае от пробите, мъжът най-сетне отстъпи.

Колкото до маймуната, Мариса не успя да вземе кръв. Човекът, който се грижеше за нея, не беше идвал целия ден. Маймуната изглеждаше здрава, но не и дружелюбна.

След като подготви пратката и се увери, че всичко е добре затворено и че няма опасност въглеродният диоксид от сухия лед да

проникне в пробите, тя лично се отправи към аерогарата, за да ги изпрати в Атланта.

Когато се върна, Мариса реши да отиде в малката библиотека на клиниката. Бързо прегледа заглавията за треска Ласа, както и за вирусите Марбург и Ебола. Вече напълно разбираше вълнението на Дубчек. Това бяха най-смъртоносните вируси, познати изобщо.

На петия етаж всичките осем пациенти бяха изолирани в отделно крило. Установи, че картоните на амбулаторните пациенти, които бе поръчала, са пристигнали, и седна да ги прегледа.

Първият беше на Харолд Стивънс, брокерът на недвижими имоти. Тя започна отзад напред и почти веднага откри, че последният му преглед е бил при д-р Рихтер: Харолд Стивънс имаше хронична глаукома и се преглеждаше при д-р Рихтер редовно. Последното му идване беше на 15 януари, четири дни, преди да постъпи в болницата.

С чувство на нарастваща убеденост, Мариса направи справка за последните прегледи на всеки от пациентите. Това беше. Всички те се бяха срещали с д-р Рихтер или на 15, или на 16 януари. Всички, с изключение на Хелън Таунсенд, секретарката от архива, и Алан, лаборантът. Последното вписване в амбулаторния картон на госпожа Таунсенд беше гинекологичен преглед за цистит. Алан пък бе посетил ортопед за изкълчен глезен предишната година и бе лежал в болница. Като се изключеха секретарката и лаборантът, можеше основателно да се смята, че именно д-р Рихтер е източникът на болестта. Фактът, че беше преглеждал петима от пациентите точно преди той самият да развие симптоми, нямаше как да е случаен.

Мариса би могла да обясни заразяването на лаборанта с убождането със заразена игла, но нямаше как да обясни разболяването на госпожица Таунсенд. Би трябвало да се предположи, че Хелън се е виждала с д-р Рихтер по-рано през седмицата. Болестта я бе повалила точно четиридесет и осем часа след доктора. Може би той бе прекарал доста време в медицинския архив по-рано тази седмица?

Размишленията ѝ бяха прекъснати от охранителя, който каза, че д-р Наварес е звънял, за да попита дали Мариса ще може да слезе долу в конферентната зала.

Връщането ѝ в стаята, където бе започнал денят ѝ, ѝ напомни колко дълго беше работила. Усети умората в костите и мускулите си,

когато д-р Наварес затвори вратата и представи човека до себе си. Това беше Уилям Рихтер, братът на д-р Рихтер.

— Исках да ви благодаря лично, че сте тук — каза Уилям. Макар да бе облечен безукорно в раиран костюм, измъченото му лице свидетелстваше мълчаливо за това, че не е спал. — Д-р Наварес ме осведоми за експерименталната ви диагноза. Искам да ви уверя, че ще подкрепим усилията ви да ограничите тази болест в рамките на нашите възможности. Но сме разтревожени също така от негативното въздействие, което ситуацията може да окаже върху клиниката. Надявам се ще се съгласите, че липсата на публичност ще е най-добрата реклама.

Мариса се почувства малко обидена от молбата му, при условие че толкова много човешки живота бяха заложили, но си спомни, че самият Дубчек бе казал почти същото.

— Разбирам безпокойството ви — каза тя с известно неудобство, защото си спомни, че вече е разговаряла с репортера. — Но смятам, че трябва да предприемем по-нататъшни карантинни мерки. — Тя продължи да обяснява, че трябва да разделят възможните контакти на първични и вторични. Първичните контакти бяха онези хора, говорили и докосвали се до някой от сегашните пациенти. Вторични бяха всички, влизали в контакт с първичните.

— Господи! — възкликна д-р Наварес. — Говорим за хиляди хора.

— Боя се, че е така — кимна Мариса. — Ще се нуждаем от целия състав на клиниката. Освен това ще се наложи да поискаме подкрепа от щатския департамент по здравеопазване.

— Ще осигуря хората — каза господин Рихтер. — Предпочитам да запазим тази информация „за вътрешна употреба“. Но дали все пак не трябва да изчакаме, докато имаме диагноза?

— Ако изчакаме, може да стане прекалено късно — каза Мариса. — Можем във всеки момент да свалим карантината, ако е необходимо.

— Има ли начин да го скрием от пресата? — простена господин Рихтер.

— За да съм откровена — каза Мариса, — мисля, че пресата може да изиграе позитивна роля, помагайки ни да стигнем до всички контакти. Първичните контакти трябва да бъдат инструктирани да стоят изолирани поне седмица и да мерят минимум два пъти дневно

температурата си. Ако вдигнат температура, по-висока от 38 градуса, ще трябва да постъпят в клиниката. Вторичните контакти могат да изпълняват задълженията си, но ще трябва да мерят веднъж на ден температурата си.

Мариса се изправи.

— Когато д-р Дубчек дойде, може би ще има някакви предложения. Но мисля, че това, което казах, е стандартна процедура на Центъра. Поверявам изпълнението ѝ на клиника „Рихтер“. Моята работа е да се опитам да разбера откъде произхожда вирусът.

Като остави двамата шокирани мъже, тя напусна конферентната зала. Докато отиваше от болницата към сградата на клиниката, тя се приближи към гишетото за информация и попита къде се намира офисът на д-р Рихтер. Отговориха ѝ, че е на втория етаж и тя се насочи право там.

Вратата беше затворена, но не беше заключена. Рецепционистката на д-р Рихтер седеше зад бюрото си. Явно не бе очаквала посещение, защото бързо загаси една цигара и пъхна пепелника в едно чекмедже.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

Изглеждаше към петдесетте, с посивяла, ситно накъдрена коса. Мариса прочете името ѝ: госпожа Кавана. На носа на жената бяха кацнали очила за четене, свързани на слепоочията със златно синджирче, което минаваше около врата ѝ.

Мариса обясни коя е, добавяйки:

— Важно е да разбера как д-р Рихтер се е заразил с болестта. За това трябва да възстановя какъв е бил графикът му седмица-две преди да се разболе. Бихте ли ми помогнали? Ще помоля съпругата му да стори същото.

— Предполагам, че няма проблеми — кимна госпожа Кавана.

— Да си спомняте да се е случвало нещо необичайно?

— Като например? — произнесе рецепционистката равнодушно.

— Като ухапването му от майmunата или нападението над него в гаража! — Гласът на Мариса завърши с остра нотка.

— Такива неща се случват — каза госпожа Кавана.

— Разбирам. А нещо друго странно или различно?

— Не се сещам за нищо в момента. Почакайте, беше ударил колата си.

— Да, това е идеята — окуражи я Мариса. — Помислете отново. Между другото, вие ли уредихте посещението му в Африка?

— Да.

— А за конференцията в Сан Диего?

— Също.

— Бих искала да получа телефоните на организаторите на събитието. Ще се радвам, ако ги намерите. Освен това ми е необходим списък на всички пациенти, които д-р Рихтер е преглеждал през двете седмици преди разболяването си. И накрая: познавате ли Хелън Таунсенд?

Госпожа Кавана свали очилата от носа си и ги отпусна на синджирчето. След което въздъхна неодобрително.

— И госпожица Хелън Таунсенд ли е болна от същата болест?

— Мисля, че да — каза Мариса, докато наблюдаваше лицето на жената срещу себе си. Рецепционистката знаеше нещо за Хелън Таунсенд, но явно не ѝ се говореше.

— Била ли е Хелън Таунсенд пациентка на д-р Рихтер? — продължи да настоява Мариса.

Госпожа Кавана я погледна.

— Не, тя е... негова любовница. Предупреждавах го за нея. И ето на: заразила го е. Той трябваше да ме послуша.

— Знаете ли дали се е срещал с нея, преди да се разболее?

— Да, предишния ден.

Мариса закова поглед в нея. Хелън Таунсенд не беше предала болестта на д-р Рихтер, беше станало по друг начин. Но не каза нищо. Всичко си идваше на мястото. Сега можеше да сведе всичките познати случаи до д-р Рихтер. От епидемиологична гледна точка това бе изключително важно. Означаваше, че д-р Рихтер е първичен случай и че той и само той е бил изложен на непознатия източник на вируса. Сега за нея бе дори по-важно да възстанови графика му с подробности до минута.

Мариса помоли рецепционистката да започне да работи по графика на доктора за последните две седмици. Каза ѝ, че се връща, но може да бъде потърсена на пейджъра си от оператора на болницата.

— Мога ли да ви попитам нещо? — попита боязливо госпожа Кавана.

— Разбира се.

— Възможно ли е и аз да се разболея?

Мариса беше потиснала мисълта, защото не искаше да я плаши, но не можа да я излъже. Още повече че жената можеше да бъде смятана за първичен контакт.

— Възможно е — призна Мариса. — Ще ви помоля да ограничите дейността си през следващата седмица и освен това бих ви препоръчала да мерите температурата си два пъти на ден. Лично аз обаче смятам, че ще сте добре, щом досега не сте имали никакви симптоми.

Когато се върна в болницата, Мариса отхвърли собствените си страхове и умората. Чакаше я още толкова работа. Трябваше да прегледа медицинските картони подробно. Надяваше се да открие причина защо някои от пациентите на д-р Рихтер са се заразили, а други — не. Искаше също така да се обади на съпругата му. С нейна помощ и с помощта на секретарката му тя се надяваше, че ще може да възстанови надеждно разписанието на всичко, което е вършил през двете седмици, преди да се разболее.

Тя се върна на петия етаж и отиде при д-р Наварес. И той изглеждаше уморен и недоспал.

— Състоянието на д-р Рихтер се влошава — уведоми я той. — Кърви отвсякъде: местата, където е инжектиран, венците... Намира се на ръба на бъбречна недостатъчност и кръвното му налягане продължава да пада. Интерферонът, който му включихме, изобщо не даде ефект и вече не знаем какво друго да опитаме.

— А Хелън Таунсенд? — попита Мариса.

— Тя също е по-зле. И също започна да кърви. — Той се отпусна тежко на стола.

Мариса се поколеба за минута и после се протегна към телефона. Набра Атланта, надявайки се, че Дубчек вече е тръгнал. За съжаление, не беше. В слушалката се чу гласът му.

— Нещата тук се влошават — докладва Мариса. — Двама от пациентите имат значителни хеморагични симптоми. Клинически прилича все повече на вирусна хеморагична треска и никой не знае какво да правим с тези хора.

— Малко може да се направи — каза Дубчек. — Може да опитат хепаринизация. И поддържаща терапия — това е. Едва при поставянето на точна диагноза можем да използваме хиперимунен

серум, ако е подходящо. Иначе получихме пробите, които си изпратила, и Тад вече работи по тях.

— Кога идваш?

— Скоро — каза Дубчек. — Получихме и мобилната изолационна лаборатория.

Мариса изведнъж се събуди. Слава богу, никой не беше влизал в малката стаичка зад сестринския пункт. Тя погледна часовника си. Беше десет и петнайсет вечерта. Явно бе спала само пет-десет минути.

Тя се изправи и ѝ причерня. Главата я болеше и тя усети, че гърлото ѝ е възпалено. Помоли се горещо симптомите да са резултат от изтощение, а не началото на вирусна хеморагична треска.

Вечерта беше натоварена. В спешното пристигнаха още четири случая, всички с оплаквания от главоболие, висока температура и повръщане. Един вече имаше признаци за хеморагия. Всичките новопристигнали бяха членове на семействата на предишните жертви, което доказваше необходимостта от строга карантина. Вирусът вече беше в три поколения.

Осъзнавайки, че е на предела на силите си, Мариса реши да се върне в мотела. Тъкмо си тръгваше, когато сестрата на етажа ѝ съобщи, че съпругата на д-р Рихтер е готова да разговаря с нея. Нямахме как да ѝ откаже, затова се отправи към салона за посетители. Ана Рихтер, добре облечена, привлекателна жена към четиридесетте, се опита да възстанови всичко, с което се е занимавал съпругът ѝ през последните седмици, но бе разтревожена както за него, така и за двете си малки деца. Тя обеща да напругне паметта си и да подреди всичко в хронологичен ред, след което да предаде листа на следващия ден. Мариса я изпрати до БМВ-то на съпруга ѝ. След това отиде до собствената си кола и се отправи към мотел „Тропик“, където се хвърли право в леглото.

[1] Денга е инфекция, причинена от вируса денга, който се предава от комари. Позната също и като „трошаща костите“ треска (на англ.: bonebreak fever), тъй като причинява толкова силна болка, че човек има усещането, че костите му се трошат. — Б.р. ↑

3.

22 януари

Когато пристигна в клиниката на следващата сутрин, Мариса се изненада при вида на няколкото спрели на входа на болницата телевизионни микробуса с предавателни антени, издигащи се към утринното небе. Тя се опита да влезе през гаража, но бе спряна от един полицаи и трябваше да покаже служебната си карта от Националния Епидемиологичен Център.

— Карантина — сви рамене полицаят; каза ѝ да влезе в клиниката през главния вход на болницата, където бяха спрели телевизионните коли.

Тя се запита какво ли се е случило през шестте часа, които беше прекарала в мотелската стая. По коридора към конферентната зала се виеха кабелите на телевизионните станции, притичваха репортери, оператори си подвикваха; необичайното оживление, което цареше в главното фоайе, я изненада. Забеляза сред тълпата д-р Наварес и отиде да разбере какво става.

— Вашите хора са насрочили нова конференция — обясни той. Лицето му беше измъчено и небръснато — очевидно не беше лягал изобщо. Подаде ѝ вестник: — „Нова СПИН епидемия“, гласеше заглавната страница. Статията беше илюстрирана със снимка на Мариса, направена от Кларънс Хернс.

— Д-р Дубчек смята, че подобно недоразумение е недопустимо — изглежда я д-р Наварес.

Тя въздъхна.

— Репортерът дойде при мен веднага след пристигането ми. Наистина не знаех какво да му кажа.

— Няма значение — потупа я успокоително д-р Наварес по рамото. — Д-р Рихтер почина през нощта и при новите четири случая няма как да бъде скрито от медиите.

— Кога пристигна д-р Дубчек? — попита Мариса, като си проправяше път между операторите, към конферентната зала.

— Малко след полунощ.

— А защо има полиция? — До вратата, която водеше към болницата, беше забелязала втори полицаи.

— След като д-р Рихтер почина, пациентите започнаха да напускат болницата, докато щатският департамент по здравеопазване не разпреди цялата сграда да остане под карантина.

Мариса продължи към залата. Радваше се, че д-р Дубчек е пристигнал, но не можеше да си обясни защо не се е свързал с нея. Когато влезе в помещението, Дубчек тъкмо започваше да говори.

Справяше се добре. Хладнокръвното му, спокойно поведение веднага накара залата да притихне. Той се представи, след което представи останалите лекари от Центъра. Тук бяха д-р Марк Врийланд, началник-отдел Медицинска епидемиология; д-р Пиърс Абът, директор на отдел Вирусология; д-р Кларк Лейн, директор на Програмата за болнични инфекциозни болести; и д-р Пол Екенщайн, директор на Националния Епидемиологичен Център.

Дубчек продължи да омаловажава инцидента, като наблегна, че проблемът не може да мине за „нова СПИН епидемия“ и при най-силно въображение. Каза също, че калифорнийският щатски епидемиолог е поискал помощ от Националния Епидемиологичен Център, за да проучи няколко случая на неизследвано заболяване, за което се предполага, че има вирусен произход.

Като гледаше нетърпението на репортерите, бързащи да запечатат всяка негова дума, Мариса бе сигурна, че изобщо не се хващат на хладнокръвната му преценка. Идеята за нова, непозната и заплашителна вирусна болест беше гореща новина.

Дубчек продължи, обяснявайки, че има общо само шестнайсет случая и че според него проблемът е под контрол. Посочи д-р Лейн и обяви, че той ще наблюдава спазването на карантината, като добави, че опитът е доказал, че този вид болести могат да бъдат контролирани чрез стриктна болнична изолация.

При тези думи Кларънс Хернс скочи и попита:

— Възможно ли е д-р Рихтер да е пренесъл този вирус от конференцията в Африка?

— Още не знаем — отвърна Дубчек. — Възможно е, но е съмнително. Инкубационният период би бил прекалено дълъг, тъй като

д-р Рихтер се е върнал от там преди цял месец. Инкубационният период при такъв вид заболявания е обикновено една седмица.

Последва го друг репортер:

— Щом инкубационният период за СПИН може да е пет години, как е възможно да говорите сега за срок, по-кратък от месец?

— Точно това е проблемът. — Търпението на Дубчек очевидно се изчерпваше. — Вирусът на СПИН е напълно различен от сегашния проблем. Важно е медиите да разбират ситуацията и да информират обществеността адекватно.

— Изолирахте ли новия вирус? — обади се друг репортер.

— Още не — призна Дубчек. — Но не очакваме да срещнем трудности. И пак повтарям: това не е вирусът на СПИН. Ще отнеме седмица или малко повече да отгледаме културата.

— Щом вирусът не е бил изолиран — продължи същият репортер, — как можете да твърдите, че е различен от вируса на СПИН?

Дубчек впери поглед в мъжа. Мариса можеше направо да усети чувството на безсилие, обхванало Дубчек. Той обаче произнесе спокойно:

— Годишните опит са ни научили, че напълно различните клинични симптоми се причиняват от напълно различни микроорганизми. Това е всичко за днес, но ще продължим да ви информираме. Благодаря ви, че дойдохте в този ранен час.

Конферентната зала избухна — всеки репортер искаше да получи още отговори на въпросите си. Дубчек ги игнорира и заедно с останалите лекари излезе. Мариса се опита да си проправи път през тълпата, но не успя. Отвън униформеният полицаи продължаваше да не допуска репортерите да влизат в болницата. След като показа пропуска си, тя най-сетне преодоля охраната и настигна Дубчек при асансьорите.

— Ето къде си била! — Тъмните му очи светнаха. Гласът му бе приятелски, когато я представи на останалите лекари от групата.

— Не знаех, че ще пристигнете толкова много хора — каза тя, докато се качваха в кабината.

— Нямахме голям избор — въздъхна д-р Лейн.

Д-р Абът кимна:

— Въпреки коментарите на Сирил преди малко, заразата е изключително сериозна. Избухване на африканска вирусна хеморагична треска в развитите страни е кошмар, с който живеем от първоначалната поява на болестта.

— Ако се докаже, че е африканска вирусна хеморагична треска — добави д-р Екенщайн.

— Убеден съм — намеси се д-р Врийланд. — Мисля, че маймуната ще се окаже виновникът.

— Не съм взела проби от маймуната — побърза да признае Мариса.

— Няма нищо — успокои я Дубчек. — Пожертвахме животното миналата нощ и изпратихме проби в Центъра. Парчета от черния дроб и далака са далеч по-добра алтернатива от кръв.

Стигнаха на петия етаж, където двама лаборанти от Центъра пускаха проби в мобилната изолационна лаборатория „Викърс“.

— Съжалявам за статията в „Таймс“ — каза Мариса, когато можеше да говори с Дубчек насаме. — Репортерът ме издебна още при пристигането ми в клиниката.

— Няма значение — отвърна той. — Само не допускай да се повтори. — Той се усмихна и й смигна.

Мариса нямаше представа как да разбира намигването, нито пък какво означаваше усмивката му.

— Защо не ми телефонира, когато пристигна? — попита го тя.

— Знаех, че ще си изтощена. Пък и наистина нямаше нужда. Прекарахме по-голямата част от нощта да монтираме лабораторията, да аутопсираме маймуната и да се ориентираме. Засилихме изолацията като инсталирахме вентилатори. При всички положения, обаче, заслужаваш поздравления. Мисля, че си се справила отлично. В момента съм затънал в административни подробности — продължи той, — но наистина искам да разбера какво си научила. Резервирах ти стая в хотела, където всички сме отседнали. Сигурен съм, че ще е по-добра, отколкото онази в мотел „Тропик“.

— Няма му нищо на мотела — каза Мариса и усети леко безпокойство, сякаш интуицията ѝ се опитваше да ѝ каже нещо.

Тя се върна в малката стаичка зад сестринския пункт и се захвана със собствената си документация. Първо се обади на организаторите на двете медицински конференции, на които д-р Рихтер беше присъствал. Обясни им, че иска да знае дали някой друг от присъстващите се е разболял от нещо вирусно. После, събирайки цялата си решителност, позвъни в дома на д-р Рихтер, за да попита съпругата му дали е открила тефтера с разписанието му, както бе обещала. Съседката, която вдигна слушалката, бе възмутена от молбата ѝ, но след като поговори с вдовицата, омекна и ѝ предаде да се отбие след половин час.

Мариса се озова пред красива, потънала в зеленина къща, и притеснено позвъни на вратата. Посрещна я същата съседка и раздражено ѝ посочи дневната. Ана Рихтер се появи няколко минути по-късно. Изглеждаше състарена с десет години за една нощ. Лицето ѝ беше бледо, а косата — толкова грижливо оформена предишната нощ — сега висеше на отпуснати кичури.

Съседката ѝ помогна да седне и Мариса се изуми, когато я видя неспокойно да сгъва и да разгъва някакви разчертани хартии, които изглежда съдържаха искания списък с графика на съпруга ѝ през последните седмици. Разбирайки напрежението, под което сигурно се намираще жената, Мариса не знаеше какво да каже, но Ана просто ѝ подаде листите с думите:

— И без това не можах да спя миналата нощ, надявам се това да помогне на някои други нещастни семейства. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Той беше такъв добър човек... добър баща... Горките ми деца.

Макар да знаеше за връзката му с Хелън Таунсенд, Мариса реши, че д-р Рихтер може пък наистина да е бил добър съпруг. Скръбта на Ана изглеждаше неподправена и Мариса побърза да си тръгне.

Бележките, които прочете, преди да запали двигателя на колата, изглеждаха изненадващо подробни. Съпоставянето на казаното от госпожа Кавана и графика на доктора щеше да ѝ даде цялостна картина за последните няколко седмици от работата и живота му.

Вече в болницата, тя разгледа ден по ден работата на д-р Рихтер. Откри интересен факт — той бе споделил с рецепционистката си, че един болен от СПИН, Метерко, страда от недиагностицирано

заболяване на ретината. Тя си помисли, че трябва да погледне по-подробно.

Следобед телефонът в кабинката ѝ иззвъня. В първия момент се стъписа, когато чу гласа на Тад Шокли. Връзката беше толкова добра, че в първия момент си помисли, че той е тук, в Ел Ей.

— Не — отвърна Тад на въпроса ѝ. — Още съм в Атланта. Но трябва да говоря с д-р Дубчек. Болничният оператор реши, че може да знаеш къде е той.

— Щом не е тук в кабинета си, значи се е прибрал в хотелската си стая. Будували са цялата предишна нощ.

— Ще опитам да го намеря там, но в случай че не успея, би ли му предала едно съобщение?

— Разбира се — отвърна тя.

— Новините не са добри.

Като изправи гръб, Мариса притисна слушалката към ухото си.

— Лично ли е?

— Не — каза Тад и се изсмя късо. — Става въпрос за вируса, с който се занимавате. Пробите, които ти ни изпрати, бяха страхотни, особено тези от д-р Рихтер. Кръвта му беше препълнена с вируси — повече от милиард на милиметър. Трябваше само да ги фиксирам и да погледна през електронния микроскоп.

— Можеш ли да кажеш какво е? — попита Мариса.

— Абсолютно — отвърна въодушевено Тад. — Има само два вируса, които изглеждат по този начин и той излезе положителен за недиректни флуоресцентни антители за Ебола. Д-р Рихтер има Ебола.

— *Имаше* — поправи го Мариса, охлаждайки ентузиазма му.

— Почина ли вече?

— Предишната нощ.

— Нищо чудно. Болестта има смъртен изход в повече от деветдесет процента.

— Господи! — възкликна Мариса. — Най-смъртоносният известен вирус...

— Някои хора биха окичили с тази чест беса — каза Тад. — Но аз лично смятам, че еболата е по-страшна. Един от проблемите е, че за това заболяване не знаем почти нищо, защото малцина са се разболявали. Освен няколко случая в Африка, другаде не съществува.

Може би трябва да се откажеш от работата си в момента и да разбереш как това чудовище се е пръкнало в Лос Анджелис.

— Може би не е — каза Мариса. — Д-р Рихтер е бил ухапан точно преди да се разболеет от маймуна, която е пристигнала от Африка. Д-р Врийланд е напълно сигурен, че майmunата е източникът.

— Възможно е да е прав — съгласи се Тад. — Тъкмо маймуни са предизвикали избухването на хеморагичната треска през 67-а година. Вирусът е бил наречен Марбург на името на немския град, в който това се е случило. Вирусът прилича много на този на Ебола.

— Скоро ще знаем — каза Мариса. — Сега ти си на ред. Чернодробните проби и пробите от далака вече пътуват към теб. Ще съм ти много благодарна, ако ги погледнеш веднага и ми се обадиш.

— С най-голямо удоволствие. Междувременно ще започна работа над вируса, за да видя за колко време ще мога да отгледам култура. Искам да разбера какъв щам е. Кажете на Дубчек и на останалите, че си имат работа с Ебола. Нека да внимават. Ще ти звънна скоро. Пази се.

Мариса излезе от кабинката си и отиде в кабинета, предназначен за екипа от Националния Епидемиологичен Център. Вътре нямаше никого. Надникна в съседната стая и попита лаборантите къде са изчезнали всички. Някои от лекарите бяха слезли долу в патологията, тъй като още двама пациенти бяха починали; други бяха в спешното заради новопристигнали болни. Д-р Дубчек се беше прибрал в хотела. Мариса предупреди лаборантите, че става дума за вируса Ебола и им каза да предадат лошата новина на останалите. След това се върна към своята документация.

„Бевърли Хилтън“ бе точно това, което Дубчек беше описал. Бе далеч по-хубаво място, отколкото занемарения мотел „Тропик“, освен това се намираше по-близо до клиника „Рихтер“. Но усилието продължаваше да й се струва ненужно, когато тръгна след портиера по коридора на осмия етаж към стаята си. Мъжът запали всички лампи, докато тя чакаше на прага. Даде му един долар и той си тръгна. Тъй като не бе разопаковала багажа си в мотела, преместването не беше трудно. Макар че не би го направила, ако Дубчек не настояваше. Беше й звъннал този следобед, няколко часа след разговора й с Тад. Не

изглеждаше особено изненадан, сякаш почти бе очаквал, че вирусът ще се окаже Ебола. Тогава ѝ даде адреса на хотела и ѝ каза само да вземе ключа за стая 805, тъй като вече е регистрирана. Каза ѝ също, че ще вечерят в седем и половина, ако тя няма нищо против, затова да мине през стаята му, която се намираше само през няколко врати от нейната. Тъкмо щяха да разгледат бележките ѝ, докато се хранеха.

Когато погледна леглото, Мариса усети неистово желание да се хвърли в него и да заспи, но часовникът показваше, че седем минава. Тя извади козметиката от багажа си и отиде в банята. Взе си бързо душ, среса се и си сложи лек грим. Можеше да се каже, че е готова. Извади от куфарчето си листовете с информация за графика на д-р Рихтер и като ги притисна към себе си, отиде до вратата на д-р Дубчек и почука.

Той се появи в почти същия миг на прага и, усмихвайки се, ѝ направи знак да влиза, като побърза да се върне на телефона; явно говореше с Тад. Мариса седна и се опита да следи разговора. Изглежда пробите от майmunата бяха пристигнали в Атланта.

— Искаш да кажеш, че електронната микроскопия не показва наличие на вирус? — вдигна вежди Дубчек.

Последва дълга тишина, докато Тад му даваше подробностите от различните видове изследвания. Мариса хвърли поглед към часовника си — в момента в Атланта беше почти единадесет часа и Тад очевидно бе останал след работно време. Очите ѝ се преместиха върху Дубчек и тя осъзна, че този човек по някакъв начин я кара да чувства безпокойство. Спомни си колко разстроена беше от появата му на партито на Ралф и сега, когато откри, че е неудържимо привлечена от него, още повече се обърка. От време на време той я поглеждаше и тя не можеше да откъсне погледа си от внезапния блясък в тъмните му очи. Беше свалил сакото и вратовръзката си и в отвора на разкопчаната му риза се виждаше матовата му кожа.

Най-после той завърши разговора и се приближи към нея.

— Ти определено си най-добре изглеждащото нещо, което днес видях. Подразбрах, че и Тад е на същото мнение. Изглежда много разтревожен, че си изложена на риск.

— Със сигурност не повече от всеки друг, свързан по някакъв начин с всичко това — каза тя, неясно разтревожена от насоката, в която бе поел разговорът.

Дубчек се ухили.

— Предполагам, че Тад не намира останалата част от персонала за толкова привлекателна.

Като се опита да измести темата на професионална основа, Мариса попита за пробите от черния дроб и далака на маймуната.

— Засега са чисти. — Дубчек махна с ръка. — Но това е само електронен микроскоп. Тад е посял също така вирусна култура. След седмица ще знаем повече.

— Междувременно — каза Мариса — ще е по-добре ние да потърсим другаде.

— Предполагам. — Дубчек изглеждаше разсеян. Той прокара ръка през лицето си и седна срещу нея.

Мариса се наведе и му подаде бележките си.

— Помислих си, че може да проявиш интерес към това.

Дубчек взе листите и я погледна настойчиво.

Тя му разказа в хронологичен ред свършеното от нея след пристигането ѝ в града. Каза му също така, че според нея болестта тръгва от д-р Рихтер и че той е заразил няколко пациенти; че е бил на два медицински конгреса и е имал интимни отношения с Хелън Таунсенд. Организаторите бяха изпратили пълен списък с присъстващите, адресите и телефонните им номера.

По време на монолога ѝ Дубчек кимаше, за да покаже, че слуша, но изглеждаше някак разсеян, концентриран повече върху лицето, отколкото върху думите ѝ. Като не усещаше обратна връзка, гласът на Мариса постепенно заглъхна и тя спря да говори, питайки се дали е направила някакъв непростим професионален гаф. Дубчек въздъхна и се усмихна.

— Добра работа — каза той просто. — Трудно е да се повярва, че това е първата ти полева задача. — Той се изправи, когато някой почука на вратата. — Слава богу. Това трябва да е вечерята. Умирам от глад.

Самото ядене не беше нещо особено; месото и задушените зеленчуци, които Дубчек бе поръчал, бяха изстинали. Мариса се запита защо двамата не бяха слезли долу в салона за хранене. Мислеше си, че той иска да говорят по работа, но докато се хранеха, разговорът се отплесна към партито на Ралф: как се е запознала с Ралф, дали тя се

радва на назначението си в Центъра. Към края на вечерята Дубчек внезапно каза:

— Исках да ти кажа, че съм вдовец.

— Съжалявам — кимна Мариса любезно и отново се запита защо я информира за личния си живот.

— Помислих си, че трябва да знаеш — добави той, сякаш прочел мислите ѝ. — Съпругата ми почина преди две години в автомобилна катастрофа.

Мариса не каза нищо, продължи да си играе с дръжката на чашата за кафе. Нямаше желание да обсъжда с него разрива с Роджър.

— Не, не е сега моментът — успя да каже само. Зачуди се дали Дубчек знае, че се е срещала с Тад. Не беше тайна, но и не беше станало публично достояние. Никой от двамата не беше казал на хората в лабораторията. Внезапно Мариса изпита още по-голямо безпокойство. Политиката ѝ да не смесва работата с личния живот бе нарушена. Гледайки Дубчек, не можеше да не признае пред себе си, че го намира за привлекателен. Може би точно затова я караше да се чувства некомфортно. Но нямаше начин да влезе в по-близки отношения с него, ако нещата бяха тръгнали натам. Внезапно ѝ се прииска да излезе от стаята и да се върне на работа.

Дубчек отблъсна стола си и се изправи.

— Може би ако се върнем в клиниката, ще е най-добре.

Да, така щеше да е най-добре. Тя стана и отиде до масичката за кафе, за да вземе документацията си. Когато се изправи, усети, че той е застанал зад нея. Преди да успее да реагира, Дубчек сложи ръце върху раменете ѝ и я обърна към себе си. Постъпката му толкова я изненада, че тя замръзна. За един кратък момент устните им се срещнаха. След това тя се дръпна и бележките ѝ се разпиляха по пода.

— Съжалявам — каза той. — Не го бях планирал изобщо, но още от мига, в който дойде в Центъра, исках да го направя. Не съм привърженик на връзките между колеги, но за пръв път след смъртта на съпругата ми съм наистина привлечен от някоя. Ти съвсем не приличаш на нея — Джейн беше висока и руса, но имаш същия ентузиазъм в работата си. Тя беше музикантка и когато свиреше, лицето ѝ грееше със същото въодушевление, което виждам върху твоето лице.

Мариса замълча. Знаеше, че се държи лошо, че Дубчек със сигурност не я дразни, но изпитваше смущение и неловкост; въпреки всичко нямаше желание да каже нещо, за да смекчи ситуацията.

— Мариса — произнесе той нежно, — искам да излизам с теб, когато се върнем в Атланта, но ако имаш връзка с Ралф или просто не... — Гласът му секна.

Тя се наведе и взе да събира листите.

— Ако ще ходим в болницата, по-добре да тръгваме сега. — Гласът ѝ прозвуча рязко.

Той сковано я последва към асансьорите в коридора. По-късно, докато седеше в наетата си кола, Мариса се скастри наум. Сирил беше най-привлекателният мъж, когото бе срещала, след раздялата си с Роджър. Защо, по дяволите, се беше държала толкова глупаво?

4.

27 февруари

Почти пет седмици по-късно, когато таксито я върна у дома от аерогарата и зави към Пийчтрий плейс, Мариса се питаше дали ще може да възстанови нормални професионални отношения с д-р Дубчек сега, след като двамата са в Атланта. Той бе останал няколко дни след разговора им в „Бевърли Хилтън“ и няколкото срещи, които бяха имали в клиника „Рихтер“, бяха кратки и неловки.

Загледана в осветените прозорци, които прелитаха зад стъклата на колата, тя усети, че я залива чувство за самота.

Плати на шофьора, изключи алармата и отиде да си вземе кучето от съседите. То възторжено развяваше опашка, щастливо от завръщането ѝ.

Мариса включи отоплението. Присъствието на кутрето правеше света да изглежда различен. То непрекъснато доказваше любовта си към нея и изискваше внимание.

Разсеяно си помисли, че не е вечеряла и отвори хладилника, колкото да открие, че малкото останала в него храна се е развалила. Затвори вратата с намерението на следващия ден да изхвърли остатъците и да го почисти. Взе си едно кексче и една кока-кола, докато прехвърляше пощата си. Освен картичка от единия си брат и писмо от родителите си, останалото бяха глупави фармацевтични листовки.

В този миг телефонът иззвъня и тя подскочи. Оказа се Тад, който я поздрави с прибирането ѝ.

— Какво ще кажеш за по едно питие? — попита той. — Мога да мина и да те взема.

Първата ѝ реакция беше да каже, че е изморена, но после си спомни последния разговор от Ел Ей, когато ѝ бе казал, че е завършил проекта си по СПИН и работи усилено върху вируса Ебола. Тя внезапно си помисли, че не е чак толкова изморена и го попита как вървят тестовете.

— Отлично! Материалът расте с мълниеносна скорост в тъканните култури „Веро 98“. Морфологичната част от изследването вече е готова и започнах протеиновите анализи.

— Наистина нямам търпение да разбера какво правиш — каза Мариса.

— Ще се радвам да ти покажа. За съжаление, работата се извършва основно в лабораторията с максимално ниво на защита, или както ѝ казваме тук „секретната дупка“. Влизането ти там може да се окаже проблем.

— Предполагах — въздъхна Мариса. — Но може пък да измислим нещо... — Знаеше, че единственият начин да се работи с такъв смъртоносен вирус, е драстично ограничаване на достъпа до него. Доколкото бе осведомена, в света имаше само четири такива съоръжения — в Центъра, в Англия, в Белгия и в Русия. Нямахте представа дали в Института „Пастьор“ в Париж разполагат с такова, или не. От съображения за сигурност достъпът беше ограничен само до няколко упълномощени лица. В момента Мариса не бе измежду тях. Беше видяла с очите си разрушителния потенциал на вируса Ебола и наистина нямаше търпение да разбере какви са изследванията на Тад.

— Нямах разрешително — каза Тад, изненадан от проявата ѝ на наивност.

— Знам, но какво толкова ужасно има в това да ми покажеш какво правиш с вируса в лабораторията сега, а после да излезем за по едно питие. И без това е толкова късно. Никой няма да разбере, че си ме пуснал.

Настъпи пауза.

— Но влизането е забранено — настоя той.

Мариса знаеше, че в момента го манипулира, но наистина беше сигурна, че няма опасност за никого, ако влезе заедно с Тад.

— Кой ще разбере? — продължи да го увещава тя. — Освен това, аз съм част от екипа.

— Предполагам, че е така — съгласи се той неохотно.

Личеше си, че се колебае. Фактът, че щяха да се срещнат с Мариса само ако я пуснеше в лабораторията, оказа влияние върху решението му. Каза ѝ, че ще мине да я вземе след половин час и че не трябва да споменава и дума пред никого.

Тя се съгласи с готовност.

Не съм сигурен, че постъпваме правилно — промърмори Тад, когато потеглиха към Центъра.

— Успокой се. Назначена съм в „Специални патогени“, за бога!
— Тя умишлено се престори на леко раздразнена.

— Виж, можем да ти извадим разрешително утре.

Мариса го изглежда:

— Да не би да си се отказал? — Истина беше, че Дубчек щеше да се върне от Вашингтон утре и че можеше да се направи формално искане. Но тя имаше съмнения какъв ще бъде отговорът му. Беше усетила, че през последните няколко седмици той е станал неестествено хладен, макар причината да бе собствената ѝ глупост. Защо не можеше да се извини или просто да му каже, че иска да се срещнат някоя вечер, тя самата не можеше да си обясни. Но с всеки изминал ден хладината помежду им, особено от негова страна, се увеличаваше.

Те се регистрираха пред бдителния поглед на охранителя и послушно показаха служебните си карти. Под графата „Предназначение“, Мариса написа „офис“. Дватамата с Тад изчакаха асансьора и се качиха на третия етаж. След като минаха по дължината на цялата сграда, минаха през една външна врата към заградена с телена ограда пътека, която свързваше главната сграда с лабораториите по вирусология. Всички сгради в Центъра бяха свързани с подобни пътеки.

— Сигурността в лабораториите е затегната — каза Тад, когато отвори вратата към сградата с лабораториите. — Тук се съхраняват всички патогенни вируси, познати до момента.

— Всички? — повтори тя с явно страхопочитание.

— Точно така.

— А Ебола?

— Имаме Ебола вируси от всяко едно предишно избухване на епидемия — Марбург, едра шарка, която вече не съществува, полиомиелит, жълта треска, денга, СПИН. Сама виждаш — всичко!

— Господи! — възкликна Мариса. — Истински ужас.

— Предполагам, че може да се каже по този начин.

— Как ги съхранявате?

— Замразени в течен азот.

— Заразни ли са?

— Трябва само да се размразят.

Двамата минаха по един обикновен коридор покрай безброй малки, тъмни офиси. Мариса и преди беше идвала в тази част на сградата, при посещенията си при Дубчек.

Тад спря пред огромен хладилник, от онези, които можеха да се видят в месарските магазини.

— Може да ти се види интересно — каза той, когато отвори тежката врата. От вътрешната страна имаше лампа.

Мариса плахо пристъпи напред в студения, влажен въздух. Тад я следваше. Тя усети тръпка на страх, когато вратата се затвори и се заключи с изщракване.

Във вътрешността на хладилника бяха подредени рафтове, запълнени със стотици малки шишенца.

— Какво е това? — попита тя.

— Замразени серуми — каза Тад и взе едно шишенце, върху което имаше етикет с номер и дата. — Проби от пациенти от цял свят с всички познати вирусни заболявания и други — все още непознати. Съхраняват се за имунологични изследвания и вероятно не са заразни.

Мариса се почувства по-добре, когато се върнаха в коридора.

На петдесетина стъпки по-нататък коридорът завиваше надясно и когато минаха зад ъгъла, пред тях се изправи тежка стоманена врата. Точно над бравата имаше табло с бутони, подобни на тези на алармената ѝ система. Под тях се виждаше жлеб като отвор за кредитна карта на банкомат. Тад ѝ показа една карта, която висеше на кожена каишка около врата му, след което я пхна в жлеба.

— Компютърът отбелязва влизането — каза той. После набра кода върху таблото: 43-23-39. — Добри предпазни мерки — саркастично подхвърли той.

— Благодаря ти. — Мариса се засмя и Тад се присъедини към смеха ѝ. Тъй като сградата на вирусологията беше пуста, той явно се беше поуспокоил.

След известно чакане се чу механично изщракване и резето се освободи. Тад отвори вратата. Мариса имаше чувството, че влиза в друг свят. Вместо сивия, задръстен коридор във външната част на сградата, тя се оказа заобиколена от наскоро изграден комплекс от

цветово кодирани тръби, измервателни уреди и други футуристични апарати. Осветлението беше мъждиво, докато Тад не отвори вратата на един шкаф и не се разкриха верига електрически ключове. Той ги натисна. Първо светна лампата в помещението, в което се намираха. Беше високо почти два етажа и пълно с екипировка от всякакъв вид. Носеше се лек мирис на фенолов дезинфектант, миризма, която напомни на Мариса залата за аутопсии в медицинското училище.

След това светнаха редица прилични на амбразури прозорци отстрани на висок десетина стъпки цилиндър. В долния край на цилиндъра имаше овална врата като херметически люк на подводница.

Последното реле издаде бръмчащ звук при включването на някакъв огромен електрически механизъм.

— Компресорите — отговори Тад на питащия поглед на Мариса. Не даде повече подробности. Вместо това махна с ръка и каза: — Това е контролната и наблюдателна зона на лабораторията с ограничен достъп. Оттук можем да наблюдаваме всички вентилатори и филтри. Дори генераторите с гама-лъчи. Забележи, всички лампи са зелени. Това означава, че всичко работи както трябва. Е, поне се надяваме.

— Какво искаш да кажеш с това „поне се надяваме“? — попита Мариса, леко разтревожена. След това видя усмивката му и разбра, че ѝ се подиграва. И все пак усети, че не е сто процента сигурна, че ѝ се иска да влезе. Когато си беше у дома, на сигурно, идеята ѝ се виждаше добра. Сега обаче, заобиколена от цялата тази несвойствена техника, и знаейки що за вируси има вътре, тя се разколеба. Но Тад не ѝ даде време да промени мнението си. Отвори херметическата врата и ѝ направи знак да влезе. Тя леко наведе глава и прекрачи. Тад я последва, след което затвори. Чувство на клаустрофобия почти я заля, особено когато трябваше да преглътне, за да изравни налягането в ушите си.

От всички страни на цилиндъра имаше амбразуроподобни прозорци, които бе видяла още от външната стая. От двете страни се редяха пейки и високи шкафове. В отсрещния край се виждаха рафтове и друга овална херметическа врата.

— Изненада! — Тад подаде на Мариса някакъв памучен костюм. — Не е разрешено да се влиза с външни дрехи.

След миг колебание, докато оглеждаше помещението за някое по-закътано местенце, тя започна да разкопчава блузата си. Тад

изглеждаше не по-малко смутен от нея да я види по бельо, затова отклони погледа си, докато тя се преобличаше.

Минаха през втора врата.

— Всяко помещение, през което минаваме докато стигнем лабораторията, е с отрицателно налягане по отношение на предходното. Така че единственото движение на проникващия въздух да бъде към лабораторията, а не извън нея.

Второто помещение беше приблизително с размерите на първото, но без прозорци. Миризмата на дезинфектант бе още по-силна. Големи костюми от синя пластмаса висяха на закачалки. Тад се поразрови да намери най-подходящия за Мариса. Приличаше на космонавтски скафандър без раница или тежък шлем. Както скафандъра, той покриваше цялото тяло, включително ръцете и краката. Главата бе покрита с шлем от прозрачна пластмаса. Костюмът се закопчаваше с цип, който стигаше до гърлото. Отзад на шлема, подобно на дълга опашка, висеше дихателен шланг.

Тад посочи зелен тръбопровод, който минаваше отстрани на помещението на височината на гърдите, и обясни, че цялата лаборатория е опасана с такива тръби. На чести интервали имаше яркозелени разклонения с адаптори, които да изтеглят въздуха от скафандрите. Тад ѝ каза, че скафандрите са пълни с чист въздух с положително налягане, така че да не се вдишва въздух от лабораторията. Той отрепетира с Мариса процеса на закачане и откачане на въздушния маркуч, докато се убеди, че няма опасност тя да сбърка.

— Добре, време е да се обличаме. — Тад ѝ показа как да се вмъкне в неудобното снаряжение. Оказа се доста трудна процедура, особено да пхне главата си в затворената каска. Когато погледна навън през прозрачната пластмасова маска, тя мигновено се замъгли.

Оставаше да прикрепи въздушния маркуч и Мариса веднага почувства как свежия въздух охлажда тялото ѝ и пред погледа ѝ се прояснява. Тад закопча ципа на скафандъра ѝ догоре и с опитни движения влезе в своя скафандър. После посочи към отсрещната врата и Мариса се заклатушка нататък.

От дясната страна на вратата имаше табло.

— За вътрешното осветление на лабораторията — обясни Тад, докато светваше. Гласът му бе заглушен и тя трудно го разбираше,

особено на фона на съскането от нахлуващия въздух.

Минаха през поредната херметическа врата, също надлежно затворена от Тад.

Следващото помещение се оказа двойно по-малко от първите две — стените и тръбопроводите бяха покрити с бяло варовиково вещество. Върху пода имаше пластмасова решетка.

Прикачиха се към въздуховодите за малко, след това минаха през една последна врата и влязоха в самата лаборатория. Беше огромна зала с разположен по средата остров от плотове, с надвиснали над тях предпазни вентилационни тръби. Покрай стените се виждаше всякакъв вид апаратура — центрофуги, инкубатори, различни микроскопи, компютърни терминали и множество неща, които Мариса нямаше представа за какво могат да бъдат използвани. Отляво имаше друга изолираща врата. Тад я заведе право при един от инкубаторите и отвори стъклените врати. Съдовете с тъканни култури бяха поставени на клатачка на бавни обороти. Тад извади един и ѝ го подаде.

— Ето я твоята Ебола — каза той.

Малкото количество течност, съдържащо се в съда, бе покрито от едната страна с тънък филм — слой живи клетки, заразени с вируса. Вътре в клетките вирусът бе накаран да се саморепликира. Макар да изглеждаше невинно, това нещо тук вероятно бе толкова заразно, че можеше да убие Атланта, а може би дори целите Съединени щати. Тя потрепери и стисна съда по-здраво.

Тад го взе и го занесе до един микроскоп. Позиционира херметически затворената проба, нагласи фокуса и отстъпи назад, така че Мариса да може да види.

— Виждаш ли тези потъмнели бучки в цитоплазмата? — попита той.

Мариса кимна. Дори през пластмасовата маска лесно се виждаше инклузията от тела, за които говореше Тад, както и неправилните клетъчни ядра.

— Това е първият знак за нахлуване — продължи той. — Току-що посях тези култури. Вирусът е невероятно силен.

Мариса се изправи и той върна съда в инкубатора. После започна да ѝ обяснява за изследването си, посочвайки някои от сложните апарати, които бе използвал. Тя трудно се концентрираше. Не бе дошла

в лабораторията тази вечер да обсъжда неговата работа, но нямаше как да му каже.

После той я заведе по коридора до лабиринт с клетки с животни, които стигаха почти до тавана. Имаше маймуни, зайци, гвинейски прасета, плъхове и мишки. Мариса видя, че в нея са се втренчили стотици очи: някои безразлични, други — с трескава омраза. В далечния край на помещението Тад извади контейнер, в който обясни, че се намира швейцарска ледена мишка. Тъкмо се канеше да я покаже на Мариса, но се спря.

— Мили боже! — възкликна той. — Ваксинирах тези екземпляри този следобед, а вече са мъртви. — Той погледна към Мариса. — Твоята Ебола е наистина ужасен убиец — не по-малко от щамата Заир'76.

Тя неохотно погледна мишките.

— Има ли начин да сравним щамовете?

— Напълно. — Той извади мъртвите мишки и двамата отидоха в главната лаборатория, където Тад потърси табличка за миниатюрните телца. Мариса трудно разбираше думите му, когато не стоеше точно пред нея. Пластмасовият костюм караше гласа му да звучи кухо като на Дарт Вейдър. — Сега, когато съм започнал да характеризирам вируса — каза той, — ще е лесно да го сравня с предишните щамове. Всъщност, започнах с тези мишки, но резултатите ще трябва да почакаат, докато направим статистическите изчисления.

Той сложи мишката на масичката за дисекция и спря пред затворената врата.

— Не мисля, че би искала да влезеш тук. — Без да изчака отговор, той отвори и се вмъкна вътре с мъртвата мишка. Откъм полупритворената врата зад гърба му блъвна ледена мъгла.

Мариса погледна към тясната пролука, като се стегна вътрешно, но преди да го последва, Тад се върна, затръшвайки бързо вратата след себе си.

— Знаеш ли, планирам също така да сравня структурните полипептиди и РНК на твоя вирус с предишния щам Ебола — каза той.

— Стига! — засмя се Мариса. — Караш ме да се чувствам глупава. Трябва да преговоря учебника по вирусология, за да разбере всичко това. Защо не го оставим за друга нощ и не пийнем, както ми обеща.

— Хайде.

Когато се върнаха и влязоха стаята с варосаните стени, бяха облени с душ от фенолов дезинфектант. Виждайки шокираното лице на Мариса, Тад се ухили:

— Сега вече знаеш как се чувства една тоалетна чиния.

Преоблякоха се в собствените си дрехи и Мариса го попита какво представлява помещението, където бе занесъл мъртвата мишка.

— Просто един по-голям хладилник — отвърна той, избягвайки по-конкретен отговор.

През следващите четири дена Мариса се адаптира отново към живота в Атланта, като се радваше на дома си и на кучето. В деня след връщането си бе отхвърлила цялата досадна работа по почистването на стаите, хладилника и плащането на всички просрочени сметки. В службата се хвърли в изучаване на вирусната хеморагична треска, по-точно Ебола: отиде в библиотеката и си поръча материали за предишните епидемии на Ебола — Заир'76, Судан'76, Заир'77 и Судан'79. При всяка епидемия вирусът сякаш се появяваше отникъде и след това изчезваше. Голямо усилие бе изисквал опитът да се определи какъв организъм е станал източник за вируса. Над двеста отделни проби от животни и инсекти бяха изследвани като потенциални гостоприемници. Всичките бяха отрицателни. Единствено позитивни се оказаха някои антители в отделни домашни гвинеЙски прасета.

Мариса установи, че описанието на първата заирска епидемия е доста интересно. Предаването на болестта беше свързано със здравно заведение в Ямбуку, наречено Мисионерска болница. Запита се какво общо можеше да има между Мисията в Ямбуку и клиника „Рихтер“, или между Ямбуку и Лос Анджелис. Не можеше да е много.

Тя седеше на една от задните маси в библиотеката и четеше учебника по вирусология на Фийлдс. Беше прочела за тъканните култури, за да си помогне в по-нататъшната практическа работа в главната лаборатория.

Погледна часовника си. Беше малко след два. В три и петнайсет имаше среща с д-р Дубчек. Предишния ден беше подала официална молба при секретарката му за разрешително да използва лабораторията с ограничен достъп за целите на експерименталната работа, която

искаше да извърши върху предаването на Ебола вируса. Не беше голяма оптимистка за отговора на Дубчек. Той правеше всичко да не я забелязва след връщането ѝ от Лос Анджелис.

Върху страницата, която четеше, падна сянка и Мариса механично погледна нагоре.

— А! Ти още си жива! — произнесе познат глас.

— Ралф — прошепна Мариса, шокирана от неочакваното му присъствие в библиотеката на Центъра и силния му глас. Няколко глави се обърнаха към тях.

— Носеха се слухове, че тя била жива, но трябваше да се уверя със собствените си очи — продължи Ралф, забравил за погледа на госпожа Кембъл.

Мариса му направи знак да говори по-тихо, после го хвана за ръката и го поведе към коридора, където можеха да говорят. Усети прилив на обич, когато срещна сърдечната му усмивка.

— Радвам се да те видя — каза тя и го прегърна. Бодна я чувство на вина, че не му се е обадила след връщането си в Атланта. За времето, през което беше в Ел Ей, бяха говорили по телефона само веднъж.

— Сякаш четеш мислите ми — каза Ралф. — Защо не ми позвъни? Дубчек ми каза, че си се върнала преди четири дена.

— Тази вечер смятах да ти звънна — отвърна тя неуверено, изненадана, че е получил информация за нея от Дубчек.

Слязоха до кафенето. В този следобеден час помещението беше почти празно и седнаха до прозореца, който гледаше към двора. Ралф спомена, че отивал в офиса си, но искал да я хване преди края на работното време.

— Какво ще кажеш за една вечеря? — попита той, като се наведе напред и сложи ръка върху нейната. — Нямам търпение да чуя подробности за триумфа ти в Ел Ей.

— Не съм сигурна, че смъртта на двайсет и един души може да се нарече триумф. А най-лошото е, че от епидемиологична гледна точка се провалихме. Не можахме да разберем откъде се е появил вирусът. Все трябва да има някакъв източник. Представи си само реакцията на медиите, ако Центъра не е могъл да проследи бактерията на Легионерската болест до климатичната система.

— Мисля, че си прекалено сурова към себе си — каза Ралф.

— Но ние нямаме представа дали и кога Ебола би могла да се появи отново — каза Мариса. — А за съжаление, имам чувството, че това ще се случи.

— Не биха могли да разберат дали Ебола изобщо е дошла от Африка — опита се да оправи настроението ѝ Ралф.

Тя бе впечатлена, че той го знае.

— Телевизията — обясни той. — Ако гледа вечерните новини, човек направо получава медицинско образование. — Стисна ръката ѝ. — Причината да смяташ прекараното в Ел Ей време за успешно е, че успя да овладееш ситуацията и да спреш епидемията до приемливи размери.

Мариса се усмихна. Осъзнаваше, че Ралф се опитва да я успокои и оценяваше усилията му.

— Благодаря. Прав си. Епидемията можеше да бъде много по-страшна и за известно време си помислихме, че ще е точно така. Слава богу, че карантината помогна. Но дори клиника „Рихтер“ стана жертва. Сега ѝ се носи лоша слава заради Ебола вируса, както на времето басейните в Сан Франциско се прочуха заради СПИН.

Мариса погледна часовника над масата. Минаваше три.

— Имам среща след няколко минути — извини се тя. — Добре направи, че се отби, а идеята за вечеря звучи страхотно.

— Ще я осъществим — каза Ралф и вдигна подноса с празните чаши.

Мариса забърза към сградата на вирусологията. Сега, на дневна светлина, не ѝ се видя толкова заплашителна, колкото ѝ се бе сторила през нощта. Завивайки към офиса на Дубчек, си помисли, че точно зад завоя на коридора се намира стоманената врата на секретната лаборатория. Беше три и седемнайсет минути, когато застана пред секретарката на Дубчек.

Докато седеше срещу нея и разлистваше „Вайролъджи Таймс“, Мариса си помисли, че със сигурност Дубчек щеше да я накара да чака. Погледна отново часовника си: четири без двамайт. Зад вратата го чуваше да говори с някого по телефона. Върху таблото на секретарското бюро видя малките лампички да блещукат, когато той вдигна и прие ново обаждане. Беше пет без четири, когато вратата се отвори и той ѝ направи знак да влезе в кабинета му.

Стаята беше малка и натъпкана с разпечатки от статии, струпани на купчини върху бюрото, върху кантонерката и на пода. Дубчек беше по къс ръкав, а вратовръзката му — разхлабена до третото разкопчано копче на ризата. Нямаше извинения или обяснения за това, че я бе накарал да чака. Всъщност, върху лицето му се появи намек за усмивка, която подразни Мариса.

— Предполагам, че си получил молбата ми — започна тя делово.

— Наистина я получих.

— И...?

— Сигурно се досещаш, че няколко дни лабораторен опит не са достатъчни за работа в секретна лаборатория — каза Дубчек.

— Какво предлагаш?

— Точно това, което правиш в момента. Да продължиш да работиш с по-малко патогенни вируси, докато натрупаш необходимия опит.

— Как ще разбера, че съм натрупала достатъчно опит? — Осъзна, че Сирил има право, но се запита дали отговорът му щеше да е различен, ако бяха започнали да се срещат. Това я подразни дори повече, отколкото ако ѝ беше отказал направо. Беше красив мъж и я привличаше далеч повече от Ралф, на когото с готовност бе обещала да вечерят заедно.

— Сигурен съм, че аз ще разбера, когато си готова — прекъсна Дубчек мислите ѝ. — Или пък Тад Шокли.

Мариса се ободри. Бе сигурна, че ако зависеше от Тад, щеше да получи необходимото потвърждение.

— Междувременно — каза Дубчек, като заобиколи бюрото си и седна, — има нещо по-важно, което трябва да обсъдя с теб. Току-що разговарях с доста хора, включително с епидемиолога на щата Мисури. Те имат един отделен случай на вирусно заболяване в Сейнт Луис, за което предполагат, че може да е Ебола. Искам да заминеш незабавно, да прецениш ситуацията клинично, да изпратиш на Тад проби и да направиш доклад. Ето резервацията за полета ти. — Той ѝ подаде лист хартия. На него пишеше: „Делта, полет 1083, излитане 5:34 следобед, пристигане 6:06 следобед“.

Беше смаяна. Като се имаше предвид натоварения трафик, не разполагаше с много време. Знаеше, че като служител в Националния

Епидемиологичен Център куфарът ѝ винаги трябваше да е стегнат, но не беше, а освен това се налагаше да помисли и за Тафи.

— Ще осигурим и мобилната лаборатория, ако е необходимо — казваше в момента Сирил, — но да се надяваме, че няма да има нужда. — Той протегна ръка да ѝ пожелае късмет, но тя до такава степен бе завладяна от мисълта за възможна среща със смъртоносния Ебола вирус след по-малко от четири часа, че излезе без да забележи. Чувстваше се замаяна. Беше влязла с надеждата да получи разрешение за лабораторията с ограничен достъп, а излизаше с нареждане да лети за Сейнт Луис! Погледна часовника си и се затича. Оставаше ѝ малко време.

5.

3 март

Едва когато самолетът тръгна по пистата, Мариса си спомни за срещата си с Ралф. Е добре, щеше да му се обади веднага, след като той се прибереше вкъщи. Малката ѝ утеха бе, че сега се чувства сигурна в професионално отношение, отколкото по пътя за Ел Ей. Поне имаше някаква представа какво се изисква от нея. В личен план обаче, като знаеше колко опасен е вирусът — ако наистина се окажеше Ебола — мисълта на какъв риск ще е изложена, бе по-плашеща. Въпреки че не бе споменала на никого за страха си, че може да се заразила от болестта при първите случаи в Лос Анджелис. Всеки ден, минал без появата на подозрителни симптоми, бе облекчение. Но страхът ѝ никога нямаше да изчезне напълно.

Другото, което я тревожеше, беше идеята за появата на нов случай на Ебола толкова бързо. Ако беше въпросният вирус, как беше стигнал до Сейнт Луис? Дали имаше нещо общо със заразата в Ел Ей, или бе отделна проява? Възможно ли беше да е пренесен чрез контакт от Ел Ей или...? Имаше много въпроси и никой от тях не я правеше щастлива.

— Ще желаете ли вечеря? — попита я стюардесата, прекъсвайки мислите ѝ.

— Разбира се. — Мариса свали сгъваемата масичка. По-добре да хапнеш нещо, независимо дали е гладна, или не. Знаеше, че след като кацне в Сейнт Луис, може да няма време.

Тя излезе от таксито, което я взе от летището и я откара до Окръжната болница на Сейнт Луис. Навън валеше. Дори с чадър над главата, се наложи да вдигне реверите на палтото си, за да избегне връхлитащите пориви на дъжда, докато тичаше към въртящата се врата. Носеше както куфара, така и служебната си чанта, тъй като нямаше време да се отбие в хотела.

Болницата изглеждаше впечатляваща дори в тъмната дъждовна вечер. Беше построена в съвременен стил, облицована с плочи от травертин и варовик, отпред с високо триетажно копие на Мраморната арка в Лондон. Интериорът бе предимно от светъл дъб и светлочервени килими. Една наперена рецепционистка я насочи към административните офиси, намиращи се зад двойна въртяща се врата.

— Д-р Блументал! — извика дребен азиатец и скочи иззад бюрото си.

Тя отстъпи назад, когато мъжът пое куфара ѝ и ентузиазирано стисна свободната ѝ ръка.

— Аз съм д-р Харалд Табосо — представи се той. — Медицинският директор. А това е д-р Питър Остин, епидемиолог на щата Мисури. Очаквахме ви.

Мариса се ръкува с д-р Остин, висок, слаб мъж с червендалесто лице.

— Благодарим ви, че дойдохте толкова бързо — продължи д-р Табосо. — Да ви донесем ли нещо да хапнете?

Мариса поклати глава и му благодари за гостоприемството.

— Ядох в самолета — обясни тя. — Освен това искам да се захвана веднага с работата.

— Разбира се, разбира се — закима д-р Табосо. За миг той изглеждаше объркан. Д-р Остин се възползва от мълчанието му и се намеси.

— Вече знаем какво се е случило в Ел Ей и се безпокоим, че може да имаме работа със същия проблем и тук. Както знаете, съобщихме за подозрителен случай тази сутрин, а докато пътувахте за насам, приехме още два.

Мариса прехапа устни. Беше се надявала, че този път тревогата ще излезе фалшива, но при още два потенциални случая беше трудно да остане оптимистка. Тя се отпусна в стола, който д-р Табосо ѝ предложи и каза:

— По-добре ми кажете какво научихте до този момент.

— Боя се, че не е много — въздъхна д-р Остин. — Не разполагахме с достатъчно време. Първият случай бе приет в 4 сутринта. Д-р Табосо заслужава да му се признае, че алармира веднага. Пациентът бе изолиран незабавно с надеждата да се минимизират контактите в болницата.

Мариса погледна към д-р Табосо. Той се усмихна притеснено на комплимента.

— Направени ли са някакви лабораторни изследвания?

— Разбира се — каза д-р Табосо.

— Това може да се окаже проблем.

— Разбираме — намеси се д-р Остин. — Но тестовете бяха предписани, преди да сме имали и най-малките подозрения за диагноза. В мига, в който ми съобщиха, се обадохме в Националния Епидемиологичен Център.

— Свързвате ли го по някакъв начин с избухването на болестта в Лос Анджелис? Да не би някои от пациентите да са пристигнали оттам?

— Не — каза д-р Остин. — Разпитахме за такава възможност, но не открихме никаква връзка.

— Хубаво. — Мариса се изправи неохотно. — Да видим пациентите. Предполагам, че имате на разположение пълно предпазно облекло.

— Разбира се.

Пресякоха болничното фоайе, и вече в асансьорната кабина, тя попита:

— Някои от пациентите да са посещавали напоследък Африка?

Двамата лекари се спогледаха. Д-р Табосо побърза да отговори:

— Не вярвам.

Мариса не очакваше положителен отговор. Би било прекалено лесно. Тя погледна към индикатора за етажите. Асансьорът спря на деветия.

Докато минаваха по коридорите осъзна, че нито една от стаите не е заета. Погледът отблизо показва, че те дори не са напълно обзаведени. И стените на коридора бяха само с груба замазка, без боя.

Д-р Табосо забеляза изражението ѝ.

— Съжалявам — рече той. — Трябваше да ви обясня. Когато болницата е строена, са били планирани прекалено много легла. По тази именно причина осмият етаж така и не бил завършен. Решихме обаче да го използваме при сегашната критична ситуация. Подходящ е за изолация, не мислите ли?

Стигнаха до сестринския пункт, който бе завършен, с изключение на шкафовете за документация.

Мариса взе първия пациентски картон. Седна на бюрото и го отвори. Името на мъжа беше Забриски. Съществените признаци показваха познатия комплекс от висока температура и ниско кръвно налягане. Следващата страница съдържаше историята на пациента. Мариса плъзна поглед по листа и прочете пълното му име: д-р Карл М. Забриски. Тя вдигна очи към д-р Табосо и попита невярващо:

— Лекар ли е пациентът?

— Боя се, че да — потвърди той. — Работи като офталмолог тук, в болницата.

Тя се изви към д-р Остин:

— Знаехте ли, че първият случай в Ел Ей беше също така лекар? Всъщност, и той беше офталмолог!

— Знаех за съпадението — намръщи се д-р Остин.

— Д-р Забриски да е изследвал маймуни? — попита тя.

— Не, доколкото знам. Във всеки случай, не и тук в болницата.

— Няма други лекари, които да имат връзка с болестта в Лос Анджелис, доколкото си спомням — каза д-р Остин.

— Не — потвърди Мариса. — Само първият случай. Имаше трима лаборанти и една сестра, но не и лекари.

Тя отново се върна към картона и зачете. Историята не бе чак толкова пълна, както тази на д-р Рихтер. Не се споменаваха за скорошно пътуване или за контакт с животни. Но лабораторните изследвания бяха впечатляващи и макар някои от тестовете още да не бяха получени, наличните свидетелстваха за чернодробни и бъбречни усложнения. Така че всичко можеше да се сведе до хеморагична треска.

След като приключи с картона, Мариса се снабди с необходимите материали за вземане на проби. Когато всичко бе готово, тя и една медицинска сестра отидоха в изолираното отделение. Преди това се облякоха, сложиха си маски и ръкавици, обуха други обувки.

— Как е пациентът? — попита Мариса, докато се приближаваше към болничното легло. Въпросът бе по-скоро риторичен. Състоянието на човека беше очевидно. Първото, което забеляза, беше обривът по тялото. Второто — признаците за хеморагия; от ноздрите на мъжа излизаше една нозогастрикална тръба, пълна с яркочервена кръв. Д-р Забриски беше в съзнание, но не и в състояние да отговаря на въпроси.

Кратък разговор със съпровождащия лекар потвърди впечатленията ѝ. Пациентът се беше влошил в течение на деня, особено през последния час, когато кръвното налягане бе започнало да спада видимо.

Беше видяла достатъчно. Клинично пациентът ѝ напомняше ужасно много състоянието на д-р Рихтер. Докато не се докажеше друго, щяха да приемат, че д-р Забриски и останалите двама имат Ебола.

Сестрата ѝ помогна да вземе проби — намазка от лигавицата на носа, кръвна проба и проба от урината. Всичко беше дезинфекцирано с хипохлорит. След като свали предпазното облекло и изми ръцете си, тя се върна до сестринския пункт и позвъни на Дубчек.

Разговорът беше кратък и по темата. Мариса го уведоми, че клиничното ѝ впечатление е, че имат работа с поредно заразяване с Ебола.

— А изолацията?

— Направили са всичко, което се изисква.

— Ще пристигнем възможно най-скоро — каза Дубчек. — Може би още тази вечер. Междувременно искам да спреш всякакви лабораторни изследвания и да следиш за дезинфекцията. Също така назначи същия вид карантина на контактите, както направихме в Ел Ей.

Тя тъкмо се канеше да отговори, когато осъзна, че той е затворил. Въздъхна и остави слушалката. Прекрасни служебни взаимоотношения, няма що!

— Добре — каза тя на д-р Табосо и на д-р Остин, — да се захващаме за работа.

Те бързо приведоха в действие мерките за карантина, наредиха стерилизация на лабораторията и я увериха, че пробите ѝ ще бъдат изпратени в Центъра още тази нощ.

Тя поиска да получи картоните на другите двама пациенти. Сестрата ѝ ги подаде с думите:

— Не знам дали д-р Табосо ви е споменал, но госпожа Забриски е долу на стълбите.

— И тя ли е пациентка? — Гласът на Мариса прозвуча разтревожено.

— О, не — отвърна жената. — Просто настоява да е в болницата. Иска да се качи тук, но д-р Табосо не смята, че идеята е добра. Каза ѝ да стои във фоайето на първия етаж.

Мариса остави картоните, питайки се какво да направи. Реши все пак да отиде при госпожа Забриски, тъй като тя знаеше много подробности, свързани с графика на съпруга си. Освен това трябваше да се отбие в лабораторията и да види как върви стерилизацията. Качи се в асансьора и гледайки лицата на хората около себе си, си помисли какви ли ще са реакциите им, когато разберат, че в болницата има Ебола. Когато вратата към втория етаж се отвори, тя бе единствената, която слезе.

Очакваше да намери вечерната смяна в лабораторията и се изненада, когато видя, че директорът, патолог, който се казваше Артър Ранд, е още в кабинета си, макар да минаваше осем. Беше достолепен възрастен мъж, облечен в карирано сако, комплектувано със златен ланец, който се подаваше от един от джобовете му. Изглеждаше безразличен към факта, че Центъра е изпратил Мариса и изражението му не се промени, когато тя му каза, че клиничната ѝ преценка показва наличие на Ебола вирус в неговата болница.

— Знам, че е имало такава предварителна диагноза.

— От Центъра забраняват по-нататъшна лабораторна работа върху болните пациенти. — Мариса можеше да се обзаложи, че този човек няма намерение да ѝ помага.

— Предполагам, че сте във връзка с д-р Табосо — отрони д-р Ранд.

— Да. Нашето мнение е, че лабораторията трябва да бъде дезинфекцирана. Бих искала да помогна, ако не възразявате.

— Сигурен съм, че можем да се справим с почистването — каза д-р Ранд с изражение, което трябваше да означава: „За вчерашен ли ме мислите?“.

— На ваше разположение съм, ако ви потрябвам. — Мариса се обърна и излезе. Беше направила каквото трябва.

На първия етаж отиде до приятно обзаведен салон, свързан със собствен параклис. Не знаеше как ще познае госпожа Забриски, но се оказа, че тя е единственият човек в салона.

— Госпожо Забриски? — меко произнесе Мариса.

Жената вдигна глава. Беше прехвърлила четиридесетте, с прошарена коса. Клепачите ѝ бяха зачервени; личеше си, че е плакала.

— Аз съм д-р Блументал — представи се Мариса. — Съжалявам, че ви безпокоя, но се налага да ви задам няколко въпроса.

В очите на жената се появи паника.

— Да не би Карл да е починал?

— Не.

— Но ще умре, нали?

— Госпожо Забриски — пое си дъх Мариса, искаше ѝ се да избегне такава чувствителна тема, особено след като смяташе, че интуицията на жената е вярна. Тя седна до нея. — Не съм от лекуващите лекари на съпруга ви. Тук съм, за да помогна да разберем от какво е болен и как се е разболял. Пътувал ли е през последните... — Искаше да каже „три седмици“, но си спомни пътуването на д-р Рихтер до Африка, и вместо това довърши: — ... през последните два месеца?

— Да — потвърди уморено съпругата му. — Беше на медицинска конференция в Сан Диего миналия месец, а седмица преди това — в Бостън.

— Сан Диего? — Мариса се изправи в стола. — На конференцията за опериране на клепача?

— Мисля, че да — кимна госпожа Забриски. — Но Джудит, секретарката на Карл, ще ви каже по-точно.

Мариса се опита да се концентрира. Забриски беше посетил същата конференция, която и д-р Рихтер! *Поредно съвпадение?* Единственият проблем беше, че въпросната конференция се бе състояла шест седмици преди това, в същия интервал от време, в който се бяха проявили и симптомите на д-р Рихтер след завръщането му от Африка.

— Знаете ли името на хотела, в който е бил съпругът ви в Сан Диего? Възможно ли е да е „Коронадо“ хотел?

— Мисля, че така беше — потвърди уморено жената.

Докато съзнанието на Мариса се опитваше да възстанови централната роля, която бе изиграл един определен хотел във Филаделфия по време на избухването на Легионерската болест, тя се поинтересува от пътуването на д-р Забриски до Бостън. Но съпругата му нямаше представа за какво е ходил. Вместо това даде телефона на

секретарката му, като каза, че Джудит със сигурност ще може да ѝ помогне.

— А дали д-р Забриски е бил ухапан от маймуна напоследък? — поинтересува се Мариса.

— Не, не — поклати глава госпожа Забриски. — Аз поне не знам за такова нещо.

Мариса ѝ благодари и се извини, че я е обезпокоила. След това реши да се обади на секретарката.

Наложи се да обясни два пъти защо звъни толкова късно, преди жената отсреща да изрази готовност за разговори. Джудит просто потвърди онова, което Мариса вече знаеше: че докторът бил отседнал в хотел „Коронадо“ по време на престоя си в Сан Диего; че не е бил ухапан от маймуна, нито пък е бил в контакт с маймуна. Когато Мариса попита дали е познавал д-р Рихтер, отговорът беше, че това име не е в списъка с телефонните номера на хората, контактували с шефа ѝ. Причината д-р Забриски да пътува до Бостън беше подготовката на предстояща среща на възпитаниците на Масачузетската болница за лечение на очни и ушни заболявания. Секретарката ѝ даде името и телефонния номер на колегата на д-р Забриски в Бостън. Докато си записваше, Мариса се запита дали без да знае д-р Забриски не бе пренесъл вируса и в Бостън. Трябваше да обсъди тази възможност с Дубчек.

Когато затвори телефона, внезапно си спомни, че не се е обадила на Ралф от аерогарата и побърза да поправи пропуската. Той отговори сънено и тя се извини, че го буди толкова късно и че не се е свързала с него преди да тръгне от Атланта. След като му обясни какво се е случило, Ралф се засмя и каза, че ще ѝ прости само ако обещае да му телефонира поне през ден и да му съобщава какво прави.

След това тя се върна към работата си с картоните. Двамата пациенти, приети по-късно, бяха Керъл Монтгомъри и д-р Брайън Зестър. И двамата бяха дошли с висока температура, цецепо главоболие и ужасни стомашни спазми. Макар симптомите да звучаха неспецифично, интензивността им даваше достатъчна причина за тревога. Нямахше бележки за пътувания или контакти с животни в никой от картоните.

Мариса събра материалите, необходими за вземане на вирусни проби, надяна предпазния скафандър и отиде при Керъл Монтгомъри.

Пациентката беше само с една година по-голяма от нея и на Мариса ѝ бе трудно да не се постави на мястото ѝ. Беше юристка и работеше в една от големите корпорации в града. Макар да беше в съзнание и да можеше да говори, се виждаше, че е ужасно зле.

На въпроса дали е пътувала напоследък, отговорът беше кратко „не“. А дали познава д-р Забриски? Познаваше го. Д-р Забриски бил офталмологът ѝ. Беше ли се срещала с него скоро? Да, беше ходила при него четири дни преди това.

Мариса взе вирусните проби и излезе от стаята с натезало сърце. Не обичаше да поставя диагнози на болести, за които нямаше лечение. Фактът, че бе открила информация, която отразяваше по-раншното избухване на болестта, бе малка компенсация. Информацията ѝ напомни за нещо, което я бе разтревожило още в Ел Ей: защо някои от пациентите на д-р Рихтер се бяха разболели, а други — не?

След като се облече в нов предпазен костюм, тя посети д-р Брайън Зестър. Зададе му същите въпроси и получи същите отговори с изключение на това, че той не беше пациент на д-р Забриски.

— Не — отвърна д-р Брайън Зестър, след като стомашната му болка премина. — Никога не съм ходил на офталмолог.

— Но сте работили с него, нали?

— Понякога съм анестезирал негови операции — каза д-р Зестър. Лицето му отново се сгърчи от болка. След малко той продължи: — Играя с него тенис по-често, отколкото работя. Всъщност играхме заедно преди четири дена.

След вземането на пробите Мариса го остави, объркана още повече. Беше започнала да си мисли, че сравнително близък контакт — особено с лигавица — е в състояние да пренесе заразата. Играта на тенис с някого не изглеждаше да пасва на този шаблон. След като изпрати втория комплект от вирусни проби, тя се върна към картоната на Забриски. Прочете историята на заболяването в пълни подробности и разчерта същата графика, каквато беше направила за случая на д-р Рихтер. Добави наученото от съпругата на Зестър и секретарката му с ясното съзнание, че скоро пак трябваше да говори с тях. Макар работата ѝ да не доведе до определяне източника на заразата в Ел Ей, тя се надяваше, че следвайки същата процедура сега, може да открие общ елемент при двамата лекари в допълнение към факта, че и двамата са посетили конференцията на офталмолозите в Сан Диего.

Минаваше дванайсет, когато Дубчек, Врийланд и Лейн пристигнаха. Мариса посрещна идването им с облекчение, особено при влошаващото се клинично състояние на д-р Забриски. Лекуващият му лекар бе наредил някои рутинни кръвни изследвания, за да се определи степента на хидратация на пациента и Мариса се разкъсваше между изискването за лечението му и предпазването на болницата. Най-накрая все пак разреши тестовете, които позволяваха да бъдат извършени в болничната стая на мъжа.

След кратката размяна на поздравии, лекарите от Центъра побързаха да задействат работата на мобилната изолационна лаборатория и се заеха да подобрят изолацията на пациентите.

— Нещо, което да направя? — обърна се Мариса към Дубчек, който бе свалил сакото си и запретнал ръкави се опитваше да помогне на двамата лаборанти от Центъра в работата им с изолационната лаборатория. Имаше някакъв проблем с електрическата инсталация на апаратурата.

— Не се сещам — отвърна ѝ той, без да я поглежда. После веднага заговори с единия лаборант за евентуалната подмяна на електродите.

— Налага се да обсъдя с теб онова, което открих — извика Мариса, нямаща търпение да сподели факта, че д-р Забриски е посетил същата конференция в Сан Диего, на която беше ходил и д-р Рихтер.

— Ще трябва да почака — хладно я отрязва Дубчек. — Лабораторията е с предимство пред епидемиологичните теории.

Кипяща от гняв, Мариса се върна в сестринския пункт. Не беше заслужила подобен сарказъм. Ако е искал да сведе до минимум участието ѝ, беше успял. Тя седна на бюрото и се замисли над възможностите, които стояха пред нея. Можеше да остане, с надеждата той да промени мнението си, или да се прибере вкъщи да поспи. Идеята за съня надделя. Сложи документацията в чантата и слезе на първия етаж да вземе куфара си.

Операторът я събуди в седем сутринта. След като си взе душ и се облече, осъзна, че гневът ѝ към Дубчек се е разсеял. В края на

краищата той беше под ужасен стрес. Ако вирусът излезеше от контрол, той щеше да отговаря, не тя.

Когато отиде в изолационната лаборатория, един от лаборантите ѝ каза, че Дубчек се е прибрал в хотела в пет сутринта, но не знаеше къде са нито Врийланд, нито Лейн.

В сестринския пункт цареше пълен хаос. През нощта бяха приети още петима с предполагаема диагноза хеморагична треска. Мариса събра картоните, но в един момент осъзна, че картонът на д-р Забриски липсва. Попита сестрата къде може да е.

— Д-р Забриски почина малко след четири тази сутрин.

Макар да го очакваше, тя се разстрои. Противно на логиката се бе надявала на чудо. Седна и подпря глава на ръцете си. Не, не трябваше да се отпуска. Работата нямаше да ѝ позволи да се отпуска. Несъзнателно се хвана, че опипва врата си за подутини. Мястото беше болезнено. Можеше ли да е подут лимфен възел?

Изпита облекчение, когато д-р Лейн, директорът на Отдел инфекциозни болести в Центъра, я прекъсна. Под очите му личаха тъмни кръгове, по изпитото му лице бе набола брада. Тя се усмихна при вида му. Напомняше ѝ за пенсиониран футболист. Той седна уморено до нея и разтърка слепоочията си.

— Изглежда положението тук ще е по-лошо, отколкото в Ел Ей — каза той. — За насам пътува още един пациент, друг е в спешното.

— Току-що започнах да преглеждам новите картони. — Мариса внезапно се бе почувствала виновна, че си е тръгнала снощи.

— Е, мога да ти кажа едно нещо със сигурност — започна д-р Лейн. — Всичките нови пациенти изглежда са пипнали болестта от болницата. Това е, което най-много ме тревожи.

— Всички ли са били пациенти на д-р Забриски?

— Тези — да — каза д-р Лейн, посочвайки картоните пред нея. — Всички са се срещали с него наскоро. Изглежда ги е заразил, докато ги е преглеждал. Двата нови случая пък са пациенти на д-р Зестър. Бил е анестезиолог на претърпените от тях операции през последните десет дена.

— Какво става с д-р Зестър? — попита Мариса. — Мислиш ли, че се е разболял по същия начин, както д-р Забриски?

Лейн поклати глава.

— Не. Говорих дълго с него и разбрах, че двамата със Забриски са били тенис партньори.

Мариса кимна.

— Дали такъв контакт е от значение?

— Три дни преди д-р Забриски да се разболе, д-р Зестър е използвал кърпата му между сетовете. Мисля, че така е станало. Предаването на заразата изглежда зависи от действителен контакт с телесни течности. Мисля, че Забриски е бил „пусковият случай“, точно както Рихтер.

Мариса се почувства глупаво. Беше спряла да разпитва Зестър точно преди да зададе решаващия въпрос. Надяваше се да не допусне подобна грешка в бъдеще.

— Само да знаехме как Ебола е проникнала в болницата — въздъхна д-р Лейн.

Дубчек, изморен, но прясно избръснат, се появи в сестринския пункт. Мариса се изненада да го види. Щом си бе тръгнал оттук в пет, едва ли бе имал време да се изкъпе и да се преоблече, а още по-малко — да спи.

Преди да е заговорил с Лейн, тя побърза да разкаже пред двамата, че Забриски е бил на същата конференция, на която и Рихтер, и че двамата са били отседнали в един и същи хотел.

— Прекалено отдавна е било, за да е от значение — възрази Дубчек. — Конференцията се е състояла преди повече от шест седмици.

— Но като че ли това е единствената връзка между двамата — погледна го тя. — Мисля, че трябва да я проследим.

— Постъпи както намериш за добре — сръза я Дубчек. — Междувременно ще сляза до патологията, за да се уверя, че са взети всички предпазни мерки по време на аутопсията на д-р Забриски тази сутрин. И ще ги предупредя, че искаме бързо замразени проби от черния дроб, сърцето, мозъка и далака за вирусна изолация.

— А от бъбреците? — намеси се Лейн.

— Да, от бъбреците също.

Мариса се чувстваше като момиче за поръчки. Запита се дали някога ще си възвърне уважението на Дубчек; след това, когато си

спомни защо го е загубила, потиснатостта ѝ бе пометена от гняв.

В патологията, едно оживено място по това време на деня, тя се насочи към залата за аутопсии, където знаеше, че ще намери д-р Ранд. Спомняйки си чувството на превъзходство, с което той се държеше, не гореше от нетърпение да разговаря с него.

Отделението за аутопсии беше облицовано с бели плочки и блестяща неръждаема стомана, а във въздуха се носеше миризма на формалин, от който очите я засмъдяха. Един от санитарите я осведоми, че аутопсията на Забриски е насрочена за стая три.

— Ако възнамерявате да присъствате, трябва да се подготвите. Случаят е отвратителен.

Като се имаха предвид страховете ѝ от вируса, малко ѝ трябваше, за да се откаже. Когато влезе в стаята, д-р Ранд тъкмо започваше. Той вдигна поглед от масата с ужасяващи инструменти. Тялото на д-р Забриски беше в средата на огромен, чист найлонов чувал. Горната му част беше бледа, а надолу цветът ставаше моравосин.

— Здравейте! — поздрави Мариса. Реши, че все пак трябва да бъде любезна. Като не получи отговор, тя съобщи на патолога молбата на Центъра и той се съгласи да осигури пробите. След това му предложи да използва очила. — Известен брой случаи както тук, така и в Ел Ей, вероятно са се заразили чрез съединителната мембрана — обясни тя.

Д-р Ранд изсумтя, след това изчезна някъде. Когато се върна, беше сложил предпазни очила. Без да казва нищо, подаде друг чифт на Мариса.

— И още нещо — добави тя. — Центърът препоръчва да се избягва употребата на електрически триони при този вид случаи, защото причиняват значително количество аерозолни образувания.

— Не съм планирал да използвам никакви електрически инструменти — уведоми я д-р Ранд. — Може да се изненадате, но съм имал заразни случаи в кариерата си.

— Тогава предполагам, не е необходимо да ви предупреждавам да внимавате да не порежете пръстите си — каза Мариса. — Един патолог почина от вирусна хеморагична треска, след като е правил точно това.

— Спомням си — каза д-р Ранд. — Треска Ласа. Още някакви предложения?

— Не. — Той срязва найлоновия чувал и откри цялото тяло на Забриски.

В този момент тя се запита дали да не си тръгне. Нерешителността ѝ завърши с бездействие; остана.

Като говореше в микрофона, задвижван с крачен педал, д-р Ранд започна с описание на външните белези. Монотонният му глас ѝ напомни за студентските времена. Сепна се, когато го чу да споменава зашито черепно разкъсване. Това бе нещо ново. Нямаше го в картоната нито пък порязването на десния лакът, както и кръглото натъртване върху дясното бедро с големина на двацетцентовата монета.

— Преди смъртта или след това са станали тези ожулвания?

— Преди — отвърна той, без да се опитва да скрие раздражението си от прекъсването ѝ.

— От колко време са, според вас? — Тя не обърна внимание на тона му. Беше се навела и гледаше отблизо какво става.

— От седмица, бих казал. Плюс-минус няколко дена. Ще можем да кажем категорично след микроскопското изследване. Но ако съдя по състоянието му, не мисля, че е важно. А сега, ако не възразявате, бих искал да се върна към работата си.

Принудена да отстъпи назад, Мариса се замисли над доказателствата за травма. Вероятно обяснението бе просто; може би д-р Забриски е паднал, докато е играл тенис? Онова, което я тревожеше, беше, че нито натъртванията, нито разкъсването бяха споменати в картоната. Бяха я учили, че всички данни за открити телесни белези се вписват в картоната.

Веднага щом Ранд свърши и Мариса се убеди, че тъканните проби са правилно взети, тя реши да провери причината за нараняванията.

Използва телефона в патологията, за да се обади на Джудит, секретарката на Забриски. Изчака да чуе сигнала два пъти, но отсреща не вдигна никой. Тъй като не ѝ се искаше да безпокои госпожа Забриски, си помисли дали да не потърси д-р Табосо, но вместо това реши да провери офиса на д-р Забриски — в края на краищата човекът беше работил тук. Тя отиде и завари Джудит на бюрото ѝ.

Беше крехка млада жена на около двацет и пет. Гримът се беше размазал по бузите ѝ; Мариса можеше да се закълне, че е плакала. Но тя не бе просто тъжна; беше ужасена.

— Госпожа Забриски е зле — избърбори тя, когато Мариса ѝ се представи. — Говорих с нея преди малко. Долу е, в спешното, но ще я приемат в болницата. Смятат, че е болна от същото, от което беше съпругът ѝ. Господи, и аз ли ще го пипна? Какви са симптомите?

Мариса се опита да я успокои, като ѝ каза, че секретарката на лекаря в Ел Ей не се е заразила.

— Махам се оттук — каза Джудит, отвори странично чекмедже на бюрото и извади един пуловер. Хвърли го в един кашон. — Очевидно беше започнала да събира багажа си. — И не съм единствената, която иска да го направи — добави тя. — Говорих с много хора от персонала, те също се махат.

— Разбирам как се чувствате — каза Мариса. Запита се дали цялата болница не трябва да бъде карантинирана. В клиника „Рихтер“ това беше истински кошмар. — Дойдох да ви задам един въпрос — каза Мариса.

— Ами питайте. — Джудит продължи да изпразва бюрото си.

— Д-р Забриски има няколко натъртвания и разкъсване на главата, изглежда като падане. Знаете ли нещо за това?

— Това беше нищо — отвърна секретарката и направи жест с ръка. — Преди седмица беше нападнат в местен мол, докато е купувал подарък за рождения ден на съпругата си. Простил се с портфейла си и златния си „Ролекс“. Мисля, че го бяха ударили по главата.

Дотук с мистерията за травмата, помисли си Мариса. В продължение на няколко минути тя стоеше и гледаше Джудит да хвърля нещата си в кашона, опитвайки да си спомни дали има някакви други въпроси. Не се сети за нищо, затова каза довиждане и се отправи към изолационното. До голяма степен се чувстваше също тъй ужасена, както и Джудит.

Изолационното бе загубило предишното си спокойствие. Заради новопристигналите пациенти сестрите сновяха насам-натам, въпреки че изглеждаха на края на силите си. Завари д-р Лейн да пише нещо в картоните.

— Добре дошла в лудницата — вдигна глава той. — Приехме още петима, включително госпожа Забриски.

— Така чух и аз. — Тя седна до него. Само ако и Дубчек се държеше с нея така — като с колега.

— Тад Шокли се обади пред малко. Ебола е.

По гърба ѝ полазиха студени тръпки.

— Очакваме всеки момент да пристигне държавният комисар по здравеопазване и да наложи карантина — продължи Лейн. — Изглежда част от болничния персонал се изнася от мястото: сестри, лаборанти, дори някои лекари. Д-р Табосо не може да ги накара да останат. Четохте ли местните вестници?

Мариса поклати глава, че не ги е чела. Изкушаваше се да каже, че тя също няма желание да остане, ако трябва да е откровена.

— Знаете ли какво е заглавието на уводната статия? „Завръщането на чумата“! — Д-р Лейн направи физиономия на отвращение. — Журналистите проявяват понякога такава безотговорност! Дубчек не разрешава никой да говори с пресата. Всички въпроси да се насочвали към него.

Звукът от отварянето на вратата на асансьора за пациенти привлече вниманието ѝ. Изкарваха носилка, покрита с чисто найлоново изолационно покривало. Когато мина покрай тях, Мариса разпозна вътре госпожа Забриски. Тя отново потръпна, питайки се дали статиите в местните вестници наистина са преувеличени.

6.

Мариса си взе още малко от десерта, нещо, което рядко си позволяваше. Беше втората вечер след връщането ѝ в Атланта и Ралф я бе поканил в уютен френски ресторант. След пет седмици оскъден сън и механично преглъщане на храната в болничната закусвалня, изисканата кухня тук сама по себе си бе празник. Отдавна не беше близвала алкохол и усети, че главата ѝ се замайва от виното. Знаеше, че е станала приказлива, но Ралф седеше и търпеливо я слушаше.

По едно време тя поклати глава и се извини за бърливостта си, посочвайки празната си чаша.

— Не е необходимо да се извиняваш — увери я Ралф. — Мога да те слушам цяла нощ. Впечатлен съм от работата, която си свършила както в Ел Ей, така и в Сейнт Луис.

— Но аз ти се обаждах, докато ме нямаше — възрази тя, спомняйки си честите им телефонни разговори. Докато беше в Сейнт Луис, си бе създала навик да му телефонира през няколко дни. Разговорите с него бяха резонатор за теориите ѝ, както и начин да се разтовари от чувството за безсилие, породено от това, че Дубчек продължаваше да я игнорира. Ралф влизаше в положението ѝ и я подкрепяше.

— Искам да ми разкажеш повече за обществената реакция — каза той. — Как администрацията и болничният персонал се опитаха да контролират паниката, като се има предвид, че по това време е имало вече трийсет и седем смъртни случая?

Тя се опита да опише бъркотията в Сейнт Луис. Пациентите и персоналът бяха побеснели заради наложената карантина, а д-р Табосо тъжно ѝ бе съобщил, че след вдигането на карантината лично той ще напусне.

— Знаеш ли, аз самата все още се тревожа, че мога да се разболея — призна Мариса със стеснителна усмивка. — Всеки път, когато ме заболи главата, си мисля: „Ето това е!“. И мисълта, че продължаваме да нямаме представа откъде се е появил вирусът,

предположението на Дубчек, че източникът е по някакъв начин свързан с медицинския персонал... съвсем не ме карат да се чувствам по-спокойна.

— Вярваш ли в това? — попита Ралф.

Тя се разсмя.

— Предполагам. И ако е истина, значи ти също си изложен на риск. В два от случаите лекарите са офталмолози.

— Не го казвай — засмя се Ралф. — Суеверен съм.

Тя се облегна назад в стола си, когато келнерът поднесе кафе за втори път. Беше с чудесен вкус, но тя предположи, че по-късно ще съжaliaва, когато се опитва да заспи.

След като останаха насаме, тя продължи:

— Ако Дубчек е прав, значи по някакъв начин двамата очни лекари са влезли в контакт с мистериозен източник. Размишлявам над това от седмици, без да мога да си го обясня. Д-р Рихтер е имал контакти с маймуни; всъщност бил е ухапан, седмица преди да се разболее, а маймуните се свързват с разпространяването на вируса Марбург. Д-р Забриски обаче няма изобщо никакви контакти с животни.

— Мисля, че ми спомена, че д-р Рихтер е бил в Африка — каза Ралф. — Може би това е съдбоносният факт? В крайна сметка този вирус е тръгнал от Африка.

— Истина е — съгласи се Мариса. — Но нещата не съвпадат във времето. Инкубационният му период би трябвало да е шест седмици, а при всички останали са средно два до пет дена. Освен това възниква проблемът с връзката между двете епидемии. Д-р Забриски не е ходил в Африка, а единствената допирна точка е, че двамата лекари са посетили една и съща медицинска конференция в Сан Диего. И отново, шест седмици преди д-р Забриски да се разболее. Това е лудост. — Мариса махна с ръка, сякаш се предава.

— Радвай се поне, че овладя разрастването на епидемиите. Знаеш, че нещата са били по-зле при появата на вируса в Африка.

— Така е — съгласи се тя. — При епидемията в Заир през 1976-а, при който „пусковият случай“ е бил един американски студент, е имало триста и единадесет заболели и двеста и осемдесет летални изхода.

— Виждаш ли — каза Ралф, усетил, че до известна степен статистиката е оправила настроението ѝ. — Какво ще кажеш да се

отбием вкъщи за по едно питие след вечерята?

Мариса го погледна, изумена от това колко уютно се чувства в негово присъствие. Изненадващото беше, че отношенията им се бяха развили по телефона.

— Питие след вечеря... звучи добре — произнесе тя с усмивка.

На излизане от ресторанта го хвана под ръка. Когато стигнаха до колата му, той ѝ отвори да влезе, а тя си помисли, че лесно може да свикне с такова отношение.

Начинът, по който докосваше уредите на таблото и волана показваше, че се гордее с колата си. Мариса оцени лукса, когато се отпусна на кожената седалка отзад, но колите не я впечатляваха особено. Не разбираше също така защо хората купуват дизелови машини, след като тракат толкова при запалване.

— Икономични са — каза Ралф.

Мариса огледа интериора. Учуди се, че някой е в състояние да се самозаблуждава, че един скъп мерцедес може да е икономичен.

Не говориха дълго и тя се запита дали отиването в дома на Ралф през нощта е добра идея. Но му вярваше и ѝ се искаше отношенията им да се развият по-нататък. Обърна се да го погледне. Имаше силен профил с леко изгърбен нос като баща ѝ.

След като седнаха на дивана в салона за гости с по една тумбеста чаша бренди в ръка, Мариса спомена нещо, което се бе страхувала да подчертае пред Дубчек заради високомерното му поведение напоследък.

— Има нещо, което при двата първоначални случая ми се струва любопитно. И двамата мъже са били нападнати само няколко дена преди да се разболеят. — Тя зачака за отговор.

— Много подозрително — смигна ѝ Ралф. — Да не подозираш, че крадци обират хора и разпространяват болестта?

Мариса се засмя.

— Знам, че звучи глупаво. Затова не съм го казала пред никого.

— Но все трябва да си мислиш нещо — изгледа я Ралф. — Старата медицинска практика, която те учи да питаш за всичко, включително как е изкарвал прехраната си прапрадядо ти по майчина линия едно време.

Мариса въздъхна и обърна разговора към работата на Ралф и къщата му, двете му любими теми. Времето минаваше и тя забеляза, че

той не прави никакви опити за сближение. Почуди се дали е нещо свързано с нея самата, като например това, че е била изложена на риск от заразяване с Ебола. След това, за да станат нещата още по-лоши, той ѝ предложи да остане да спи в стаята за гости.

Тя се обиди. Може би точно толкова, колкото когато той се бе опитал да вдигне роклята ѝ в момента, когато влязоха през входната врата. Поблагодари му и му обясни, че не желае да спи в гостната му; искаше да си спи в собствения дом с кучето си. Последното трябваше да прозвучи като обида, но мина покрай ушите на Ралф. Той не спираше да говори за идеите си за предекориране на първия етаж, и за това, че вече е наясно какво иска.

В действителност Мариса не знаеше как щеше да реагира, ако Ралф бе направил някакви физически опити за сближаване. Беше добър приятел, макар и да не го намираше привлекателен в романтичен аспект. В това отношение, помисли си тя, Дубчек бе далеч по-интересен.

Това ѝ напомни нещо.

— Откъде се познавате с Дубчек? — попита тя.

— Запознах се с него, когато беше изпратен на стаж в офталмологията в Университетската болница. Някои от редките вируси, като Ебола и дори вирусът на СПИН, са били локализирани в сълзите и водния хумор^[1]. Някои от тях дори причиняват увеит^[2].

— О! — възкликна тя, кимайки, сякаш разбираше нещо. Всъщност, представа нямаше какво е преден увеит, но реши, че моментът е подходящ да помоли Ралф да я закара вкъщи.

През следващите пет дни Мариса се адаптира към нормалния живот, макар че всеки път, когато телефонът звъннеше, се изпълваше със страх, че има нова епидемия. Багажът ѝ бе опакован в куфара, който стоеше отворен в килера, готов тя само да хвърли в него козметичните си принадлежности. Можеше да излезе от къщи за броени минути, ако се наложеше.

В работата нещата се подобряваха. Тад ѝ помогна да стане по-сръчна в работата с вируси и двамата се заеха с изследване на Ебола. След като стана ясно, че не е в състояние да определи източника на зараза, тя се съсредоточи върху разпространяването ѝ. Възползвайки се

от огромното количество данни, събрани от Ел Ей и Сейнт Луис, тя бе начертала сложни карти на отделните случаи, за да онагледни разпространяването на болестта от един човек на друг. В същото време бе съставила подробни профили на всички хора, които представляваха първични контакти, но не се бяха разболели. Както д-р Лейн бе изтъкнал, близките лични контакти бяха необходими, предполагащи вирусен контакт с мембраната на лигавицата, обаче, за разлика от СПИН, предаването по полов път бе фактор само между д-р Рихтер и секретарката му, и д-р Забриски и съпругата му. Приемането на факта, че хеморагичната треска може да се предава между непознати, които използват една и съща кърпа, или при най-обикновено докосване, Ебола правеше страха от СПИН да изглежда като буря в чаша вода.

Онова, което Мариса искаше да направи, бе да докаже валидността на хипотезите си, като използва гвинейски прасета. Разбира се, такава работа изискваше използването на лабораторията с ограничен достъп, а тя все още нямаше разрешително.

— Изумително! — възкликна Тад един следобед, когато тя демонстрира техника, която бе измислила за спасяване на заразени с бактерии вирусни култури. — Сега вече не мога да си представя как Дубчек би отхвърлил предложението ти.

— Аз мога — отвърна Мариса. Почуди се дали да му каже какво се бе случило в хотела в Ел Ей, но изведнъж се отказа. Така нищо нямаше да постигне, а можеше само да причини проблеми в отношенията между Тад и Сирил.

Тя последва Тад в офиса му. Докато си почиваха над чаша кафе, Мариса каза:

— Тад, когато двамата с теб отидохме в лабораторията с ограничен достъп, ти ми каза, че там се съхраняват всякакви видове вируси, включително вируса Ебола.

— Имаме проби от всяка епидемия. Има дори замразени проби от твоите две епидемии.

— А съществува ли някое друго място, освен Центъра, където също се съхраняват такива проби?

Той се замисли за миг.

— Не съм сигурен. Имаш предвид тук, в САЩ?

Тя кимна.

— Армията сигурно разполага с някакво количество в Центъра за биологично оръжие. Човекът, който ръководи лабораторията, е идвал при нас и е проявил интерес към хеморагичната треска.

— Армията също ли разполага с лаборатория с максимално ограничен достъп?

Тад подсвирна.

— Господи, Мариса, ами че те имат всичко!

— И казваш, че шефът се интересува от вирусната хеморагична треска?

— Той беше един от хората, който отиде заедно с Дубчек при първото избухване на вируса Ебола в Заир.

Мариса отпи от кафето, докато разсъждаваше над интересното съвпадение. В съзнанието ѝ бе започнала да се оформя една идея, една толкова отблъскваща идея, че беше сигурна, че няма дори да обмисли приемлива хипотеза.

— Един момент, мадам — произнесе униформеният караул със силен южняшки акцент.

Мариса бе спряла пред главния портал на Форт Детрик. Въпреки опитите ѝ няколко дни да се самоубеждава, че армията няма нищо общо с разпространението на вируса, накрая все пак реши да използва почивния си ден да направи собствено разследване. Нападенията над двамата лекари продължаваха да я измъчват.

Полетът до Мериленд бе само час и половина, а после още малко шофиране с взетата под наем кола. Мариса бе използвала опита си с Ебола на терен като оправдание да разговаря с някой друг, запознат с редкия вирус и полковник Улбърт бе отговорил на молбата ѝ с ентузиазъм.

Караулът се върна до колата ѝ.

— Очакват ви в сграда номер осемнайсет. — Той ѝ подаде пропуск, който тя трябваше да сложи на ревера на блейзъра си, след което я стресна с отривисто отдаване на чест. Пред нея черно-белият портал се вдигна и тя се насочи към базата.

Сграда № 18 беше бетонна структура без прозорци с плосък покрив. Един мъж на средна възраст, облечен в цивилни дрехи, ѝ

махна с ръка, когато тя излезе от колата. Това беше полковник Кенет Улбърт.

Според Мариса той приличаше по-скоро като университетски професор, отколкото на военен. Държеше се дружелюбно, дори весело и не се притесняваше ни най-малко от посещението ѝ. Каза ѝ веднага, че тя е най-красивият и най-миниатюрен служител от Центъра за контрол над болестите, които е срещал. Мариса прие комплимента с чувство на угризение.

Сградата приличаше на бункер. Влизането се осъществяваше през серия плъзгащи се стоманени врати, активирани с дистанционно. Малки телевизионни камери бяха монтирани над всяка врата. Самата лаборатория, обаче, изглеждаше като всяко друго модерно болнично отделение, снабдено с вездесъщия автомат за кафе. Единствената разлика бяха липсващите прозорци.

След кратка обиколка, по време на която лабораторията с максимално ограничен достъп не бе спомената, полковник Улбърт заведе Мариса в закусвалнята, която не бе нищо друго, освен редица автомати за продажба на готови закуски. Тя си взе една поничка и пепси, след което двамата седнаха на малка маса.

Без всякакво предисловие полковник Улбърт обясни, че бил започнал като служител в Националния Епидемиологичен Център в края на петдесетте години и с течение на времето интересът му към микробиологията и вирусологията нараствал. През седемдесетте се върнал отново на студентската скамейка на държавни разноски, за да направи докторат.

— Беше безкрайно по-интересно, отколкото да гледаш зачервени гърла и възпалени уши — каза полковникът.

— Не ми казвайте, че сте бил педиатър! — възкликна Мариса.

Те се разсмяха, когато стана ясно, че и двамата са практикували в Бостънската детска болница. Полковник Улбърт започна да обяснява как е стигнал дотук. Каза ѝ, че имало дълга история между Детрик и Центъра, и че армията излязла с оферта, на която той не могъл да откаже. Каза също, че лабораторията и техниката били великолепни, и най-хубавото — че не трябва да се моли за финансиране.

— Не ви ли притеснява крайната цел? — попита Мариса.

— Не — отвърна полковникът. — Трябва да разберете, че три четвърти от работата тук е свързана с отбраната на САЩ срещу

биологична атака, така че по-голямата част от усилията ми са насочени към неутрализиране на вируси като Ебола.

Мариса кимна. Не се беше замисляла над това.

— Освен това — продължи полковник Улбърт, — разполагам с пълна свобода на действие. Мога да работя върху каквото искам.

— И какво е то в момента? — попита тя невинно.

Настъпи пауза. Сините очи на полковника заблестяха.

— Предполагам, че няма да наруша военната тайна като ви кажа, тъй като съм публикувал серия статии върху получените резултати. През последните три години научен интерес за мен представляваше грипният вирус.

— А не Ебола? — вдигна вежди Мариса.

Полковник Улбърт поклати глава.

— Не, последните ми изследвания върху Ебола вируса бяха преди доста години.

— Има ли някой друг в Центъра, който да работи върху Ебола?

Мъжът се поколеба, след което отвърна:

— Мисля, че мога да ви кажа, тъй като в документ на Пентагона миналата година бе публикувана статията „Стратегически изследвания“. Отговорът е „не“. Никой не работи върху Ебола, включително и Русия, главно защото няма ваксина или лечение за това. Веднъж тръгнала, евентуална епидемия от хеморагична треска ще се разпространи по цял свят.

— Но не става така — възрази Мариса.

— Знам — кимна полковник Улбърт и въздъхна. — Четох с голям интерес за двете последни епидемии. Някой ден ще трябва да преразгледаме преценката си за този организъм.

— Моля ви, не за моя сметка — каза Мариса. Последното нещо, което искаше да направи, бе да окуражи армията да работи върху смъртоносния вирус. В същото време изпита облекчение, когато научи, че военните не се занимават с Ебола в момента.

— Разбрах, че сте бил част от международен екип, който е бил изпратен в Ямбуку през 1976-а — каза тя.

— Което ме кара да оценя по достойнство какво правите. Мога да ви кажа, че когато бях в Африка, бях ужасен.

Мариса се ухили. Харесваше този човек и му вярваше.

— Вие сте първият, когото чувам да си признава, че се страхува — рече тя. — Аз се боря със страховете си от първия ден, когато ме изпратиха в Лос Анджелис.

— И имате основателна причина — каза полковник Улбърт. — Ебола е странно нещо. Макар да изглежда, че вирусът може да бъде направен неактивен сравнително бързо, той е изключително заразен, като се има предвид, че е нужно съвсем нищожно количество, за да причини болестта. Това е до голяма степен в контраст с болести като СПИН, например, където трябва да бъдат вкарани милиарди единици от вируса, и дори тогава има малка статистическа вероятност индивидът да бъде заразен.

— А какво ще кажете за източника? — попита Мариса. — Знам, че официалната позиция е, че в Африка не е открит източник. Вие какво мислите?

— Мисля, че това е животинско заболяване — каза полковник Улбърт. — Че сигурно ще бъде изолирана до някакви екваториални африкански маймуни и поради тази причина е зооноза^[3] или болест на гръбначни животни, която понякога се предава на човека.

— Значи сте съгласен с позицията на Националния Епидемиологичен Център за последните епидемии в САЩ? — попита Мариса.

— Разбира се. Каква друга позиция има?

Мариса сви рамене.

— Имате ли тук Ебола?

— Не. Но знам къде можем да намерим.

— Аз също знам — каза Мариса. Е, това не беше напълно истина, помисли си тя. Тад ѝ беше казал, че имало в лабораторията с ограничен достъп, но къде точно, тя не знаеше. Когато бяха посетили тайно лабораторията, беше забравила да попита.

[1] Течността, съдържаща се в двете камери на окото. — Б.пр. ↑

[2] Възпаление на средния слой на окото. — Б.пр. ↑

[3] Заболяване, пренасяно чрез животни. — Б.пр. ↑

7.

17 април

Телефонът сигурно бе звънял няколко пъти, преди Мариса да се търкулне и да вдигне слушалката. Операторът от Центъра побърза да се извини, че я буди. Тя успя да седне в леглото и разбра, че е имало обаждане от Финикс, Аризона, и че операторът иска разрешение да я свърже. Мариса се съгласи веднага.

Докато чакаше телефона да звънне отново, облече халата си и погледна колко е часът. Беше четири сутринта; това означаваше два след полунощ във Финикс. Почти не се съмняваше, че някой е открил поредния подозрителен случай на Ебола.

Телефонът издрънча.

— Д-р Блументал?

Гласът от другата страна на линията бе всичко друго, но не и спокоен. Човекът се представи като д-р Гай Уивър, щатският епидемиолог на Аризона.

— Ужасно съжалявам, че ви безпокоя в такъв час — каза той, — но ми се обадиха по повод тежък случай в болница „Медика“ във Финикс. Вярвам, че болницата ви е известна?

— Не мога да кажа, че ми е известна.

— Представлява част от верига болници, сключили договор с медицинска група „Медика“ за осигуряване на предплатено всестранно здравеопазване в тази част на Аризона. Опасяваме се, че болницата е засегната от Ебола.

— Надявам се, че сте изолирали пациента? — започна Мариса.
— Открихме, че...

— Д-р Блументал — прекъсна я д-р Уивър, — случаят не е единичен. Говорим за осемдесет и четири случая.

— Осемдесет и четири! — възкликна тя невярващо.

— Имаме четиридесет и двама лекари, тринайсет регистрирани медицински сестри, единайсет лицензирани практикуващи сестри,

четирима лаборанти, шестима от администрацията, шестима, отговарящи за продоволствията и двама от поддръжката.

— И всички са се разболели изведнъж?

— По-точно — тази вечер — потвърди епидемиологът.

По това време на нощта не съществуваше удобен начин да стигне до Финикс, макар авиолиния „Делта“ да обещаваха най-директните полети. Веднага щом се облече, Мариса се обади на дежурния в Центъра, за да каже, че заминава за Финикс незабавно и предупреди да информират д-р Дубчек, когато пристигне на работа.

Написа бележка на семейство Джъдсън и ги помоли да се погрижат за Тафи, след което се отправи към летището. Фактът, че новата епидемия е засегнала осемдесет и четирима души, направо я потресе. Надяваше се Дубчек и екипът му да успеят да дойдат още следобед.

Полетът беше спокоен въпреки двете спирания и нямаше много хора. Когато самолетът кацна, Мариса бе посрещната от нисък, закръглен мъж, който притеснено се представи като Джъстин Гардинър, помощник-директор на болница „Медика“.

— Дайте да ви нося багажа — предложи той и се наведе да вземе куфара ѝ. Ръката му трепереше.

Личеше си, че е разтревожен.

— Има ли още новопостъпили? — попита Мариса.

— Няколко, и болницата е в паника — отвърна господин Гардинър, когато се отправиха надолу по пресечката. — Пациентите започнаха да си тръгват, персоналът също напускаше — докато щатският комисионер не наложи карантина. Единствената причина да мога да ви посрещна, е, че вчера имах почивен ден.

Мариса усети, че устата ѝ е пресъхнала от страх, докато се питаше в какво се забърква. Педиатрията започна да ѝ изглежда много по-привлекателна от това тук.

Болницата представляваше модерна структура. Тя си помисли, че вирусът Ебола сякаш избира такива модерни постройки. Чистите ѝ, почти стерилни линии не можеха да се свържат с нещо толкова ужасно и смъртоносно.

Въпреки ранния час, улицата пред централния вход беше претъпкана от телевизионни ванове и репортери. Пред тях се извиваше редица от униформени полицаи, някои от които — с хирургически маски на лицата. На ранната светлина сцената изглеждаше направо сюрреалистична.

Господин Гардинър спря зад една от телевизионните коли.

— Вие влизате вътре и търсите директора — каза той. — На мен ми е наредено да стоя отвън и да контролирам паниката. Късмет!

Мариса тръгна към входа и извади служебната си карта. Показа я на един полицаи, но той се провикна да попита дали може да я пусне да мине. Група репортери, чули, че идва от Националния Епидемиологичен Център, я заобиколиха и започнаха да я питат за положението.

— Нямам пряк поглед върху ситуацията — опита се да избегне отговора тя, докато си пробиваше с мъка път между журналистите. Беше благодарна на полицаия, който разбута журналистите настрани и ѝ помогна да премине.

За съжаление нещата вътре в болницата бяха дори по-хаотични. Фоайето бе препълнено с хора и при влизането ѝ всички отново се струпаха. Както изглежда, тя бе първият човек от часове насам, който влиза или излиза от сградата.

Повечето, които я заобиколиха, бяха пациенти, облечени в пижами или халати. Всички едновременно задаваха въпроси и настояваха за отговори.

— Моля! — провикна се някой от дясната ѝ страна.

— Моля ви! Пуснете ме да мина. — Набит мъж с гъсти вежди разблъска тълпата и си проправи път към нея. — Д-р Блументал?

— Да — каза тя с облекчение.

Мъжът разтърси ръката ѝ, игнорирайки факта, че ръцете ѝ са заети с куфар и чанта и я поведе през фоайето към врата, която заключи, след като минаха. Влязоха в дълъг, тесен коридор.

— Ужасно съжалявам за цялата тази бъркотия — въздъхна мъжът. — Аз съм Лойд Дейвис, директор на болницата и, както ми се струва, нещата се изплъзват от ръцете ни.

Мариса го последва към кабинета му. Влязоха през странична врата и тя забеляза, че главната врата е барикадирана отвътре със

столоче с дървени облегалки, което я накара да си помисли, че е разбираемо при „цялата тази бъркотия“.

— Персоналът ви чака, искат да разговарят с вас — каза д-р Дейвис, докато вземаше багажа на Мариса и го слагаше до бюрото си. Той дишаше тежко, сякаш усилието от навеждането го бе изтощило.

— Как са пациентите, за които се предполага, че са болни от Ебола? — попита тя.

— В момента ще се наложи да почакаат — каза директорът, посочвайки ѝ да се върне към коридора.

— Но първият ни приоритет трябва да е да изолираме пациентите.

— Всички са добре изолирани — увери я лекарят. — Д-р Уивър се погрижи за това. — Той я побутна с тежката си ръка към вратата. — Разбира се, ще изпълним всички ваши следващи предложения, но точно сега бих искал да говорите с персонала, преди да е избухнал метеж.

— Надявам се да не е чак толкова лошо — каза Мариса. Едно беше хоспитализираните пациенти да са разтревожени, а съвсем друго — лекарският екип да изпадне в истерия.

Господин Дейвис затвори вратата на офиса си и я поведе по друг коридор.

— Много от хората са ужасени, че са принудени да останат в сградата.

— Колко още предполагаеми случая са били диагностицирани, след обаждането ви в нашия Център?

— Шестнайсет. Няма други от персонала; всички нови случаи са абонати на „Медика“.

Това означаваше, че вирусът вече е във второто си поколение, разпространено от първоначално заразените лекари. Поне така беше станало при предишните две епидемии. Мариса потръпна при мисълта да остане заключена в една и съща сграда при подобна зараза, питайки се каква утеха може да предложи на екипа. При толкова много заразени дали изобщо съществуваше начин проблемът да бъде овладян както в Ел Ей и Сейнт Луис?

— Да знаете случайно дали някой от първите случаи е бил нападнат наскоро? — попита тя, колкото да се откъсне от мислите си, толкова и с очакване да получи положителен отговор.

Дейвид само я погледна и вдигна вежди, сякаш се е побъркала. Явно смяташе, че това е отговорът, който заслужава подобен въпрос. Това ѝ напомни отговора на Ралф.

Двамата спряха пред заключена врата. Дейвид извади ключовете си, отключи и я поведе към подиума на болничната аудитория. Залата не беше голяма: за около сто и петдесет души, но всички седалки бяха заети, а освен тях отзад имаше и правостоящи. Всички говореха едновременно. Когато Мариса тръгна несигурно към подиума, разговорите секнаха изведнъж и всички впериха очи в нея. Един висок, особено слаб мъж се изправи от стола зад катедрата и стисна ръката ѝ. Господин Дейвис го представи като д-р Гай Уивър, човека, с когото беше говорила по телефона.

— Д-р Блументал — каза д-р Уивър с дълбок глас, контрастиращ на мършавата му фигура, — представа нямате колко се радвам да ви видя!

Мариса се почувства като изложена на витрина. Стана дори още по-лошо. След като направи проба на микрофона, д-р Уивър я представи пред аудиторията, използвайки такива блестящи изрази, че тя се почувства още по-неудобно. От думите му излизаше, че тя е едва ли не олицетворение на Националния Епидемиологичен Център и че всички триумфи на Центъра са лично нейни триумфи. А след това направи широк мах с дългата си ръка и обърна микрофона към нея.

Като се имаше предвид, че дори и при най-добри обстоятелства Мариса не обичаше да говори пред публика, тя бе тотално объркана в настоящата ситуация. Представа нямаше какво се очаква от нея, нито пък какво трябва да каже. Започна да наглася микрофона, опитвайки се да се съвземе и да помисли.

Като вдигна поглед напред, забеляза, че по-голямата част от присъстващите бяха с хирургически маски. Мнозина бяха от различен етнос, с различен цвят на кожата и на различна възраст, което я накара да осъзнае, че под „персонал“ д-р Дейвис има предвид не само лекарите, но и всички, работещи в болницата. Всички я гледаха очаквателно и ѝ се искаше да има по-голяма сигурност в способността си да повлияе върху онова, което се случваше тук.

— Първото, което е нужно да направим, е да уточним диагнозата — започна Мариса с колеблив глас няколко октави над нормалното. Колкото повече говореше, толкова по-уверено звучеше гласът ѝ. Тя се

представи, обяснявайки същинската си функция в Центъра. Опита се да увери хората, макар самата тя да не бе уверена, че избухването на вируса ще бъде контролирано, ако се спазват стриктна изолация на пациентите и подходящи карантинни процедури.

— Всички ли ще се разболеем? — обади се една жена някъде отзад.

През залата премина шепот. Това беше огромното им притеснение.

— Занимавах се с двете последни епидемии — каза Мариса, — и още не съм заразена, макар да бях в контакт с пациенти, които бяха болни. — Тя не спомена за страха, който продължаваше да я измъчва. — Установихме, че за пренасяне на заразата са необходими близки лични контакти. Пренасянето по въздушен път изглежда не е фактор. — Мариса забеляза, че няколко души в аудиторията свалиха маските си. В този момент д-р Уивър направи окуражаващ жест, вдигайки палец нагоре.

— Наистина ли е необходимо да останем в болницата? — поиска да знае един мъж, който седеше на третия ред. Беше облечен в дълга бяла лекарска престилка.

— За известно време — отвърна дипломатично Мариса. — Карантинната процедура, която проведохме при предишните два случая, включваше разделянето на контактите на първични и вторични групи. — Тя продължи да описва подробно какво бяха направили в Ел Ей и Сейнт Луис. Завърши с изречението, че нито един от карантинираните не е бил повален от болестта, въпреки че са имали предишни преки контакти с някои от вече болните.

След това отговори на серия въпроси, свързани с първоначалните симптоми и клиничното протичане на хеморагичната треска Ебола. Последното или ужаси присъстващите и ги накара да замлъкнат, или удовлетвори любопитството им — Мариса не можеше да определи кое от двете е — но не последваха по-нататъшни въпроси.

Докато д-р Дейвис отиде да говори с персонала, д-р Уивър я изведе от аудиторията. Още щом излязоха в тесния коридор, тя му каза, че иска да види някой от първите случаи, преди да телефонира в Центъра. Д-р Уивър се съгласи и ѝ предложи дори да я придружи. По пътя обясни, че са настанили всички случаи на два етажа от болницата, изписали са останалите пациенти и са изолирали вентилационните

системи. Човекът имаше всички причини да вярва, че са направили отделна зона, несвързана с останалите помещения. Обясни също така, че лабораторната работа е била сведена само до процедури, които могат да се извършват на изолираните етажи, и че всичко, използвано при пациентите, е било измито с натриев хипохлорит, преди да бъде директно изгорено.

Колкото до карантината, той каза на Мариса, че матраците са били донесени отвън и че амбулаторното отделение е превърнато в огромен пансион, разделено на първични и вторични контакти. Всичката храна и вода се внасяли отвън. Оказа се, че д-р Уивър е работил шест години преди това в Центъра.

— Защо ме представихте като експерт? — попита тя, спомняйки си преувеличенията му. Очевидно той знаеше колкото нея, а може би дори повече, за карантинните процедури.

— Заради ефекта — призна д-р Уивър. — Болничният персонал се нуждае от нещо, в което да вярва.

Мариса изсумтя. Да, това, което бе казал по неин адрес, не бе напълно вярно, но не можеше да не признае, че е дало ефект. Преди да се качат на етаж, двамата облякоха предпазни облекла. След това надянаха по още един халат, добавяйки шапки на главите си, очила, маски, ръкавици и болнични обувки.

Пациентът, при когото първо влязоха, бе един от основните хирурзи на клиниката. Беше индус, родом от Бомбай. Всичките страхове на Мариса се върнаха с пълна сила, когато видя състоянието му. Човекът направо умираше. Клиничната картина отразяваше последната фаза на случаите в Ел Ей и Сейнт Луис. Висока температура, ниско кръвно налягане и типичен обрив — всички белези за хеморагична треска. Беше наясно, че този човек няма да издържи още двамайсет и четири часа.

За да спести време, тя веднага взе вирусни проби и д-р Уивър обеща те да бъдат незабавно опаковани и изпратени през нощта на Тад Шокли.

Надникване в картоната на пациента показа, че историята е сравнително схематична, но при осемдесет и четири случая за по-малко от шест часа едва ли можеше да се надява на подробни описания. Видя, че няма споменати задгранични пътувания, маймуни или контакти със заболялите от Ел Ей и Сейнт Луис.

След като излязоха, Мариса поиска веднага достъп до телефон, после помоли за колкото се може повече лекари доброволци, за да ѝ помогнат при разпитването на пациентите. Ако и останалите болни бяха толкова зле, колкото индиеца, налагаше се да работят изключително бързо, за да получат възможно най-много информация.

Мариса получи телефона в офиса на д-р Дейвис. В Атланта вече минаваше единайсет часът и тя се свърза с Дубчек веднага. Бедата бе, че той бе раздразнен.

— Защо не ми се обади веднага, след като са ти позвънили? Нямах представа, че си заминала, докато не дойдох на работа.

Тя си сдържа езика. Истината бе, че бе казала на операторите да я търсят директно при позвъняване за епидемия. Предположи, че Дубчек е можел да направи същото, ако е искал да бъде информиран своевременно, но сега нямаше смисъл да спори с него.

— Прилича ли на Ебола?

— И още как — каза Мариса, подготвяйки Дубчек за следващата си бомба. — Главната разлика е в броя на заразените. До този момент са засегнати стотици души.

— Надявам се, че си въвела пълна изолация — беше отговорът му.

Остана излъгана. Беше очаквала да бъде разбит.

— Не си ли изненадан от броя на пострадалите? — попита тя.

— Ебола още не е достатъчно добре позната — каза Дубчек. — В този смисъл нищо не ме изненадва. Повече ме тревожи ограничаването ѝ; а как стои въпросът с изолацията?

— Отлична е.

— Хубаво — отвърна той. — Мобилната лаборатория е готова и до часове тръгваме. Осигури колкото се може по-бързо вирусните проби за Тад.

В следващия момент Мариса осъзна, че от другата страна на линията вече няма никой. Нещастникът, беше затворил! Дори нямаше шанс да го предупреди, че цялата болница е под карантина — и че ако влезе, няма да му бъде позволено да излезе.

— Така му се пада — произнесе тя гласно, ставайки от бюрото.

Когато излезе от офиса, откри, че д-р Уивър е събрал единадесет лекари, които да ѝ помагат: пет жени и шестима мъже. Мотивацията на

всички бе еднаква — щом така и така бяха принудени да са в сградата, по-добре да свършат някоя работа.

Мариса седна и обясни от какво има нужда: колкото е възможно по-подробна история на болестта на първоначално разболелите се осемдесет и четирима души. Подчерта също, че и в Ел Ей, и в Сейнт Луис проследяването на първите случаи е показало, че те именно са заразили останалите. Очевидно обаче във Финикс нещата стояха различно. При толкова голям брой едновременни случаи имаше подозрение за пренесена чрез храната и водата зараза.

— Ако заразяването е станало чрез водата, нямаше ли да има повече болни хора? — попита една от жените.

— При условие че става въпрос за доставките на цялата болница — отвърна Мариса. — Но може би някой определен водоизточник... — Гласът ѝ секна. — Ебола никога досега не е била пренасяна чрез водата — призна тя. — Всичко това е много загадъчно и затова е толкова важно да проучим историята на всеки случай и да се опитаме да открием някакъв общ източник. Всички ли пациенти са работили в една и съща смяна? Всички ли са се намирали в едни и същи зони на болницата? Всички ли са пили кафе от една кана, еднаква храна ли са яли, влизали ли са в контакт с някакво животно?

Мариса отблъсна стола си, приближи се до черната дъска и започна да очертава серията от въпроси, на които всеки пациент да отговори. Останалите наскачаха и започнаха да дават още предложения. Накрая тя ги помоли да попитат пациентите дали някой от тях е посетил конференцията в Сан Диего, която се бе състояла преди три месеца.

Преди групата да се разотиде, още веднъж им напомни да се придържат стриктно към мерките за изолация, поблагодари и отиде да прегледа достъпните до момента материали.

Както в Ел Ей, Мариса се настани в стаичката зад сестринския пункт на един от изолираните етажи и го превърна в свой команден пост. Когато лекарите приключиха със събирането на данни от пациентите, ѝ занесоха бележките си. На нея предстоеше трудоемката работа да ги свери. Оттам нищо не изскочи, с изключение на факта, че

всички пациенти бяха работили в болница „Медика“ — нещо, което вече знаеше.

До обяд бяха приети още четиринайсет случая, което накара Мариса да си помисли, че си имат работа с напълно проявена епидемия. Всички нови пациенти, с изключение на един, бяха абонати на „Медика“ и бяха лекувани от един от лекарите, първоначално развил симптомите. Другият нов случай бе лаборант, изследвал първите случаи, преди някой да допусне, че става въпрос за Ебола.

Точно когато застъпваше вечерната смяна, Мариса с облекчение научи, че останалите лекари от Националния Център са пристигнали и отиде да ги посрещне. Откри Дубчек да помага в монтирането на мобилната лаборатория „Викърс“.

— Можеше да ми кажеш, че проклетата болница е под карантина! — сопна ѝ се той, когато я видя.

— Случайно да си ми дал шанс? — Тя заобиколи факта, че ѝ беше затворил телефона най-безцеремонно. Искаше ѝ се да оправи някак отношенията помежду им, които вместо да се подобряват, се влошаваха, сякаш напук на всичките ѝ усилия.

— Е, Пол и Марк не са особено щастливи — промърмори Дубчек. — Когато научиха, че тримата ще сме в този капан през цялото време, направо си тръгнаха за Атланта.

— А д-р Лейн? — попита Мариса виновно.

— Вече е на среща с д-р Уивър и болничната администрация. След това ще провери дали щатския комисионер по здравеопазването ще сваля карантината поне що се отнася до работещите в Центъра.

— Предполагам, че не мога да разговарям с теб, докато не монтираш и не пуснеш лабораторията в действие? — каза Мариса.

— Поне имаш добра памет — каза Дубчек, навеждайки се да вдигне една центрофуга от дървения ѝ контейнер. — След като свърша с това и се видя с Лейн по повод процедурите за изолация, ще поговорим за твоите открития.

Мариса тръгна към стаята си, без да каже нищо. Само като си помислеше за количеството отвратителни реторти, ѝ прилошаваше.

След като хапна от доставената от самолета храна в отделението за амбулаторни пациенти, заето в момента от персонала с пряк контакт

с предполагаемите болни от Ебола, Мариса се върна към таблиците си. Сега разполагаше с историите на по-голямата част от болните.

Завари Дубчек, наведен над записките ѝ. Той се изправи като я видя.

— Не съм сигурен, че идеята да се използва редовия персонал на болницата, е добра.

— Но... има толкова много болни — опита се да се оправдае тя. — Не бих могла да разпитам всички достатъчно бързо. Няколко души са прекалено зле, за да говорят, а трима впоследствие починаха.

— Това все още не е причина да излагаш на риск лекари, неспециализирали епидемиология. Здравното министерство на Аризона разполага с обучен персонал, който е можело да се използва. Ако някой от лекарите, които са ти помагали, се разболе, Центъра ще носи отговорност.

— Но те... — опита се да възрази Мариса.

— Достатъчно! — прекъсна я Дубчек. — Не съм дошъл тук да споря. Какво научи?

Мариса се опита да организира мислите си и да контролира емоциите си. Истина беше, че не е спазила законовото изискване, но не бе убедена, че ще представлява проблем. Карантинирания лекари и без това вече бяха влизали в контакт със заразени. Тя седна на бюрото и започна да търси онова, което си бе записала. След малко зачете с равен, монотонен глас, без да поглежда към Дубчек:

— Един от първоначалните пациенти е офталмолог, посетил конференцията в Сан Диего, както д-р Рихтер и д-р Забриски. Друг, хирург-ортопед, е бил на сафари в Източна Африка преди два месеца. Двама от останалите са използвали маймуни в изследванията си, но не са били хапани от животните. Като група, всичките осемдесет и четирима души са развили симптоматика в шестчасов период, което предполага, че са били изложени на риск по едно и също време. Тежкият характер на първоначалните симптоми навежда на мисълта, че всички са получили огромна доза инфекциозен агент. Всички работят в болница „Медика“, но не в едни и същи зони, което налага извода, че по всяка вероятност не климатичната инсталация е източникът. Струва ми се, че имаме работа с предавана чрез водата или храната инфекция и във връзка с това единственото сходство, което се наблюдава в данните, е, че всички осемдесет и четирима души са

използвали болничната закусвалня. Всъщност, доколкото можа да се установи, всичките те са се хранили тук преди три дена.

Мариса най-накрая погледна Дубчек, който бе зареял очи в тавана. Когато осъзна, че тя чака отговора му, той каза:

— Някой има ли връзка с предишните истории в Ел Ей и Сейнт Луис?

— Не. Поне до този момент не сме открили.

— Изпрати ли кръвни проби на Тад?

— Да — кимна тя.

Сирил тръгна към вратата.

— Мисля, че би трябвало да удвоиш усилията си и да направиш асоциация с някоя от предишните две епидемии. Трябва да съществува връзка.

— Ами закусвалнята? — попита тя.

— В тази идея си сама — каза Дубчек. — Ебола никога не се е разпространявала чрез храна, така че не виждам как закусвалнята може да е свързана по някакъв начин... — Той отвори вратата. — Все пак съвпадението е любопитно и предполагам, че ще последваш инстинктите си без значение какво съм ти препоръчал. Само се увери, че наистина си изчерпала възможностите за връзка с Ел Ей и Сейнт Луис.

Известно време Мариса гледа затворената врата. След това събра бележките си и огромната купчина с истории на развитието на болестта у пациентите. Беше потискащо.

Приела думите на Сирил като предизвикателство, тя реши да посети закусвалнята, която бе построена като отделно крило отвъд градината. Двойната врата, водеща към голямото помещение бе затворена, а от дясната страна бе залепена бележка с надпис: „Затворено по нареждане на щатския комисар по здравеопазване“. Мариса натисна бравата. Беше отключено.

Вътре беше безупречно чисто, облицовано в неръждаема стомана и пластмаса. Точно пред Мариса се намираше барът за горещи напитки, който водеше към кухнята. Тъкмо когато се чудеше дали да влезе или не, вратата се отвори и се появи набита, но привлекателна жена на средна възраст, която ѝ извика, че закусвалнята е затворена. Мариса се представи и попита дали може да зададе няколко въпроса.

— Разбира се — отвърна жената, след което обясни с лек скандинавски акцент, че се казва Джейна Беронсон и че е била управител на заведението.

Мариса я последва в офиса ѝ — малка кутийка без прозорци, чиито стени бяха покрити с графици и менюта.

След размяната на любезности, Мариса помоли да види менюто за обяд преди три дни. Госпожица Беронсон го извади от папката. Беше обичайното меню за закусвални на самообслужване, с три предястия, две супи и редица десерти.

— Това ли са всички храни, които предлагате?

— Това са специалитетите — отвърна скандинавката. — Разбира се, винаги предлагаме различни видове сандвичи, салати и напитки.

На въпроса на Мариса дали може да получи копие от менюто, госпожица Беронсон взе листа и отиде да го ксерокопира. Мариса си помисли, че трябва да се върне към данните на всички от първоначалните случаи и да разбере какво са яли преди три дни.

Можеше също така да зададе въпроса на контролна група от хора, които бяха яли от същата храна, но не се бяха разболели.

Госпожица Беронсон се върна с копието. Мариса сгъна листа и се изправи:

— Една от служителките ви е пострадала, нали?

— Мария Гонзалес — каза госпожица Беронсон.

— С какво се занимаваше тук?

— Работеше или на горещия бар, или на салатния.

— Бихте ли казали какво е правила във въпросния ден?

Жената стана и се приближи към дъската с разписанието на стената.

— Десерти и салати — отвърна тя.

Мариса се запита дали са изследвали целия персонал на закусвалнята за антитела на Ебола.

— Искате ли да видите условията при нас? — попита госпожица Беронсон, явно опитвайки се да помогне.

През следващите трийсет минути двете жени обиколиха закусвалнята, включително двете кухни и трапезарията за хранене. В кухнята Мариса огледа хладилното помещение, зоната за приготвяне на храна и огромните газови печки. В трапезарията надникна в

съдовете за съхранение на прибори, вдигна капаците на металните кутии за салатни дресинги.

— Можете да видите и складовете за съхранение на продуктите — предложи управителката, но Мариса отказа. Реши, че е по-добре да провери какво са избрали първоначално заразилите се пациенти от менюто на закусвалнята.

Мариса оттласна назад въртящия се стол и разтърка очите си. Беше 11 часът преди обяд, вторият ден във Финикс, и предишната нощ бе успяла да спи само четири часа. Беше се настанила в една от нишите за прегледи в гинекологичната клиника и всеки път, когато някой минеше покрай нея, се събуждаше.

Тя чу, че зад гърба ѝ се отваря врата. Обърна се и видя Дубчек да държи първата страница на местен вестник. Уводното заглавие гласеше: „Центърът смята, че в САЩ има скрит източник на Ебола“. Ако се съдеше по изражението му, беше адски ядосан.

— Казах ти да не говориш с пресата!

— Не съм.

Той удари вестника в бюрото.

— Тук пише, че д-р Блументал от Националния Епидемиологичен Център е казала, че в САЩ има източник на Ебола и че избухването на заразата във Финикс е тръгнало или от заразена храна, или от заразена вода. Мариса, не е нужно да ти казвам, че ще имаш големи неприятности!

Тя взе вестника и прочете статията бързо. Името ѝ наистина се споменаваше, но само чрез посредник. Източникът на информацията беше Бил Фрийман, един от лекарите, който беше помагал при интервюирането на пациентите. Тя обърна внимание на Дубчек върху факта.

— Няма никакво значение дали си говорила директно с медиите, или си го направила чрез посредник. Ефектът е същият. По този начин излиза, че Центърът подкрепя мнението ти, което съвсем не е така. Нямаме доказателства за свързан с храната проблем и последното нещо, което искаме да правим, е да предизвикаме масова истерия.

Тя прехапа долната си устна. Изглеждаше, че всеки път, когато Дубчек говореше с нея, беше, за да ѝ посочи грешка. Ако се беше

справила с проблема в хотелската стая в Ел Ей по-дипломатично, може би сега нямаше да е толкова гневен. В края на краищата какво очакваше той — тя да не разговаря с никого? Да работиш в екип означаваше комуникация.

Сдържа обидата си и му подаде вестника.

— Мисля, че трябва да погледнеш това.

— Какво е то? — попита той раздражено.

— Резултатът от второ проучване на първите пациенти. Поне на тези, които бяха в състояние да отговорят. Ще забележиш, че се набива на очи един факт. Освен двама, които не мога да си спомня, всички пациенти са яли крем карамел в закусвалнята на болницата преди четири дена. Сигурно си спомняш, че при първото ми проучване обядът в закусвалнята през онзи ден бе единственото общо между тях. Спомняш си също, може би, че група от двайсет и един души, които са се хранили в закусвалнята през същия ден, но не са яли от крема, са останали здрави.

Дубчек сложи вестника на плота.

— Това е чудесно извинение за теб, но забравяш нещо важно: Ебола не е заболяване, което се пренася чрез храната.

— Знам — отвърна Мариса. — Но не можеш да игнорираш факта, че това избухване започна с лавина от случаи, но след изолацията те започнаха да намаляват.

Дубчек си пое въздух дълбоко.

— Слушай — каза той снизходително, — д-р Лейн е потвърдил заключението ти, че един от първоначално разболелите се пациенти, е посетил конференцията в Сан Диего с Рихтер и Забриски. Този факт формира основата на официалната позиция: Рихтер е донесъл вируса от ендемичния му хабитат в Африка и го е предал на други лекари в Сан Диего, включително на нещастния офталмолог тук, в болница „Медика“.

— Но това становище не взема предвид инкубационния период за хеморагична треска!

— Знам, че има проблеми — призна Дубчек уморено, — но в момента това е официалната ни позиция. Нямам нищо против да продължиш да разследваш възможността за предизвикана чрез храна зараза, но, за бога, престани да говориш за това! Не забравяй, че си тук

в качеството си на служебно лице. Не искам да споделяш личното си мнение с никого, особено с пресата. Разбрано?

Мариса кимна.

— Има и още нещо, което бих искал да направиш — продължи Дубчек. — Искам да се свържеш с кабинета на комисаря по здравеопазване и да ги помолиш да конфискуват останките на някои от жертвите. Нуждаем се от голямо количество заразени проби, които да изпратим за Атланта.

Тя кимна отново. Дубчек тръгна към вратата, но се поколеба. Обърна се и произнесе далеч по-дружелюбно:

— Предполагам, че ще искаш да знаеш, че Тад е започнал да сравнява епидемиите в Ел Ей, Сейнт Луис и Финикс. Предварителната му работа дава основание да се мисли, че са от един и същи щам. Което подкрепя мнението, че става въпрос за наистина свързана зараза. — След което хвърли на Мариса кратък, самодоволен поглед, и излезе.

Тя затвори очи и се замисли какво трябва да направи. За съжаление, не беше останал никакъв крем карамел от онзи злощастен обяд. Това би направило нещата прекалено лесни. Вместо това тя реши да вземе кръв от целия кухненски персонал, за да провери за наличие на антитела на Ебола. След това щеше да изпрати проби от съставките на крема на Тад, за да провери за вирусна зараза. Все пак нещо ѝ подсказваше, че дори кремът да е замесен по някакъв начин, от съставките му тя нямаше да разбере нищо. Знаеше се, че вирусът е изключително чувствителен към висока температура, така че може би е бил добавен към крема след сваряването му. Но как би могло да стане? Мариса се загледа в купчината листи. Липсващата брънка трябваше да е тук. Ако имаше малко по-голям опит, може би щеше да успее да я види.

8.

Беше почти един месец по-късно и Мариса най-после се беше върнала в Атланта в малкия си офис в Центъра. Епидемията във Финикс най-сетне бе овладяна и тя, Дубчек и останалите им колеги бяха получили позволение да се приберат, без все още да имат окончателни отговори за това кой е причинил заразата или как биха могли да се предпазят от повторна поява на болестта.

Когато нещата се поуспокоиха, Мариса нямаше търпение да се върне вкъщи и да седне на бюрото си. Е, сега беше тук, но не се чувстваше щастлива. С очи пълни със сълзи, резултат на смесица от обезсърчение и гняв, тя гледаше резюмето, което бе започнала: „Съжалявам да ви информирам...“. За пореден път Дубчек бе отхвърлил молбата ѝ да работи с Ебола в лабораторията с максимално ограничен достъп, въпреки продължаващите ѝ усилия да развие лабораторни умения по отношение на боравенето с вируси и тъканни култури. Този път наистина се чувстваше отчаяна. Не преставаше да смята, че крем карамелът във Финикс е свързан някак си със заразата и отчаяно искаше да потвърди позицията си, използвайки животински системи. Мислеше си, че ако може да разбере как се предава вирусът, ще е в състояние да прозре на първо място откъде идва той.

Тя погледна голямата купчина листове, която проследяваше предаването на Ебола вируса от едно поколение на друго при всичките три епидемии в Съединените щати. Беше начертала също така подобни диаграми, отнасящи се до разпространението на вируса при първата епидемия през 1976 г. Двете се бяха появили почти едновременно, едната в Ямбуку, Заир, а другата — в Нзара, Судан. Бе получила материала от необработените данни, съхраняващи се в архивите на Центъра.

Нещо, което особено я заинтригува по отношение на африканските случаи, бе, че източникът така и не бе установен. Дори откритието, че вирусът, причиняващ хеморагичната треска Ласа, живеещ в определени видове домашни мишки, не бе помогнал за

локализирането на източника на Ебола. Комари, дървеници, маймуни, мишки, плъхове — всички видове твари бяха подложени на съмнение и в края на краищата — отхвърлени. Случаите в Африка оставаха пълна загадка, както и тези в Съединените щати.

Мариса хвърли химикалката на бюрото си с чувство на отчаяние. Не беше изненадана от посланието на Дубчек, особено след като прогресивно я беше отдалечавал от работата си във Финикс и я беше изпратил в Атланта в деня след вдигането на карантината. Изглеждаше решен да поддържа позицията, че Ебола вирусът е бил пренесен от Африка от д-р Рихтер, който след това го е предал на колегите си офталмолози на конференцията в Сан Диего. Дубчек беше убеден, че дългият инкубационен период е аномалност.

Мариса импулсивно се изправи и отиде да намери Тад. Той ѝ бе помогнал да напише молбата и тя бе убедена, че и сега ще ѝ позволи да поплаче на рамото му.

Успя да го измъкне от лабораторията по вирусология за един ранен обяд.

— Просто трябва да опиташ отново — каза ѝ Тад, когато му съобщи лошите новини веднага.

Тя се усмихна. Вече се чувстваше по-добре. Наивността му беше толкова мила.

Двамата тръгнаха към главния коридор. Едно от предимствата на ранното хранене беше, че в закусвалнята нямаше опашки.

Сякаш за изтезание на Мариса, един от десертите този ден беше крем карамел. Когато си избраха маса и започнаха да разтоварват препълнените си подноси, тя попита Тад дали е имал време да изследва съставките на крем карамела, който му бе изпратила от Финикс.

— Никаква Ебола — отвърна той лаконично.

Тя седна и си помисли колко лесно би било да открие, че някоя от компаниите доставчици на болнична храна е виновникът. Това би обяснило защо вирусът се появява отново и отново в болничните заведения.

— Не съдържа антитела на Ебола — повтори Тад. — Но трябва да те предупредя: Дубчек беше против работата и побесня. Мариса, какво става между вас? Случило ли се е нещо във Финикс?

Тя понечи да му разкаже цялата история, но отново реши, че така само ще влоши още повече нещата. Измъкна се, като обясни, че е станала неволният източник на новинарска версия, която е различна от официалната позиция на Центъра.

Тад отхапа залък от сандвича си.

— Да ни би да говориш за историята, че имало скрит източник на Ебола в Съединените щати?

Тя кимна.

— Сигурна съм, че вирусът е бил в крем карамела. Както съм убедена, че ще се сблъскаме с още епидемии.

Тад сви рамене.

— Изследванията ми изглежда потвърждават мнението на Дубчек. Бях изолирал РНК и капсидирани протеини на вируса от всичките три епидемии и изненадващото е, че всички са идентични. Което означава, че е замесен същият щам на вируса, а то на свой ред означава, че онова, което преживяхме, е всъщност една епидемия. Обикновено Ебола мутира в някаква степен. Дори при двете най-първи епидемии в Африка, в Ямбуку и Нзара, градове отдалечени на осемстотин и петдесет километра един от друг, става въпрос за съвсем леко различаващи се щамове.

— Ами инкубационният период? — възрази Мариса. — По време на всяка епидемия инкубационният период на новите случаи винаги се оказваше от два до четири дена. Имаше три месеца между конференцията в Сан Диего и проблема във Финикс.

— Така е — съгласи се Тад. — Но това не е по-голяма спънка от разкриването на това как вирусът се е озовал в крем карамела, и то в такава концентрация.

— Точно затова ти изпратих съставките.

— Но, Мариса — продължи Тад, — Ебола вирусът става неактивен дори при шейсет градуса по Целзий. Даже и да е бил в съставките по време на варенето, това щеше да го направи неефективен.

— Жената, която е сервирила десерта, се е разболяла. Може би тя е заразила крема.

— Добре. — Тад завъртя театрално бледите си сини очи. — Но откъде е пипнала вирус, който живее само вдън гори африкански?

— Не знам — призна тя. — Но съм сигурна, че не е посещавала конференцията на офталмолозите в Сан Диего.

Известно време двамата мълчаха.

— Има само още едно място, за което знам, че сервитьорката на десерти може да е пипнала вируса — произнесе Мариса накрая.

— И къде е това място?

— Тук, в Центъра.

Тад пусна останките от сандвича си и я изгледа с широко отворени очи.

— Господи боже, ти чуваш ли се какво говориш? Що за предположения правиш?

— Не правя никакви предположения — отвърна Мариса. — Само установявам факт. Единственият познат източник за Ебола е собствената ни лаборатория с ограничен достъп.

Той поклати глава невярващо.

— Тад — каза тя решително, — искам да те помоля за услуга. Можеш ли да вземеш една разпечатка от Офиса за биобезопасност с имената на всички, които са влизали и излизали от тази лаборатория през последната година?

— Това... никак не ми харесва. — Той се облегна назад в стола си.

— Хайде, моля те. Една разпечатка няма да навреди на никого. Сигурна съм, че можеш да измислиш някаква причина, за да уредиш едно посещение.

— Разпечатката не е проблем — каза Тад. — Правил съм го и преди. Онова, което не ми харесва, е да окуражавам параноичната ти теория, и още по-малко да заставам между теб и администрацията, в частност Дубчек.

— Глупости! Вземането на разпечатка едва ли те поставя между мен и Дубчек. Но дори и така да е, той как ще разбере? Как изобщо някой ще разбере?

— Истина е — призна Тад неохотно. — Стига ти да не го кажеш на някого.

— Добре — каза Мариса, сякаш въпросът бе решен. — Тази вечер ще мина да те взема от апартамента ти. Какво ще кажеш?

— Предполагам, че няма да има проблем.

Мариса му се усмихна. Той беше чудесен приятел и тя имаше чувството, че е готов да направи почти всичко за нея, което бе успокояващо, защото възнамеряваше да го помоли за още една услуга. Искаше да проникне още веднъж в лабораторията с ограничен достъп.

След като рязко дръпна спирачката, Мариса слезе от червената си хонда. Наклонът на улицата бе стръмен и тя бе обърнала гумите срещу тротоара. Макар че двамата с Тад бяха излизали няколко пъти, до този момент никога не бе влизала в апартамента му. Тя се изкачи по предните стълби и затърси правилния звънец. Беше почти девет вечерта и се бе стъмнило.

В момента, в който видя Тад, тя вече знаеше, че е взел онова, за което го бе помолила. Начинът, по който се усмихваше, когато отвори вратата, ѝ го подсказа.

Мариса се отпусна в дивана и сиво-бежовата котка на Тад се приближи с лениви движения и се отърка в крака ѝ.

Тад ѝ подаде разпечатката със самодоволна усмивка.

— Казах им, че правим вътрешна проверка на честотата на влизанията — обясни той. — Не питаха нищо повече.

Като се върна на първата страница, Мариса забеляза, че има надлежен запис на всяко посещение в лабораторията с отбелязано име, час на влизане и час на излизане. Тя спусна показалец надолу по списъка, разпознавайки само няколко от имената. Най-често се срещаше името на Тад.

— Всички знаят, че аз съм единственият човек, който работи в Центъра — засмя се той.

— Никога не съм очаквала, че списъкът ще е толкова дълъг. — Тя прелисти страниците замислено. — Всички тук ли имат достъп?

Тад се наведе над рамото ѝ и огледа имената.

— Върни се в началото.

— Този — той посочи едно име, — Гастон Дюбоа, вече няма достъп. Беше дошъл от Световната здравна организация и остана в града за малко. А този приятел тук — пръстът му се спря на името Хари Лонгфорд, — завършил е Харвард — имаше достъп само докато работеше по специален проект.

Мариса забеляза името на полковник Улбърт няколко пъти, както и някой си Хеберлинг, който бе влизал в лабораторията доста често до септември. След това името му не се появяваше. Мариса попита за него.

— Хеберлинг работеше тук — обясни Тад. — Само че преди шест месеца се премести на друго място. В академичната вирусология напоследък има силно текучество — заради страха от СПИН големите субсидии текат встрани от нас...

— Къде е отишъл? — поинтересува се Мариса.

Тад сви рамене.

— Откъде да знам? Мисля, че искаше да отиде във Форт Детрик, но двамата с Улбърт никога не са се разбирали. Хеберлинг е умен тип, но не е лесно човек да се спогоди с него. Носеха се слухове, че е искал работата, която Дубчек получи. Доволен съм, че не са взели него. Може да ти направи тежък живота.

Мариса прелисти страниците и стигна до месец януари, откривайки, че едно от имената се появява доста често в рамките на двуседмичен период: Глория Френч.

— Коя е тя?

— От отдел Паразитни болести. От време на време използваше лабораторията, за да работи по проблеми, свързани с разпространението на вирусите.

Мариса нави листите на руло.

— Доволна ли си? — попита Тад.

— Малко повече е, отколкото очаквах. Оценявам усилията ти. Има още едно нещо, обаче.

— О, не!

— Успокой се. Каза ми, че Ебола вирусът в Ел Ей, Сейнт Луис и Финикс са били от идентични щамове. Много бих искала да видя как си го установил.

— Но всички тези данни са в лабораторията с ограничен достъп — опита той да се съпротивлява.

— Е?

— Ти нямаш пропуск — напомни й Тад с ясното съзнание какво ще последва.

— Нямам пропуск да правя изследвания — натърти Мариса. — Това означава, че не мога да влизам сама. Но ще е различно, ако вляза

с теб, особено ако вътре няма никого другиго. След първото ми посещение нямаше проблеми, нали?

Той се принуди да се съгласи. Тогава не последваха никакви неприятности, така че *защо да не го направи* отново? Никога не му бяха казвали специално да не води друг човек от персонала, така че винаги можеше да се оправдае. Макар да знаеше, че е манипулиран, трудно му беше да устои на чара на Мариса. Освен това се гордееше с работата си и искаше да ѝ я покаже. Беше убеден, че ще я впечатли.

— Добре — съгласи се той. — Кога искаш да отидем?

— Защо не сега?

Той погледна часовника си.

— Предполагам, че няма да има проблеми.

— След това можем да си вземем по едно питие — усмихна се Мариса. — Сега е мой ред да черпя.

Тя взе чантичката си, забелязвайки, че ключовете на Тад и пропуска му са на същата лавица до вратата.

По пътя към лабораторията в колата на Мариса Тад започна сложно обяснение на последните неща, с които се занимаваше в работата си. Мариса го слушаше с половин ухо. Други неща я интересуваха в лабораторията.

Както преди, двамата се подписаха на централния вход на Центъра и взеха главния асансьор, за да се изкачат до офиса на Мариса. Слязоха на нейния етаж и се спуснаха един етаж по-долу по стъпалата, след това отидоха във вирусологията. Преди Тад да отвори стоманената врата, Мариса повтори кодирания му номер: 43-23-39.

Тад я погледна удивен.

— Ама че памет!

— Забравяш — усмихна се тя. — Това са мерките ми.

Тад изсумтя.

Когато включи лампите и компресорите във външната наблюдателна зона, Мариса почувства същото безпокойство, както при първото си посещение. Имаше нещо плашещо в това място. Напомняше на научнофантастичен филм. Като влязоха в гардеробната, преоблякоха се мълчаливо, като първо надянаха памучните халати, а след това — скафандрите. Следвайки Тад, Мариса прикрепил въздушния маркуч към костюма.

— Действаш като професионалист с опит — каза Тад, светна вътрешните лампи в лабораторията, посочи на Мариса да отдели въздушния маркуч от костюма си и влезе в следващата камера.

Докато го чакаше в малкото помещение, където щяха да вземат по един душ с фенолов дезинфектант на излизане, тя изпита неочакван пристъп на клаустрофобия. Успя да се пребори с него едва когато се озоваха в по-широката главна лаборатория. Практическата ѝ работа с вируси ѝ беше от полза — по-голямата част от оборудването ѝ беше позната. Разпозна инкубаторите за вирусни култури, хроматографския апарат.

— Насам — извика Тад, след като двамата се включиха към съответния колектор.

Той я заведе до един от лабораторните плотове, където стоеше сложна система от екзотична стъклария, и започна да обяснява как е отделил РНК и капсидираните протеини от Ебола вируса.

Мислите ѝ препускаха. Онова, което наистина искаше да види, беше мястото, където съхраняват Ебола. Тя погледна заключената изолационна врата. Според нея трябваше да е някъде зад нея. Когато Тад свърши, тя го попита дали ще ѝ покаже къде се съхранява вирусът.

Той се поколеба за миг.

— Ей там. — И посочи вратата.

— Мога ли да погледна?

Той сви рамене. След това ѝ направи знак да го последва. Тръгна към дъното на стаята и ѝ посочи един апарат близо до инкубаторите за тъканни култури. Не посочи изолационната врата.

— *Вътре?* — В гласа ѝ прозвуча изненада и разочарование. Беше очаквала да е някакъв по-подходящ контейнер, такъв, който да е заключен на сигурно зад тежка стоманена врата. — Прилича на хладилника на родителите ми.

— То си е хладилник — каза Тад. — Преустроихме го така, че да използва за охладител течен азот. — Той посочи към входните и изходните маркучи. — И сега поддържа температура минус седемдесет градуса по Целзий.

Около хладилника и през дръжката минаваше верига, заключена със секретен катинар. Тад вдигна катинара и завъртя шайбите, за да набере комбинацията.

— Който е измислил това нещо, е имал чувство за хумор. Магическата последователност е 6-6-6.

— Не изглежда особено надеждно — обади се Мариса.

Тад сви рамене.

— Че кой ще влиза тук, чистачката ли?

— Говоря сериозно.

— Никой не може да влезе в лабораторията без пропуск — каза Тад, като отвори катинара и свали веригата.

Голяма работа, помисли си Мариса.

Тад вдигна капака на хладилника и тя предпазливо надникна вътре, едва ли не очаквайки нещо да скочи върху нея. Онова, което видя през ледената мъгла, бяха хиляди и хиляди малки запечатани шишенца в метални ванички.

С облечена в ръкавици ръка, Тад избърса леда от вътрешността на капака на хладилника, откривайки карта на разположението на различните вируси. Намери бързо номера на ваничката с проби от Ебола и започна да рови в хладилника като продавач, търсец замразена риба.

— Ето я твоята Ебола — каза той, взе едно шишенце и се престори, че го хвърля към нея.

Тя разтвори ръце да го хване и Тад се изсмя с кух, приглушен от скафандъра смях. Обхвана я раздразнение. Това едва ли бе подходящото за майтапи място.

Хванал шишенцето в опънатата си ръка, той й каза да го вземе, но тя поклати отрицателно глава.

— Не изглежда голямо — каза той, посочвайки към замразения материал, — но в това нещо тук има милиарди вируси.

— Е, сега вече можеш да го прибереш. — Тя не каза нищо, когато той го върна в металната ваничка, затвори хладилника и заключи веригата отново. Обстановката беше странна, но отделните части на оборудването изглеждаха сравнително обикновени.

— Има ли тук нещо, което да не е като в обикновените лаборатории?

— Обикновените лаборатории нямат пневматични ключалки и системи за отрицателно налягане — каза той.

— Не, имам предвид научното оборудване.

Тад се огледа. Очите му се спряха върху защитните покривала над работните плотове в центъра на стаята.

— Тези са уникални — каза той и посочи. — Наричат се 3 ХЕПА филтър системи. Това ли имаше предвид?

— Те само в лабораториите с максимално ограничен достъп ли се използват?

— Безусловно. Трябва да са изработени по поръчка на клиента.

Мариса се приближи към покривалото над конструкцията на Тад. Приличаше на гигантска вентилаторна тръба за изгорели газове над камина.

— Кой е направил това нещо? — попита тя.

— Можеш да видиш. — Той докосна металната пластинка, прикрепена отстрани. На нея пишеше: Инженерна лаборатория, Саут Бенд, Индиана.

Мариса се запита дали някой е поръчал подобно нещо по-късно. Знаеше, че идеята, която се върти в главата ѝ, е откачена, и макар да бе решила, че епизодът във Финикс е свързан по някакъв начин с крем карамела, не преставаше да се пита дали някоя от епидемиите не е причинена умишлено. Или, ако не е така, дали лекари, които са правели някакви изследвания, не бяха изпуснали нещата от контрол.

— Хей, аз пък си мислех, че работата ми те интересува — обади се Тад внезапно.

— Интересува ме — настоя тя. — Но това място направо ме изумява.

След известно колебание докде е стигнал в лекцията си, Тад продължи. Мислите на Мариса препускаха. Тя си отбеляза наум да пише до Инженерната лаборатория.

— Е, какво мислиш? — попита я Тад, когато най-сетне свърши.

— Впечатлена съм... И съм много жадна. Нека да отидем да си вземем някаква напитка.

По пътя за навън, Тад я заведе в малкия си офис и ѝ показа колко близки са крайните му резултати едни с други, което предполагаше, че епидемиите са от един и същи щам.

— Сравни ли американския с африканския щам? — попита го тя.

— Още не.

— Имаш ли същия тип диаграми, или карти за тях?

— Разбира се. — Той отиде до шкафа с папки и дръпна долното чекмедже. Беше толкова препълнено, че едва успя да извади няколко кафяви плика.

— Ето тук е от Судан, а тук — от Заир. — Той ги сложи на бюрото и седна на стола.

Мариса отвори първата папка. Картите ѝ се видяха познати, но той посочи значителни разлики в почти всичките шест протеина на Ебола. Отвори втората. Тад се наведе напред и извади една от папките, свързани със Заир, след което я сложи до тази, която току-що бе попълнил.

— Не мога да повярвам. — Той взе още няколко папки и ги подреди в редица на бюрото си.

— Какво? — изгледа го Мариса.

— Ще трябва да пусна отново всичко това през спектрометъра утре сутринта, за да се уверя.

— Да се увериш в какво?

— Тук има почти пълна структурна хомология — угрижено сбърчи чело Тад.

— Моля те, говори на английски! Какво искаш да кажеш?

— Щамът Заир'76 е свършено същият щам от твоите три епидемии.

Двамата се гледаха напрегнато няколко минути. Най-накрая Мариса заговори:

— Наистина ли ми говориш, че... Заир'76 е Финикс'от сега?!

— Това е невъзможно — смутено изрече Тад, поглеждайки отново картите.

— Но това, което казваш...

— Знам. Абсурд. Сигурно е статистическа грешка. — Той поклати глава, бледите му сини очи се върнаха върху Мариса. — Изумително е, това е всичко, което мога да кажа.

След като минаха по тесния коридор към главната сграда, Мариса накара Тад да я изчака в офиса ѝ, докато напише кратко писмо.

— Кой е толкова важен, че се налага да му пишеш през нощта? — поинтересува се Тад.

— Искам да го направя, докато още ми е в паметта — каза Мариса. Тя сложи листа в един плик. — Ето така. Не се забавих много,

нали? — Тя се разрови в чантата си за марка. Адресът беше: Инженерна лаборатория, Саут Бенд, Индиана.

— Защо, по дяволите, им пишеш?

— Искам малко информация за ХЕПА филтрите.

Тад спря.

— Защо? — В гласа му се долавяха нотки на тревога. Знаеше, че тя е импулсивна и се запита дали като я заведе в лабораторията не беше направил грешка.

— Хайде! — засмя се Мариса. — Ако Дубчек продължи да ми отказва използването на лабораторията с ограничен достъп, ще се наложи да си построя своя собствена.

Той понечи да каже нещо, но Мариса хвана ръката му и го избута към асансьорите.

9.

17 май

Мариса се събуди рано с чувство за цел. Беше великолепно пролетно утро и тя се възползва и излезе да потича с кучето си. Дори и Тафи изглеждаше радостен заради хубавото време и обикаляше около нея в кръгове, докато пресичаха квартала.

Когато се прибра вкъщи, тя си взе набързо душ, хвърляйки поглед към пуснатия телевизор, докато се обличаше; в осем и половина се отправи към Центъра и не след дълго вече седеше зад бюрото в офиса си. Искаше да провери дали има достатъчно достъпна информация за Ебола, за да пресметне статистическата вероятност от това вируса в САЩ да е същият като този в Заир през 1976-а година. Ако шансовете бяха пренебрежимо малки, както предполагаше, тогава имаше научна основа за нарастващи подозрения.

Но не стигна далеч. Върху бележника ѝ на централно място бе поставена бележка. Тя я отвори и намери кратко послание, че трябва да отиде в офиса на Дубчек незабавно.

Тръгна към сградата на вирусологията. През нощта тясното оградено мостче беше създало у нея усещане за сигурност, но сега, на ярката слънчева светлина, телената мрежа я накара да се почувства като затворник. Секретарката на Дубчек още не беше дошла, затова Мариса почука на отворената врата.

Докторът седеше на бюрото, наведен над пощата си. Когато погледна нагоре, ѝ каза да затвори вратата и да седне. Мариса се подчини, осъзнавайки, че през цялото време очите на Дубчек следят движенията ѝ.

Офисът беше разхвърлян както винаги, с купчини препечатани научни статии навсякъде по пода. Безпорядъкът очевидно бе стил на Дубчек, макар че лично той винаги изглеждаше безупречно облечен.

— Д-р Блументал — започна той с нисък и овладян глас. — Разбрах, че миналата нощ си била в лабораторията с ограничен достъп.

Тя не каза нищо. Дубчек не ѝ задаваше въпрос; той изтъкваше факт.

— Мислех, че съм бил ясен: не ти е позволено да влизаш там, докато не получиш пропуск. Намирам незначителното на нарежданията ми за обезпокоително, особено след като си накарала Тад да прави незаконни изследвания на хранителни проби от болница „Медика“.

— Опитвам се да си върша работата възможно най-добре — сопна се Мариса. Тревогата ѝ бързо премина в гняв. Изглежда Дубчек никога нямаше да забрави, че го е отблъснала в Ел Ей.

— Тогава значи твоето „най-добре“ не е достатъчно — озъби ѝ се той. — И не мисля, че си осъзнала степента на отговорността, която Центъра има към обществото, особено като създаваш сега истерия около заразата.

— Виж, мисля, че грешиш. — Тя впери поглед в лицето му. — Приемам отговорността ни към обществото много сериозно и вярвам, че пренебрегването на заплахата от Ебола е лоша услуга. Няма научно потвърждение, че се вижда краят на заразата от този вирус, и правя всичко, което мога, за да изолирам източника, преди да ни е изненадал отново.

— Д-р Блументал, тук не решаваш ти!

— Съзнавам този факт, д-р Дубчек. Ако аз решавах, със сигурност нямаше да подпиша официалната позиция, че д-р Рихтер е пипнал болестта от Африка и е преживял нечувани шест месеца инкубационен период. Защото ако д-р Рихтер не е пренесъл вируса от Африка, единственият източник на зараза е тук, в Центъра!

— Това са неоснователни предположения, които няма да толерирам.

— Ти можеш да ги наричаш „предположения“ — каза Мариса и се изправи. — Но аз наричам това „факти“. Дори военните в Детрик нямат Ебола. Вирусът е само в Центъра, съхраняван в хладилник с обикновена ключалка за велосипед. Ама че защита за най-смъртоносния вирус, познат на хората! И ако вярваш, че лабораторията с ограничен достъп е сигурна, само си спомни, че аз успях да вляза вътре.

Тя още трепереше, когато влезе в Университетската болница няколко часа по-късно и попита къде се намира закусвалнята. Тръгна по коридора и се учуди на себе си откъде събра толкова сила. Никога до този момент не беше имала смелостта да се изправи срещу началник, както го беше направила сега. Още се разтреперваше като си спомнеше лицето на Дубчек и как ѝ нареди да се маха от офиса му. Без да знае какво да прави и сигурна, че кариерата ѝ в Центъра е приключила, тя излезе от там и подкара колата безцелно, докато не се сети за Ралф и реши да го помоли за съвет. Хвана го в почивката между две операции и той се съгласи да обядват заедно.

Закусвалнята в Университетската болница беше приятно място с маси, покрити с жълти покривки и под с бели плочки. Мариса видя Ралф да ѝ маха от една маса в ъгъла.

С типичния си маниер той я посрещна и издърпа за нея стол. Макар да ѝ се струваше, че всеки миг ще избухне в сълзи, Мариса се усмихна. Галантните му маниери не се връзваха с хирургическото му облекло.

— Благодаря ти, че намери време да се видим — каза тя. — Знам колко си зает.

— Глупости — усмихна се той. — За теб винаги имам време. Каж ми какво не е наред. Звучеше много разстроена по телефона.

— Нека първо да хапнем.

Прекъсването помогна; Мариса охлади емоциите си, докато се връщаха с подносите.

— Имах някои неприятности в Центъра — сподели тя. Беше му казала за поведението на Дубчек в Ел Ей и за инцидента в хотелската стая. — Оттогава е трудно да се разберем. Може би аз не се справям както трябва, но не мисля, че вината е в мен.

— Това никак не ми се връзва с Дубчек — намръщи се Ралф.

— Да не би да казваш, че не ми вярваш?

— Напълно ти вярвам — успокои я той. — Но не съм сигурен дали не се заблуждаваш, че всичките ти проблеми идват от онзи нещастен епизод. Не трябва да забравяш, че Центърът е държавна агенция дори когато хората се опитват да игнорират този факт. — Ралф направи пауза и отхапа от сандвича си. След това продължи: — Позволи ми да ти задам един въпрос.

— Давай.

— Вярваш ли, че съм твой приятел и вземам интересите ти присърце?

Мариса кимна, питайки се какво следва.

— Тогава мога да говоря честно — каза той. — Подочух слухове, че определени хора в Центъра не са доволни от теб, защото не си „спазила официалната линия“. Знам, че не си дошла да ми искаш съвет, но въпреки това ще ти го дам. В една бюрократична система трябва да пазиш личното мнение за себе си до правилния момент. Казано без заобикалки, трябва да се научиш да си затваряш устата. Знам го, защото съм прекарал известно време при военните.

— Явно имаш предвид становището ми за Ебола — каза Мариса оправдателно. Макар да знаеше, че е прав, онова, което ѝ каза, я засегна. Беше си мислила, че като цяло е свършила добра работа.

— Становището ти за Ебола е само част от проблема. Просто не си действала като отборен играч.

— Кой ти го каза? — попита Мариса предизвикателно.

— И да ти го кажа, това няма да реши нищо.

— Нито пък ще ме накара да млъкна. Не мога да се съглася с мнението на Центъра по този въпрос. Има прекалено много непоследователност и въпроси, на които не е отговорено, един от които научих миналата нощ, когато без разрешение влязох в лабораторията с ограничен достъп.

— И какъв е той?

— Знае се, че Ебола постоянно мутира. А ние в САЩ и трите пъти се сблъскваме с един и същи щам, и още по-учудващото е, че той е същият, открит при избухването на заразата в Заир през 76-а година. Според мен това не говори, че вирусът се е разпространил по естествен начин.

— Може и да си права — промърмори Ралф. — Но си в деликатна ситуация и трябва да действаш съобразно това. И дори да има поредна епидемия, което се надявам да не стане, сигурен съм, че Центърът ще е в състояние да я контролира.

— Това е под голям въпрос — каза Мариса. — Статистиката от Финикс не е окуражаваща. Разбираш ли, че има триста четиридесет и седем смъртни случая и само тринайсет души са оживели?

— Знам статистиката — каза Ралф. — Но при осемдесет и четири първоначални случая, мисля, че сте свършили страхотна

работа.

— Не съм сигурна дали щеше да мислиш, че е страхотна, ако заразата беше в твоята болница — възрази Мариса.

— Предполагам, че си права. Мисълта за нова епидемия от Ебола ме ужасява. Може би точно затова ми се иска да вярвам в официалната позиция. Ако е правилна, заплахата може да е свършила.

— По дяволите — извика тя с внезапна страст. — Толкова се тревожех за себе си, че напълно забравих за Тад. Дубчек сигурно знае, че точно Тад ме е вкарал в лабораторията. По-добре да се върна и да го потърся.

— Иди и се успокой — посъветва я Ралф. — Утре е събота. Ще мина да те взема за вечеря.

— Страхотен си. Утрешната вечеря може да се окаже направо целебна за нервите ми.

Тя се наведе и го целуна по челото. Беше толкова мил. Искаше й се да го намира за по-привлекателен.

Когато се върна в Центъра, осъзна, че гневът й към Дубчек е заменен от страх за работата й и вина за поведението й. Ралф имаше право: тя не беше действала като отборен играч.

Откри Тад в лабораторията по вирусология, зает с нов проект върху СПИН. СПИН продължаваше да е най-високият приоритет на Центъра. Когато улови погледа й, Тад закри лицето си с ръце, сякаш се отбранява.

— Зле ли беше? — попита тя.

— По-зле, отколкото си представяш.

— Съжалявам. Но как е разбрал?

— Попита ме — призна си с въздишка Тад.

— И ти му каза?

— Разбира се. Не можех да го лъжа. Попита ме също дали се срещаме с теб.

— И ти му каза и това? — Мариса беше покрусена.

— Защо не? Така поне го убедих, че не съм вкарал в лаборатория с ограничен достъп някой случаен от улицата.

Тя си пое дълбоко дъх. Може би беше добре всичко да излезе наяве. Сложи ръка върху рамото му.

— Наистина съжалявам, че ти създадох неприятности. Може ли да се опитам да оправя нещата, като вечеряме заедно тази вечер?

Лицето на Тад грейна в усмивка.
— Звучи ми страхотно.

* * *

В шест часа Тад мина да вземе Мариса от офиса ѝ, след което я последва в колата си до супермаркета. Тад поръча две агнешки пържоли и почака месаря да ги нареже, оставяйки Мариса да купи картофи и зелена салата.

Когато зеленчуковият магазин се премести в багажника ѝ, Тад настоя да се отбие да вземе някаква бутилка вино. Щяха да се срещнат в къщата ѝ, а междувременно Мариса щеше да се приготви.

Беше започнало да вали, но докато се вслушваше в ритъма на чистачките, Мариса усети, че я изпълва надежда. Определено беше по-добре всичко да се изясни и първото нещо, което щеше да направи в понеделник сутринта, е да отиде при Дубчек и да се извини. Като двама възрастни нямаше начин да не успеят да изгладят нещата.

Тя спря в местната пекарна и взе два сладкиша „Наполеон“. След това вкара колата зад къщата срещу кухненската врата, за да си спести пътя за разтоварване на покупките. Слънцето още не бе залязло, но беше тъмно. Мариса започна да рови във връзката с ключове, за да пъхне правилния в ключалката. Натисна ключа за светване с лакът, преди да стовари двете големи кафяви торби на кухненската маса. Когато дезактивира алармата, се зачуди защо Тафи не се втурна да я посрещне. Извика няколко пъти името му, но къщата оставаше тиха. Дали пък семейство Джъдсън не го бяха взели по някаква причина?

Мина през късия коридор до дневната и светна лампиона до дивана. Отново се провикна, но кучето не се появи. Дали пък не се беше качило по стълбите горе в спалнята ѝ, както правеше понякога? В този момент го видя да лежи на пода близо до прозореца с глава, странно извита под неестествен ъгъл.

— Тафи! — изкрещя Мариса отчаяно, затича се към кучето и приклегна. Но преди да го докосне, някой я хвана отзад и изблъска главата ѝ напред с такава сила, че стаята се завъртя пред очите ѝ. Тя инстинктивно се протегна и хвана ръката, усещайки я като дърво под плата на костюма. Дори с цялата си сила не можа да разхлаби хватката

около врата си. Чу се звук от раздиране и тя осъзна, че роклята ѝ е скъсана. Опита се да се извие и да види нападателя си, но не можа.

Паникбутонът на алармата беше в джоба на сакото ѝ. Бръкна вътре и започна да го опипва с пръсти, като се опитваше отчаяно да го натисне. Тъкмо когато успя, един удар в главата я запрати на пода. Заслушана в раздиращия ухото шум, тя се опита да се изправи. След това чу гласа на Тад, който викаше на нападателя. Тя се обърна, олюля се, и го видя да се бори с висок, набит мъж.

Затискайки ушите си заради протяжния остър вой на алармата, тя хукна към предната врата и я отвори, като викаше за помощ семейство Джъдсън. Притича през ливадата и храстите, които разделяха двата имота. Когато наближи къщата на съседите, видя господин Джъдсън да отваря входната си врата. Тя му изкрещя да се обади на полицията, но не се впусна да обяснява. Обърна се и хукна назад. Звукът от алармата се носеше през дърветата, отстрани на улицата. Като вземаше по две стъпала наведнъж, Мариса връхлетя в дневната си, но я завари празна. Хукна, обхваната от паника, по коридора към кухнята. Задната врата зееше. Тя се приближи до таблото на алармата и я изключи.

— Тад! — изкрещя силно, докато се връщаше в дневната, поглеждайки пътьом в стаята за гости на първия етаж. Нямахме и следа от него.

Господин Джъдсън влезе задъхан през отворената врата на предното стълбище, размахал ръжен. Двамата отидоха в кухнята и излязоха на площадката на задния вход.

— Жена ми се обажда в полицията — каза господин Джъдсън.

— Тук имаше един мой приятел — задъхано обясни Мариса с нарастваща тревога. — Не знам къде е сега.

— Май идва някой — посочи господин Джъдсън с ръка.

Мариса видя, че някой се движи между вечнозелените дървета. Беше Тад. Тя с облекчение затича към него и обвини ръце около врата му, като го питаше какво се е случило.

— За съжаление, негодникът ме събори — каза ѝ той и разтри главата си отстрани. — Когато се изправих, беше вече отвън. Чакаше го кола.

Мариса го заведе в кухнята и почисти раната на главата му с мокра кърпа. Беше само повърхностно ожулване.

— Имах чувството, че ръката му е като стик.

— Извадил си късмет, че не си пострадал по-сериозно. Не трябваше да го гониш. Ами ако беше въоръжен?

— Не възнамерявах да се правя на герой — каза Тад. — А и единственото, което видях в него, беше служебно куфарче.

— Служебно куфарче? Кой крадец носи служебно куфарче?

— Беше добре облечен — обясни Тад. — Наистина.

— Видя ли го достатъчно добре, за да можеш да го идентифицираш? — намеси се господин Джъдсън.

Тад сви рамене.

— Съмнявам се. Всичко стана много бързо.

В далечината се чу воят на полицейските сирени. Господин Джъдсън погледна часовника си.

— Бързо дойдоха.

— Тафи! — извика Мариса, спомняйки си внезапно за кучето. Тя изтича в дневната, последвана от двамата мъже.

Кучето не мърдаше и Мариса коленичи и нежно вдигна животното. Главата му увисна безжизнено. Гръбнакът му беше пречупен.

До този момент тя беше съдържала емоциите си. Но сега се разплака истерично. Господин Джъдсън най-сетне я склони да остави кучето. Тад я прегърна, опитвайки се да я успокои.

Полицейската кола се приближи със светнати фарове и двама униформени влязоха в къщата и се заеха с работа. Бързо установиха мястото на влизане — счупения прозорец в дневната — и обясниха на Мариса защо алармата не се е задействала веднага: неканеният гост беше разбил стъклото и беше минал през него, без да вдига рамката на прозореца.

След това поискаха да получат възможно най-пълни обяснения за инцидента. За съжаление, нито Мариса, нито Тад можаха да дадат описание на мъжа, освен твърдата му ръка. Когато попитаха дали липсва нещо, Мариса призна, че още не е проверила, но при споменаването на кучето се разплака отново.

Полицаяте я попитаха дали иска да отиде в болницата, но тя отказа. После, като я успокоиха, че ще държат връзка, си тръгнаха. Господин Джъдсън също си тръгна. Обеща да дойде на следващия ден и да поправи счупения прозорец.

След малко Мариса и Тад се оказаха сами, седнали край кухненската маса. Отгоре още стояха неразопакованите зеленчуци.

— Съжалявам за всичко това — въздъхна Мариса, разтърквайки главата си.

— Не ставай глупава — възрази Тад. — Защо не излезем да хапнем някъде отвън?

— Нямам настроение за ресторант. Но пък и не искам да оставам тук. Имаш ли нещо против да си приготвим вечеря в твоя апартамент?

— Разбира се, че не. Да тръгваме!

— Изчакай ме минутка да се преоблека.

10.

20 май

Беше понеделник сутринта и Мариса бе изпълнена със страх. Уикендът не беше минал добре. Петък беше най-лошият ден в живота ѝ, като се започнеше с Дубчек и се минеше през нападението и загубата на Тафи. Точно след нападението успя да потисне емоциите си, но те я връхлетяха по-късно. Бяха вечеряли у Тад и тя бе останала при него, но вечерта мина бурно, в сълзи и гняв срещу онзи, който бе убил кучето ѝ.

В неделя вечерта Мариса се срещна с Ралф, както се бяха уговорили, макар той да бе предложил ако тя иска да го отложат за друг път. Дори ѝ предложи да я заведе на Карибите за няколко дни. Беше наясно, че една кратка ваканция може да успокои страстите в Центъра. Когато Мариса настоя да се върне на работа, Ралф я попита защо не се съсредоточи над нещо друго, а не над Ебола, но тя поклати глава мълчаливо. Според него, Дубчек като цяло бил добър човек, който все още се възстановявал от загубата на съпругата си, която обожавал. И Мариса трябвало да му даде втори шанс. С това поне Мариса се съгласи.

Страхувайки се от пореден конфликт с Дубчек, но решена да се опита да поправи нещата, тя отиде в офиса си и намери друга бележка, която я чакаше на бюрото ѝ. Предположи, че е от Дубчек, но когато взе плика, установи, че е от д-р Карбонара, действителният ѝ шеф. С туптящо сърце отвори плика и прочете бележката, в която пишеше да се яви при него незабавно. Това не звучеше добре.

Офисът на д-р Карбонара се намирал на втория етаж и тя използва стълбите, за да стигне до там, като се питаше дали ще я уволнят. Офисът беше голям и удобен, със стена, доминирана от огромна карта на света с малки червени карфици, показващи в кои точки са изпратени в момента служители на Центъра. Д-р Карбонара беше внимателен човек, говореше меко, като подбираше думите си. Той направи знак на Мариса да седне, докато завърши телефонния си

разговор. След малко затвори и ѝ се усмихна топло. Усмивката му я накара да се поотпусне. Не се държеше сякаш се кани да прекрати назначението ѝ. Изненада я, когато изказа съчувствие за преживения от нея стрес при нападението. Нямаше представа, че някой друг знае за това, освен Тад, Ралф и семейство Джъдсън.

— Искам да ви предложа отпуски — продължи д-р Карбонара. — След преживяното промяната на мястото може да ви се отрази добре.

— Оценявам загрижеността ви — каза Мариса. — Но ако трябва да ви кажа истината, предпочитам да работя. Това ще държи ума ми зает, освен това съм убедена, че заплахата от нова епидемия не е отминала.

Д-р Карбонара взе лулата си и мина през целия ритуал на запалването ѝ. Когато най-сетне я запали, въздъхна и каза:

— За съжаление, съществуват някои трудности, тъй като от днес ви прехвърляме от отдел Вирусология в отдел Бактериология. Можете да запазите стария си офис. Всъщност той е по-близо до новата ви работа, отколкото до предишната. Сигурен съм, че ще намерите новата позиция точно толкова интересна, колкото предишната. — Той духна силно лулата си, изпращайки във въздуха облаци сив дим.

Мариса бе съсипана. За нея това прехвърляне беше равносилно на уволнение.

— Предполагам, че бих могъл да ви изредя куп лъжи — каза д-р Карбонара, — но истината е, че шефът на Центъра, д-р Морисън, лично ме помоли да ви преместя и да ви отдалеча от проблема с Ебола.

— Не вярвам — поклати глава Мариса. — Бил е д-р Дубчек!

— Не, не беше д-р Дубчек — натъртено произнесе Карбонара. После добави: — ... въпреки че не беше против решението.

Тя се изсмя саркастично.

— Мариса, знам, че е имало неприятен личен сблъсък между теб и д-р Дубчек, но...

— Сексуален тормоз е по-подходящо — прекъсна го тя. — Този човек направи живота ми невъзможен, след като обидих егото му, устоявайки на опитите му за сближаване.

— Съжалявам да го чуя — прекъсна я д-р Карбонара хладно. — Може би ще е от полза за всички, ако ви бях казал цялата история. Виждате ли, на д-р Морисън наскоро му се обади конгресмен Калвин Маркхам, който е член на Бюджетната комисия към Министерството

на здравеопазването. Както знаете, тази комисия определя годишното финансиране на Центъра. Конгресменът беше този, който настоя да ви извадим от екипа, който работи по епидемията с Ебола вируса, а не д-р Дубчек.

Мариса загуби дар слово. Мисълта, че конгресмен на Съединените щати е телефонира на шефа на Центъра, за да я преместят в друг отдел, изглеждаше направо невероятна.

— Конгресмен Маркхам е използвал специално моето име? — попита Мариса, когато гласът ѝ се върна.

— Да — потвърди д-р Карбонара. — Повярвайте ми, аз зададох същия въпрос.

— Но защо? — не проумяваше тя.

— Нямаше обяснение — каза д-р Карбонара. — И беше по-скоро заповед, отколкото молба. По политически причини, нямахме избор. Мисля, че разбирате.

Мариса поклати глава.

— Това е направо... не разбирам. Но то ме кара да променя мнението си за това предложение за отпуски. Мисля, че ми е необходимо време, след всичко това.

— Хотел „Сплендид“ — каза д-р Карбонара. — Ще ви запазя стая веднага. След почивката ще сложите ново начало. Искам да ви уверя, че нямаме оплаквания от работата ви. Всъщност, впечатлени сме от представянето ви. Тези епидемии ни ужасиха. Ще сте важно попълнение към екип, който работи върху чревната бактерия, и съм сигурен, че ще харесате жената, която ръководи отдела — д-р Хариет Самфорд.

Мариса си тръгна за вкъщи с объркана глава. Беше се надявала, че работата ѝ ще я отвлича от мисли за бруталната смърт на Тафи; и докато бе мислила, че съществува вероятност да я уволнят, никога не бе допускала, че ще ѝ предложат отпуски. Запита се неопределено дали не трябва да попита Ралф за сериозността на намеренията му да заминат на Карибите. Макар подобна идея да си имаше недостатъците. Тя го харесваше като приятел, но не беше сигурна дали не е готова за нещо повече.

Празната ѝ къща беше тиха без жизнерадостния лай на Тафи. Мариса имаше непреодолимото желание да се хвърли в леглото и да се завие презглава, но знаеше, че това означава да се поддаде на депресията, която бе решила да преодолее. Всъщност, не бе приела наистина историята на д-р Карбонара като извинение за преместването ѝ. Случайна препоръка от конгресмен обикновено не завършваше с такива бързи резултати. Беше сигурна, че ако провери, ще се окаже, че Маркхам е приятел на Дубчек. Поглеждайки към леглото си с приканващо бухнали възглавници, тя реши този път да не се отказва, както обикновено правеше. Последното разочарование, след напускането на Роджър, също бе твърде прясно в съзнанието ѝ. Вместо да отстъпи и да приеме ситуацията, както бе сторила тогава, тя си каза, че трябва да направи нещо. Въпросът беше какво.

Като отдели мръсните си дрехи, възнамерявайки да се отдаде на терапевтичното въздействие на прането, тя забеляза опакования си куфар. Беше като поличба.

Импулсивно вдигна телефона и позвъни на авиокомпания „Делта“ да направи резервация за следващия полет за Вашингтон.

— Точно до вратата има информационно гише — каза осведоменият шофьор, посочвайки стълбите към сградата на Конгресния център.

След като влезе, Мариса мина през метален детектор, докато униформен охранител проверяваше съдържанието на дамската ѝ чанта. Тя попита за кабинета на конгресмен Маркхам и разбра, че е на петия етаж. Следвайки обърканите обяснения — оказа се, че единствено главният асансьор отива до петия етаж — тя бе стъписана от износения вид на интериора на сградата. Стените на асансьора се оказаха покрити с графити.

Въпреки обиколния маршрут, все пак намери офиса. Външната врата бе откряната, така че влезе неканена, надявайки се елементът на изненада да е в нейна полза. За съжаление, конгресменът не беше вътре.

— Няма да се върне през следващите три дена. Бихте ли искали да си запишете среща?

— Не съм сигурна — отвърна Мариса, чувствайки се малко глупаво, след като беше била път от Атланта, без да се поинтересува дали мъжът ще е в града и дали ще е свободен.

— Искате ли да разговаряте с господин Абрамс, административният помощник на конгресмена?

— Да — каза Мариса. Истината беше, че нямаше представа как ще се изправи пред Маркхам. Ако просто го попиташе дали се е опитал да направи услуга на Дубчек като намери начин да я отстрани от епидемията, той със сигурност щеше да отрече. Докато още мислеше, един сериозен млад мъж се приближи към нея и ѝ се представи като Майкъл Абрамс.

— Какво мога да направя за вас? — попита той и протегна ръка. Изглеждаше двайсет и пет годишен, с тъмна, почти черна коса и широка усмивка, за която Мариса предположи, че няма как да е толкова искрена, както изглежда в първия момент.

— Има ли възможност да говорим някъде насаме? — попита го тя. Дватамата стояха точно пред бюрото на секретарката.

— Разбира се. — Той я поведе към офиса на конгресмена, голямо помещение с висок таван и огромно махагоново бюро, от едната страна на което стоеше американското знаме, а от другата — знамето на щата Тексас. Стените бяха покрити със снимки в рамки, показващи как конгресменът се ръкува с различни знаменитости, включително с неотдавнашните президенти.

— Казвам се д-р Блументал — започна Мариса веднага, след като седна. — Това говори ли ви нещо?

Майкъл поклати глава.

— Трябва ли?

— Може би — въздъхна Мариса, без да знае как да постъпи по-нататък.

— От Хюстън ли сте?

— Не, от Атланта. От Националния Епидемиологичен Център. — Тя го погледна да види дали този отговор е необичаен. Не беше.

— От Центъра, значи — повтори той. — По служба ли сте тук?

— Не — призна тя. — Интересува ме връзката на конгресмена с Центъра. Дали има специален интерес към нашата организация?

— Не съм сигурен, че „специален“ е правилната дума — произнесе Майкъл предпазливо. — Той е загрижен за всички сфери на

здравеопазването. Всъщност, конгресмен Маркхам е предложил повече здравни законопроекта от всеки друг конгресмен. Напоследък подкрепи закони, ограничаващи имиграцията на чужди студенти по медицина, закон за задължителния арбитраж на присъдите за случаите на лекарска небрежност, закон, ограничаващ федералните субсидии за развитието на медицинските центрове за предплатено здравно обслужване... — Майкъл спря да си поеме дъх.

— Впечатляващо — кимна Мариса. — Явно наистина се интересува от американската медицина.

— Така е — съгласи се Майкъл. — Баща му е бил лекар по обща медицина, и то един от най-добрите.

— Но според вас — продължи тя, — той самият няма никакви специални проекти по отношение на Центъра.

— Не и доколкото на мен ми е известно.

— Предполагам, че не са много нещата, които се случват без ваше знание.

Майкъл се ухили.

— Е, благодаря ви за отделеното време. — Мариса се изправи. Интуитивно усещаше, че няма да научи нищо повече от Майкъл Абрамс.

Когато излезе на улицата, отново се почувства обезверена. Усещането, че прави нещо, за да подобри положението си, беше избледняло. Нямахше представа дали да остане във Вашингтон още три дни и да изчака връщането на конгресмена, или да се прибере в Атланта.

Закрачи безцелно към Капитолия. Беше си запазила вече стая в хотел в Джорджтаун, така че защо да не останеше? Можеше да посети някои музеи и картинни галерии. Но когато погледна впечатляващия бял купол на Конгреса на САЩ, се запита защо, по дяволите, мъж в положението на Маркхам ще се интересува от нея, та макар и да е приятел на Дубчек. Внезапно я осени една идея. Тя махна на едно такси, качи се бързо и каза:

— Федералната комисия по изборите; знаете къде е, нали?

Шофьорът, красив чернокож, се обърна към нея и се ухили:

— Лейди, ако в този град има място, което не знам, ще ви закарам до там безплатно.

Тя се облегна с усмивка назад и колата се отлепи от асфалта. Петнайсет минути по-късно спряха пред сива полумодерна сграда с офиси в съмнителен район в търговската част на Вашингтон. Униформеният служител вътре не я удостои с особено внимание, само ѝ направи знак да се регистрира, преди да влезе. Тъй като не знаеше кой точно отдел търси, реши да отиде в офиса на първия етаж. Четири жени тракаха забързано по клавиатурите зад металните си бюра.

Когато Мариса се приближи, едната вдигна поглед и я попита дали може да ѝ помогне.

— Може би — отвърна тя с усмивка. — Интересувам се от кампанията за финансиране на един конгресмен. Разбрах, че е част от официалния архив.

— Така е, да — съгласи се жената и се изправи. — Помощите или разходите ви интересуват?

— Помощите, предполагам — сви рамене Мариса.

Жената ѝ хвърли озадачен поглед.

— Как се казва конгресменът?

— Маркхам. Калвин Маркхам.

Служителката се приближи към кръгла маса, отрупана с папки, намери тази, която търсеше, и я отвори на буква „М“, обяснявайки, че цифрите, следващи името на конгресмена, се отнасят до съответните касети с микрофилми. Тя отведе Мариса до огромен рафт, извади съответната, и я зареди в четящото устройство.

— От кои избори се интересувате по-точно? — попита тя.

— От последните, предполагам. — Мариса все още не бе сигурна какво търси — може би просто някакъв начин, който да свърже Маркхам с Дубчек или с Центъра.

Машината се включи, документите прелитаха по екрана толкова бързо, че напомняха безкрайно размазано петно. Служителката натисна един бутон и показа на Мариса как да регулира скоростта.

— Ако искате копие, струва пет цента. Слагате парите ето тук. — И тя посочи жлеб за монети. — В случай че имате някакви затруднения, само ме извикайте.

Мариса бе заинтригувана както от апаратурата, така и от достъпната информация. Прегледа имената и адресите на всички спонсори на големите изборни каси на Маркхам и забеляза, че той явно бе получил финансова помощ от национален мащаб, а не само от

района си в Тексас. Не ѝ се струваше типично, освен може би за говорителя на Белия дом или за председателя на Бюджетната комисия. Забеляза също така, че голям процент от дарителите бяха лекари, което имаше смисъл, като се вземеше предвид рекордния брой здравни закони на Маркхам.

Имената бяха подредени по азбучен ред и макар да търсеше съсредоточено буквата „Д“, установи, че името на Дубчек липсва. Това беше откачена идея, каза си тя. Откъде Сирил щеше да има тези пари, че да повлияе върху могъщ конгресмен? Той може и да имаше някакво влияние върху Маркхам, но във всеки случай не и финансово. Мариса се засмя. А си мислеше, че Тад е наивен!

Все пак направи копия на всички дарители и реши да прегледа списъка, когато ѝ остане свободно време. Откри, че един лекар с шест деца беше дарил най-голямата сума, разрешена за него самия и за всеки член на семейството му. Това се казваше истинска подкрепа. На края на индивидуалните дарители имаше списък на корпорациите, подкрепили Маркхам. Една от тях, наречена „Лекарски съюз за действие“, бе дарила повече пари от всички тексаски нефтени компании. Връщайки се към предишните избори, Мариса откри същата група. Явно това беше солидна организация и трябва да беше на равнището на Маркхам.

След като поблагодари на жената за помощта ѝ, Мариса излезе навън и се качи в едно такси. Докато пълзяха в натоварения трафик, тя погледна отново списъка с индивидуалните имена. И без малко да изпусне листа. Името на д-р Ралф Хемпстън изскочи от средата на страницата! Беше съвпадение, със сигурност, но я накара да си помисли колко малък е светът; от друга страна, не беше изненадана. Едно от нещата, които винаги я безпокоеше по отношение на Ралф, бе неговият консерватизъм. И точно човек като него би могъл да подкрепя конгресмен като Маркхам.

Беше пет и половина, когато Мариса влезе в приятното фоайе на хотела си. Докато отминаваше малкия вестникарски щанд, в очите ѝ се наби заглавието на уводната статия във „Вашингтон Поуст“: „Ебола удари отново!“.

Привлечена като желязо от магнит, тя грабна вестника и прочете подзаглавието: „Съвременен бич всява ужас в Града на мъжката любов“.

Докато ровеше в дъното на чантичката си за дребни, тя продължи да чете. Не спря и докато вървеше към асансьорите. Имаше три евентуални случая на Ебола в клиника Берсън в Абингтън, Пенсилвания, близо до Филадельфия. Статията описваше разпространяващата се паника в сателитното градче. Когато натисна бутона за нейния етаж, Мариса видя, че Дубчек е цитиран да казва, че вярва, че епидемията ще бъде овладяна бързо и че няма основания за тревога: Националният Епидемиологичен Център беше научил как да се справя с вируса от трите предишни избухвания на заразата.

Питър Карбо, един от филаделфийските лидери на Организацията за правата на хомосексуалистите, бе цитиран да казва, че се надява Джери Фолуел да е забелязал, че до този момент не е известно някой хомосексуалист да се е разболял от тази нова, и далеч по-опасна болест, която била тръгнала от Африка, така както и спинът.

Мариса влезе в стаята си и разгърна на вътрешните страници със снимков материал. Гледката на полицейска барикада на входа на болница Берсън ѝ напомни за Финикс. Тя дочете статията и остави вестника на бюрото, оглеждайки се в огледалото. Макар да беше в отпуската и официално въвн от екипа, знаеше, че трябва да получи подробностите от първа ръка. Ангажиментът ѝ към проблемите с Ебола вируса не ѝ оставяше голям избор. Тя намери благовидна причина за решението си да отиде, казвайки си, че Филадельфия практически е на една ръка разстояние от Вашингтон; можеше дори да пътува с влак. Като се върна в стаята, тя започна бързо да си събира багажа.

Тя излезе от филаделфийската гара и хвана едно такси до Абингтън, което излезе далеч по-скъпо, отколкото беше очаквала. За щастие, на дъното на чантата си имаше някакви пътнически чекове и шофьорът се съгласи да ги приеме. Пред болница Берсън се сблъска с полицейската барикада, показана във вестника. Преди да се опита да влезе, попита един репортер дали мястото е поставено под карантина.

— Не — отвърна мъжът; оказа се, че се е опитал да интервюира един лекар, с когото току-що се беше разминал. Полицията беше тук, в случай че бъде наредена карантина.

Мариса показва картата си на служител от Центъра на един от гардовете и той я пусна без да разпитва.

Болницата беше красива нова постройка, твърде подобна на местата, ударени от Ебола в Ел Ей и Финикс. Докато крачеше към гишетото за информация, се запита защо вирусът удря винаги тези елегантни нови сгради, вместо мръсните градски болници в Ню Йорк и Бостън.

Във фойето се въртяха много хора, но съвсем не беше хаосът, който бе видяла във Финикс. Хората изглеждаха разтревожени, но не и ужасени. Служителят на информацията каза на Мариса, че болните са в изолационното отделение на шестия етаж и тя тръгна към асансьорите.

— Съжалявам, докторе. Вземете последния асансьор. Той е единственият, който стига до шестия.

След малко тя излезе от кабинката и към нея се приближи сестра, и без да я пита откъде е и защо е дошла, я помоли незабавно да облече предпазно облекло. Не може да се каже, че това я подразни, слагането на маска я накара да се почувства далеч по-сигурна. Пък и това ѝ осигуряваше известна анонимност.

— Извинете, има ли тук лекари от Националния Епидемиологичен Център? — попита тя, сепната от вида на двете жени, които бърбреха зад сестринския пункт.

— Съжалявам. Не ви чухме да идвате — обади се едната.

— Лекарите от Центъра си тръгнаха преди час — обясни другата. — Май ги чух да казват, че слизат долу в административния офис. Може да опитате да ги откриете там.

— Няма значение — отвърна Мариса. — Къде са тримата пациенти?

— Вече са седем — каза първата жена и попита Мариса коя е.

— От Националния Епидемиологичен Център съм — отвърна тя, съзнателно пропусайки да каже името си. — А вие?

— За съжаление, ние сме сестрите, които обикновено движат това отделение. Обикновено изолираме пациенти с понижена резистентност към заболявания, а не случаи със смъртоносно заразни болести. Радваме се, че дойдохте.

— Малко плашещо е в началото — изказа съчувствието си Мариса, когато самоуверено влезе в сестринския пункт. — Но ако това

ще ви успокои в някаква степен, занимавах се с трите предишни епидемии и нямаше никакви проблеми. — Тя не призна собствените си страхове. — Картоните тук ли са, или в стаите?

— Тук са. — По-възрастната посочи рафта в ъгъла.

— Как са пациентите?

— Ужасно. Знам, че не звучи много професионално, но никога не съм виждала по-болни хора. Без значение какво опитваме, те продължават да се влошават.

— Знае ли някоя от вас кой е първият приет пациент?

По-възрастната сестра се приближи до мястото, където седеше Мариса, и извади картоните шумно, след което измъкна един и ѝ го подаде.

— Д-р Алекси беше първият. Изненадана съм, че е изкарал деня.

Мариса отвори картоната. Откри познатите симптоми, но не се споменаваха задгранично пътуване, опити с животни или контакти с никой от предишните три епидемии. Затова пък научи, че Алекси е завеждащият отделението по офталмология! Беше смаяна; в края на краищата, прав ли беше Дубчек?

Като не знаеше колко може да си позволи да остане в отделението, Мариса предложи да отиде да види пациента веднага. Облечена с допълнителен предпазен костюм, включително и качулка за еднократна употреба, тя влезе в стаята.

— В съзнание ли е д-р Алекси? — обърна се тя към дежурната сестра, която се казваше Мари.

Мъжът лежеше тихо по гръб, с отворена уста и очи, забити в тавана. Кожата му бе придобила онзи сивкавожълт тен, който Мариса вече свързваше с приближаваща смърт.

— Понякога идва в съзнание, понякога... Както си говори, в следващата минута вече е неконтрактен. Кръвното му налягане продължава да пада. Казаха ми, че не бил „в час“.

Мариса преглътна нервно. Винаги се чувстваше неловко, когато трябваше да дава нареждане пациентът да не бъде съживяван.

— Д-р Алекси — извика тя и леко го докосна по ръката.

Той бавно обърна главата си към нея и тя забеляза голям кръвоизлив под дясното му око.

— Чувате ли ме, д-р Алекси?

Мъжът кимна.

— Ходили ли сте напоследък в Африка?

Той поклати глава, „не“.

— Участвахте ли на медицинската конференция по офталмология в Сан Диего?

Мъжът успя да произнесе „да“.

Може би Дубчек наистина беше прав. Имаше прекалено много съвпадения: всяка първична жертва на епидемията се оказваше офталмолог, посетил конференцията в Сан Диего.

— Д-р Алекси — започна Мариса, подбирайки внимателно думите си. — Имате ли приятели в Ел Ей, Сейнт Луис или Финикс? Срещали ли сте ги напоследък?

Но преди да е завършила, той изпадна отново в безсъзнание.

— Така става непрекъснато — обясни сестрата и се приближи от другата страна на леглото да направи ново измерване на кръвното налягане.

Мариса се поколеба. Може би трябваше да почака още няколко минути и да се опита да поднови въпросите. Вниманието ѝ се върна към кръвоизлива под окото на мъжа и тя попита сестрата дали знае как е получен.

— Съпругата му ми каза, че е бил ограбен. — След това добави: — Кръвното му е дори по-ниско. — Тя поклати глава невярващо, докато оставяше стетоскопа.

— Бил е ограбен, преди да се разболеете? — Мариса искаше да е сигурна, че е разбрала правилно.

— Да. Мисля, че нападателят го е ударил в лицето, въпреки че не се е съпротивлявал.

Чу се пропукване на интеркома:

— Мари, има ли при теб доктор от Националния Епидемиологичен Център?

Сестрата погледна към Мариса, след това се обърна отново към микрофона.

— Да, тук е.

През продължаващото пукане, което показваше, че линията е отворена, Мариса чу една жена да произнесе: „В стаята на д-р Алекси е“. — Друг глас нареди: — „Не казвай нищо! Ще отида и ще говоря с нея“.

Пулсът на Мариса се ускори. *Беше Дубчек!* Тя отчаяно огледа стаята, сякаш търсеше къде да се скрие. Помисли си да попита сестрата дали има друг изход, но знаеше, че ще прозвучи странно, пък и беше прекалено късно. Вече чуваше стъпките по коридора.

Сирил влезе, намествайки предпазните си очила.

— Мари?

— Да — отвърна сестрата.

Мариса се насочи към вратата, но Дубчек хвана ръката ѝ. Тя замръзна. Беше нелепо да се конфронтират по този начин в присъствието на умиращ човек. Беше уплашена от реакцията на Дубчек като знаеше колко много заповеди вероятно е нарушила. В същото време беше ядосана, че е била принудена да го стори.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изръмжа той, без да пуска ръката ѝ.

— Имай уважение поне към пациента, ако не към другите — каза Мариса, като се освободи от хватката му и тръгна да излиза.

Дубчек тръгна след нея. Тя свали предпазните очила, външния костюм, качулката и ръкавиците и ги пусна в съответния контейнер. Дубчек направи същото.

— Да не би да правиш кариера, пренебрегвайки ръководството? — поиска да знае той, като едва сдържаше гнева си. — Що за игра играеш?

— Не бих искала да говоря за това — сопна се Мариса и тръгна към асансьорите.

— Какво означава това „не бих искала“? — извика Дубчек. — За коя се мислиш?

Той отново я хвана за ръката и я обърна с лице към себе си.

— Мисля, че трябва да изчакаме, докато се успокоиш — опита се да произнесе Мариса с възможно най-хладен тон.

— Да се успокоя? — избухна той. — Слушай, млада лейди, първото нещо, което ще направя сутринта, е да се обадя на д-р Морисън и да поискам да те накара да напуснеш. Ако откаже, ще поискам официално изслушване.

— Това ме устройва — каза Мариса, без да изпуска от контрол емоциите си. — Има нещо необичайно в тези епидемии на Ебола и смятам, че не искаш да го научиш. Може би наистина има нужда от официално изслушване.

— Махай се оттук, преди да съм те изхвърлил — озъби й се той.
— С удоволствие.

Докато излизаше от болницата, тя осъзна, че трепери. Не обичаше конфронтациите и отново се чувстваше разкъсвана между справедливия гняв и унижението. Беше сигурна, че е близо до истинската причина за епидемиите, но още не можеше да формулира подозренията си дори за самата себе си.

Опита се да мисли по пътя за аерогарата, но единственото, за което можеше да мисли, бе грозната сцена между нея и Дубчек. Знаеше, че поема риск, идвайки в болница Берсън, при условие че не е служебно упълномощена. Сирил имаше право да е бесен. Но тя искаше само да обсъди странния факт, че всички, които първоначално се бяха разболели, са били нападнати непосредствено преди това.

Докато чакаше самолета си за Атланта, тя отиде до телефона да се обади на Ралф. Милият Ралф! Както винаги вдигна веднага, каза й, че се е разтревожил и е отишъл до дома й, след като толкова време не могъл да се свърже с нея по телефона. Попита я къде е била, преструвайки се на възмутен, че е тръгнала, без да го предупреди.

— Във Вашингтон, в момента съм във Филадельфия, но съм на път за Атланта.

— Да не би да си отишла във Филадельфия заради новата епидемия?

— Да — призна тя. — Много неща се случиха, откакто за последен път говорихме. Историята е дълга, но основното е, че не се е очаквало да отида и когато Дубчек ме хвана, побесня. Може да изхвърча от службата. Да знаеш някъде да търсят педиатър без почти никакъв стаж?

— Няма проблем — каза Ралф със смях. — Мога да те взема на работа веднага в Университетска болница. Кой номер е полетът ти? Ще отида до летището и ще те посрещна. Бих искал да разбера кое е било толкова важно, че да те накара да тръгнеш, без дори да ми се обадиш.

— Благодаря, но не е необходимо — каза Мариса. — Хондата ми ме чака.

— Отбий се тогава при мен на път за вкъщи.

— Сигурно ще е прекалено късно. — Тя си помисли веднага, че без съмнение ще е много по-приятно да е с него, отколкото да седи в собствената си празна къща. — Имах намерение да мина през Центъра. Имаше нещо, което бих искала да направя, докато Дубчек е извън града.

— Идеята не ми изглежда добра — каза Ралф. — Какво си решила да правиш?

— Повярвай ми, не много. Само една бърза визита на лабораторията с ограничен достъп.

— Мислех, че нямаш разрешително.

— Струва ми се, че мога да го уредя.

— Съветът ми е да стоиш далече от Центъра — каза Ралф. — Отиването в лабораторията е причина за повечето от проблемите ти.

— Знам — призна Мариса, — но все пак ще го направя. Това нещо с Ебола направо не ми дава мира.

— Както искаш, но първо се отбий при мен. Не си лягам рано.

— Ралф? — Мариса се стегна и събра смелост да му зададе въпроса. — Познаваш ли конгресмен Маркхам?

Настъпи пауза.

— Познавам го.

— Подпомагал ли си някога изборната му кампания?

— Що за странен въпрос, особено за междуградски разговор.

— Правил ли си го?

— Да — отвърна Ралф. — Няколко пъти. Одобрявам позицията му по много от медицинските въпроси.

След като обеща да се срещнат вечерта, Мариса затвори, изпълнена с облекчение. Беше доволна, че е поставила въпроса, и че Ралф ѝ отговори направо за даренията.

След излитането на самолета обаче, чувството ѝ за несигурност се възвърна. Още недоразвитата в ума ѝ теория бе толкова ужасяваща, че тя се боеше да я изрази с думи.

И още по-обезпокоително — започваше да се пита дали разбиването на къщата и убийството на кучето ѝ не са нещо много повече от случайно нападение, за каквото го бе взела.

11.

20 май, вечерта

Мариса излезе от летището и се насочи право към къщата на Тад. Не се беше обаждала, мислейки, че ще е по-добре да се отбие, макар да бе почти девет часът.

Спря пред къщата и изпита облекчение, че лампите в дневната на втория етаж светят.

— Мариса! — извика Тад, когато отвори входната врата, стиснал медицинско списание в ръката. — Какво правиш тук?

— Може ли да видя стопанина на къщата? — произнесе тя. — Правя промоции по домовете на фъстъчено масло.

— Шегуваш се.

— Разбира се, че се шегувам — отвърна тя раздражено. — Ще ме поканиш ли да вляза, или цяла нощ ще прекараме тук? — Тя се изненада от собствената си агресивност.

— Съжалявам. — Тад отстъпи. — Заповядай.

Беше оставил вратата на апартамента си отворена и Мариса тръгна пред него. Поглеждайки към лавицата над камината, си помисли, че там лежи пропускът му за лабораторията.

— Звънях ти цял ден. Къде беше?

— Нямахте ме — неопределено отвърна тя. — Беше поредният интересен ден.

— Казаха ми, че си прехвърлена от „Специални патогени“ — каза Тад. — После чух слухове, че си в отпуска. Какво се е случило?

— Де да знаех! — Мариса се отпусна тежко на ниския диван. Котката се материализира сякаш от нищото и скочи в скута ѝ. — Какво става във Филадельфия? Ебола ли е?

— Боя се, че е така — каза Тад и седна до нея. — Обади се в неделя. Получих тази сутрин проби и установих, че са пълни с вируса.

— Същият щам ли е?

— Ще знам по-късно.

— Продължаваш ли да мислиш, че всичко идва от конференцията на офталмолозите в Сан Диего?

— Откъде да знам. — В гласа му се усети лека рязкост. — Аз съм вирусолог, не съм епидемиолог.

— Не го увъртай. Не е нужно да си епидемиолог, за да разбереш, че става нещо странно. Имаш ли някаква идея защо бях преместена в друг отдел?

— Предполагам, че Дубчек е...

— Не — заяви тя. — Бил е конгресмен от Тексас, името му е Маркхам. Позвънил директно на д-р Морисън. Стои начело на финансовата комисия, която решава бюджета на Центъра, така че Морисън е трябвало да се съгласи. Но това е много необяснимо, не е ли така? Аз съм само един редови служител.

— Предполагам — съгласи се Тад. Личеше си, че става все по-неспокоен.

Мариса сложи ръка на рамото му.

— Какъв е проблемът?

— Всичко това ме безпокои — каза той. — Знаеш, че те харесвам. Но теб неприятностите сякаш те следват, а аз не искам да се замесвам. Освен това обичам работата си.

— Не искам да се замесваш, но се нуждая от помощта ти само още един път. Затова дойдох толкова късно.

Тад разтърси ръката ѝ.

— Моля те, не ме карай да нарушавам пак правилата.

— Трябва да вляза в лабораторията. Само за няколко минути.

— Не! — Гласът му прозвуча решително. — Не мога да поема този риск, Мариса. Съжалявам.

— Дубчек е във от града — подчерта тя. — И по това време там няма да има никого.

— Не — повтори той. — Няма да го направя.

Беше непреклонен.

— Добре — кимна тя. — Разбирам.

— Наистина ли? — Тад бе изненадан, че се е отказала толкова лесно.

— Наистина разбирам, но щом като няма да ме заведеш в лабораторията, почерпи ме поне с едно питие.

— Разбира се. — Той стана с готовност. — Бира, бяло вино...
Какво желаеш?

— Бирата ще ми дойде добре.

Тад изчезна в кухнята. Когато чу звука от отваряне на хладилника, Мариса стана и бързо отиде на пръсти до входната врата. Погледна към рафта и с облекчение видя, че двата служебни пропуска са там. Може би дори нямаше да забележи, че е взела единия, помисли си тя, докато го пхаше в джоба на сакото си. Върна се на дивана, преди Тад да е донесъл бирите.

Той ѝ подаде бутилка „Ролинг Рок“ и остави една за себе си. Донесе и опаковка картофен чипс, отвори го и го остави на масичката. За да го разсее, Мариса го попита за резултатите на изследването му, но бе ясно, че не дава пет пари за отговорите.

— Не харесваш ли „Ролинг Рок“? — попита Тад, забелязвайки, че едва е докоснала бирата.

— Хубава е. — Мариса се прозя. — Предполагам, че съм повече изморена, отколкото жадна. Май трябва да тръгвам.

— Ако искаш, можеш да останеш да спиш тук — предложи Тад. Тя се изправи.

— Благодаря, но наистина трябва да се прибирам.

— Съжалявам за лабораторията. — Той се наведе и я целуна.

— Няма проблеми.

Миг след това тя излезе от вратата.

Той изчака да чуе затварянето на външната врата, преди да се върне в апартамента си. От една страна беше доволен, че е устоял на манипулациите ѝ. От друга, беше му криво, че я е разочаровал.

От мястото, на което стоеше, той гледаше точно към рафта, където бе оставил пропуските и ключовете си. Още замислен за Мариса, внезапно осъзна, че единият от пропуските му го няма. Стана и внимателно разгледа всички дреболии, които бе извадил от джобовете си, след това претърси горните и долни рафтове. Резервният му пропуск липсваше.

— По дяволите! — изруга гласно той. Трябваше да очаква някакъв трик, след като се бе предала толкова лесно. Отвори вратата и излезе навън с надеждата да я настигне, но улицата беше празна. На влажната улица нямаше и полъх. Листата на дърветата висяха вяло и неподвижно.

Тад се върна в апартамента си и се опита да реши какво да прави. Провери колко е часът и се приближи до телефона. Харесваше Мариса, но тя бе отишла твърде далеч. Вдигна слушалката и започна да набира.

Пътувайки към Центъра, Мариса се надяваше, че Дубчек не е предупредил гардовете, че тя вече не работи във Вирусологията. Но когато вдигна пропуска си пред дежурния, той само се усмихна и подхвърли:

— Пак ли ще работите до късно?

Дотук добре; но за всеки случай тя първо отиде до собствения си кабинет, в случай че мъжът е решил да я последва. Запали лампите и седна на бюрото си, ослушвайки се за стъпки по коридора.

Имаше няколко писма върху бележника ѝ: две реклами от фармацевтични компании, а третото — от Инженерната лаборатория в Саут Бенд. Мариса бързо разкъса плика. Един от продавачите ѝ благодареше за проявения интерес към 3 ХЕПА филтрите и продължаваше с думите, че такова оборудване се изработва единствено по договорена поръчка на клиента. Ако тя се интересувала, можела да ангажира фирма, специализирана в конструиране на апаратура в областта на здравеопазването. Той завършваше с отговори на зададените от нея въпроси: Инженерната лаборатория бе създадена само една система през миналата година и тя е била предназначена за Професионални лаборатории в Грейсън, Джорджия.

Мариса погледна към картата на Съединените щати, която предишният обитател на кабинета ѝ бе оставил да виси на стената, и която тя не си бе дала труда да свали. Опита се да открие Грейсън. На картата го нямаше. Разрови се в чекмеджетата си за пътна карта на щата Джорджия. Най-накрая я намери в шкафа с папки. Грейсън бе малко градче на няколко часа източно от Атланта. За какво, по дяволите, им беше притрябвала 3 ХЕПА филтрираща система?

След като върна картата на мястото ѝ в шкафа и сложи писмото в джоба си, тя надникна в коридора. Беше тих и асансьорът още стоеше на нейния етаж. Реши, че е време да започне изпълнението на задачата.

Използва стълбището, за да слезе на долния етаж, напусна главната постройка и се насочи към сградата на отдел „Вирусология“ по външния коридор. Испита облекчение, че не светеше нито в един от

офисите. Когато мина покрай вратата на Дубчек, се изплези. Беше детинско, но удовлетворяващо. Зави зад ъгъла и се озова пред херметическата врата. Неволно сдържа дъха си, когато пъкна пропуската на Тад и набра номера му за достъп: 43-23-39. Разнесе се силно механично изщракване, тежката врата се отвори и отвътре я лъхна мирисът на познатия фенолов дезинфектант.

Усети, че пулсът ѝ се ускорява. Когато прекрачи прага, имаше неприятното чувство, че влиза в къща на ужасите. Мъждиво осветеното пещерообразно пространство на два етажа, изпълнено от многобройни тръби и сенките им, създаваше впечатление за гигантска паяжина.

Както бе видяла Тад да прави при предишните им посещения, тя отвори малкия шкаф до входа и завъртя шайбата, включвайки лампите, после активира компресорите и вентилационните съоръжения. Звукът на машини бе много по-силен, отколкото си спомняше, и изпращаше вибрации по целия под.

Сама във футуристичната лаборатория, тя сега бе дори по-заstraшителна от преди. Събра цялата си смелост, знаейки, че нарушава правилата в момент, когато вече е в пробация. Непрекъснато се страхуваше, че някой може да я открие.

С потни длани хвана шайбата на херметическата врата към съблекалнята и се опита да я затвори. Шайбата не помръдна. Най-накрая, като напрегна всички сили, тя успя да я завърти. Уплътнението се разтвори със съсък и вратата се люшна навън. Тя влезе и чу как вратата се затваря зад нея със зловещ глух звук.

Ушите ѝ заглъхнаха, когато облече няколкото ката предпазно облекло. Втората врата се отвори по-лесно, но с колкото повече проблеми се сблъскваше, толкова повече се притесняваше за реалния риск, който беше поела.

Без помощта на Тад трудно се справи с влизането в малкия пластмасов скафандър. Беше плувнала в пот, когато най-сетне дръпна ципа нагоре.

На таблото само изключи лампите за главната лаборатория; останалите бяха ненужни. Нямаше намерение да посещава зоната с животни. Като носеше въздушния маркуч към скафандъра си, тя мина през дезинфекционното помещение, след което прекрачи последната херметическа врата към главната част на лабораторията.

Първата ѝ задача беше да свърже маркуча с подходящо позициониран колектор и да позволи на чистия въздух да изпълни скафандъра и маската ѝ. Посрещна с облекчение съскащия звук. Без него тишината бе много по-потискаща. После огледа цялото високотехнологично оборудване и откри хладилника. Вече съжаляваше, че не е оставила всички лампи да светят. Сенките в далечния край на лабораторията създаваха зловещ фон за смъртоносните вируси и усилваха страховете ѝ.

Като крачеше широко, за да приспособи напompания и тромав изолационен скафандър, Мариса се насочи към хладилника, като се запита пак защо при цялото това модерно, последна дума на техниката оборудване, са използвали такъв обикновен домакински уред. Присъствието му в лабораторията с максимално ограничен достъп изглеждаше нелепо.

На няколко крачки от него тя спря, вперила очи в изолационната врата отляво. След като вирусът не се съхраняваше там, тогава тази врата за какво беше? Тя нервно протегна ръка и дръпна ключалката. Отвътре излезе облак пара и тя пристъпи. В първия момент имаше чувството, че е влязла в леден облак. След това тежката врата се залюля към въздушния маркуч на скафандъра ѝ, потопявайки я в мрак.

Очите ѝ свикнаха и тя забеляза нещо, което предположи, че е ключът за осветлението. Натисна го. Над главата ѝ заблещукаха крушки и осветиха един термометър близо до ключа. Температурата беше минус петдесет и един градуса.

— Мили боже! — прошепна Мариса, като разбра кой е източникът на парата: когато стайният въздух срещнеше студения въздух, съдържащата се в него влага се превръщаше в лед.

Тя се завъртя, и обхваната от плътна мъгла, пристъпи навътре, размахвайки ръце във въздуха. Почти веднага един ужасяващ образ прикова вниманието ѝ. Тя изкрещя и звукът отекна странно в скафандъра ѝ. В първия момент си помисли, че вижда призрак. После осъзна нещо още по-страшно: че се визира срещу редица от замразени, голи тела, неясни заради кълбящата се мъгла. Отначало ѝ се стори, че сами са застанали срещу нея, но после видя, че всъщност висяха като трупове за курс по анатомия — през ушните им канали минаваха специални устройства. Когато се приближи още, Мариса разпозна първото тяло. Помисли си, че ще припадне: беше лекарят индус, когато

бе видяла във Финикс, лицето му бе замръзнало в агонизираща смъртна маска.

Имаше най-малко половин дузина тела. Не ги брои. Отдясно видя трупове на маймуни и плъхове, застинали в също такива гротескни пози. Макар да разбираше, че такова замразяване вероятно е необходимо за вирусологичното изследване на големи проби, тя бе напълно неподготвена за гледката. Нищо чудно, че Тад я бе отказал да влиза.

Тя излезе заднишком от стаята, изгаси лампите, затвори вратата и я заключи. Потрепери от отвращение и истински студ.

Наказана за любопитството си, насочи вниманието си към хладилника. Въпреки непохватността, причинена от пластмасовия скафандър и собствената си колебливост, тя успя да се справи с комбинацията на ключалката и отвори относително лесно. Веригата беше друга пречка. Бе заплетена и изискваше усилия, за да я прехвърли през дръжката. Отне ѝ повече време, отколкото би искала, но накрая успя и вдигна капака.

Изтърка скрежа от вътрешната страна на капака и се опита да разчете азбучния списък. Вирусите бяха подредени по азбучен ред. Ебола Заир'76 беше последвана от Ебола Заир'97, E11-E48, F1-F12. Вероятно първата цифра се отнасяше до съответната вана, а буквите и цифрите, които следваха, показваха местоположението на вируса във ваната. Всяка вана съдържаха най-малко хиляда проби, което означаваше, че тук има петдесет отделни вируса на заирския щам от 76-а година.

Колкото е възможно по-внимателно, тя повдигна малко шишенце, затворено с черна капачка. Усети едновременно облекчение и разочарование. Намери щама Заир'76 и извади проба E11. Малкото замръзнало топче вътре изглеждаше безобидно, но тя знаеше, че съдържа милиони малки вируси, всеки един или два от които, когато се разтопяха, бяха в състояние да убият човек.

Върна шишенцето на мястото му и взе следващото, за да види дали ледената топчица изглежда непокътната. Продължи по този начин, без да открие нищо подозрително, докато не взе шишенце E39. То беше празно!

Бързо провери останалите проби: всички бяха там, където трябваше да бъдат. Тя вдигна шишенце E39 на светлината и го

погледна с присвити очи през маската си, за да е сигурна, че не греши. Но нямаше никакво съмнение: в стъкленото шишенце нямаше нищо. Макар че бе възможно някой от научните работници да е сложил на погрешно място някоя проба, това тук не трябваше да е празно! Всичките ѝ неизказани страхове, че епидемиите са възникнали от случайна или дори преднамерена злоупотреба със съхранявани в Центъра проби от вируса, изглежда се потвърждаваха.

Внезапно движение привлече вниманието ѝ. Шайбата на вратата, водеща към дезинфекционната стая, се въртеше! Някой влизаше!

Обхвана я парализираща паника. В продължение на един миг тя само стоеше и гледаше безпомощно. Когато се съвзе достатъчно, за да се движи, остави празното шишенце във ваната, върна я в хладилника и затвори капака. Помисли си да избяга, но нямаше къде да отиде. Може би съществуваше начин да се скрие. Погледна към тъмното пространство до клетките с животни. Но не разполагаше с никакво време. Чу ключалката да се отваря и в лабораторията влязоха двама души, облечени в еднакви пластмасови изолационни скафандри. По-дребният изглежда познаваше мястото, защото обясни на по-високия си придружител къде да включи дихателния си маркуч.

Ужасена, Мариса остана там, където беше. Винаги имаше шанс това да са учени от Центъра, които проверяваха протичането на някакъв експеримент. Надеждата ѝ бързо се стопи, когато осъзна, че се насочват право към нея. Случи се в мига, в който забеляза, че пониският държи спринцовка. Очите ѝ се преместиха към по-високия, който се движеше тежко напред, с неподвижен лакът, свит под странен ъгъл, събуждайки у нея неприятен спомен.

Мариса се опита да види чертите им, но отблясъкът от маските върху лицата го правеше невъзможно.

— Блументал? — произнесе с въпросителна нотка в гласа пониският. Протегна се и грубо обърна маската на Мариса срещу светлината. Очевидно я позна, защото кимна към придружителя си, който посегна да разкопчае ципа на костюма ѝ.

— Не! — изкрещя Мариса, осъзнала, че мъжете не са от охраната. Щяха да я нападнат точно както я бяха нападнали в дома ѝ. Тя отчаяно сграбчи велосипедната заключалка и я хвърли. Объркването им ѝ даде достатъчно секунди да откачи дихателния си маркуч и да хукне към пространството с животинските клетки.

По-високият я последва, но тъкмо се протегна да я хване, когато бе дръпнат назад от въздушния си маркуч, като куче на каишка.

Мариса се движеше толкова бързо, колкото ѝ позволяваха силите в тъмния коридор между натъпканите животински клетки, чувайки заплашителното бърбене на маймуни, цвъртене на плъхове, пилета и бог знае още какво. Хваната в капана на лабораторията, тя изпита отчаяние. Като се надяваше да ги отклони, започна да отваря клетките на маймуните една след друга. Животните, които не бяха чак толкова зле, че да не могат да се движат, веднага излязоха. Скоро тя се задъха.

Не беше лесно да намери въздушен колектор в тъмнината, но най-накрая успя, включи се към него и я заля прилив от хладен, сух въздух. Бе очевидно, че по-едрият мъж не е запознат с лабораторията, но тя наистина не виждаше това да ѝ дава много по-голямо предимство. Спусна се покрай редицата от клетки до мястото, където би могла да вижда по-голямата част от стаята. С очертан от светлината силует, мъжът се движеше към нея. Мариса нямаше представа дали я вижда, или не, но застана неподвижна, като изпращаше към него мисловни команди да отиде другаде. Но той не се поддаде. Продължи да се движи право към нея. Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха.

Тя се протегна, откачи въздушния маркуч и се опита да отиде до отсрещната редица от клетки. Преди да е успяла, онзи я стисна за ръката.

Мариса погледна нападателя си. Всичко, което можа да види, беше лекия отблясък на маската върху лицето му. Силата на хватката му правеше всяка съпротива безполезна, но над рамото му тя зърна червения бутон, над който пишеше „Само за спешни случаи“.

В отчаянието си Мариса протегна свободната си ръка и натисна надолу лоста. В същия миг се чу аларма и внезапен дъжд от фенолов дезинфектант заля цялата лаборатория, изпращайки облаци мъгла и свеждайки видимостта в помещението до нула. Шокиран, мъжът пусна ръката ѝ и тя падна на пода. Като установи, че може да се плъзне под редицата от клетки, Мариса запълзя бързо и се отдалечи с надеждата да се върне в главната лаборатория. Изправи се на крака, като се движеше по усет. Дезинфектантът щеше да продължава да се сипе, докато някой не преместеше позицията на лоста. Дишането ѝ ставаше все по-трудно. Нуждаеше се от чист въздух.

Нещо изскочи пред нея и тя без малко да извика. Оказа се маймуна, която се хвана за нея за миг, но после се плъзна по лъскавата повърхност на скафандъра, и изчезна.

Като дишаше с отворена уста, Мариса се протегна и прокара ръка по тръбите. Напипа въздушния колектор и се включи към него.

През звука на алармата се чу някаква суматоха наблизко, а после — заглушени викове. Предположи, че нападателят ѝ не може да намери колектор.

Като допусна, че вторият мъж ще се притече на помощ на съучастника си, Мариса се откачи от устройството и тръгна към светлината, разперила ръце като слепец. Скоро осветлението стана равномерно, което трябваше да означава, че е стигнала до главното помещение в лабораторията. Придвижи се покрай стената, блъсна се в хладилника и си спомни, че е видяла колектор точно над него. Закачи се бързо и си проправи път към вратата. Мига, в който я откри, осъзна, че зее отворена. Малко по-късно Мариса вече стоеше в помещението за дезинфекция.

Вече беше обляна отгоре до долу с фенолов дезинфектант, така че не изчака да мине през обичайния душ. В следващата стая се освободи бързо от пластмасовия скафандър, изтича в стаята отвъд, където избута шкафовете с болнични дрехи срещу херметическата врата. Не мислеше, че ще попречи да бъде отворена, но можеше да забави преследвача ѝ.

Бързо навлече дрехите, с които бе дошла, угаси осветлението, потапяйки дори съблекалнята в мрак, и изключи вентилационната система.

След като напусна лабораторията, Мариса пресече сградата на отдел „Вирусология“, мина по външния тесен коридор, после се спусна по стълбите към първия етаж, като вземаше по две стъпала наведнъж. Пое си дълбоко въздух и се опита да изглежда спокойна, докато минаваше през входното фоайе. Охранителят седеше на бюрото си отляво. Говореше по телефона, обясняваше на някого, че е била вдигната биологична тревога, а не че е нарушена сигурността.

Макар да се съмняваше, че преследвачът ѝ е поискал помощ от охраната, след като бе опитал да я убие, тя трепереше силно, докато регистрираше часа на излизането си. Чу мъжа от охраната да затваря

телефона, след като обясни на човека от другата страна на линията, че операторите търсели под дърво и камък шефа на отдел „Вирусология“.

— Хей! — извика гардът след Мариса, когато тя забърза към вратата.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. За миг си помисли да избяга; намираше се само на шест крачки от входната врата. В този момент го чу да казва:

— Забравихте да се подпишете.

Тя се върна и треперещата ѝ ръка едва уцели реда. Секунда покъсно беше навън и тичаше към колата си.

Беше на половината път от дома на Ралф, когато спря да трепери и да мисли за ужасяващото си откритие. Липсващото топче от замразена Ебола не можеше да е случайно съвпадение. Беше от същия щам, от който и всички епидемии в страната. Някой беше използвал вируса и дали преднамерено, или умишлено, смъртоносната болест бе заразила лекари и болници в различни области по различно време.

Това, че липсващото топче от вирус Е39 е мистериозният източник за епидемията от Ебола в Съединените щати, беше единственото обяснение на поставените въпроси за очевидно дългия инкубационен период и обясняваше факта, че въпреки склонността на вируса да мутира, всички въпросни епидемии бяха от един и същи щам. Лошото беше, че някой не искаше тази информация да стане явна. Затова я бяха отстранили от екипа, занимаващ се с епидемиите, затова без малко да бъде убита. Онова, което най-много я плашеше, бе, че само някой, който имаше достъп до секретната лаборатория — по всяка вероятност някой от Центъра — би могъл да я открие там. Тя се прокле, че в паниката не се е сетила да погледне в дневника за вписвания кой друг е влязъл.

Вече завиваше по улицата на Ралф и мислеше как ще му разкаже за страховете си, когато се укори, че не е честно да го замесва. Беше се възползвала вече от приятелството на Тад и на следващия ден, когато той видеше името ѝ в дневника, щеше да се чувства отвратително. Единствената ѝ надежда беше, че двамата ѝ нападатели няма да докладват за присъствието ѝ в лабораторията, тъй като щяха да ги свържат с нападението над нея. Но дори така тя не можеше да разчита, че няма да измислят някоя правдоподобна лъжа за случилото се. Щеше да е тяхната дума срещу нейната, а от утре думите ѝ нямаше да

означават нищо в Центъра. В това беше сигурна. Претегляйки всичко, което знаеше, заключи, че сигурно полицията в Атланта щеше да започне да я издирва още от сутринта.

Тя си спомни, че куфарът ѝ е още в багажника на колата, и се насочи към най-близкия мотел. Веднага след като си резервира стая, се обади на Ралф. Той отговори сънено чак след петото позвъняване.

— Чаках те до късно. Защо не дойде?

— Дълга история. Сега не мога да ти обясня, но съм в сериозна беда. Може би дори ще ми трябва добър адвокат. Познаваш ли някого?

— Мили боже — възкликна Ралф, внезапно изтрезнял. — Струва ми се, че е по-добре да ми кажеш какво става.

— Не искам да те въвличам в това — възпротиви се Мариса. — Единственото, което мога да кажа е, че цялата ситуация е определено сериозна и за момента не съм готова да отида при органите на властта. Предполагам, няма да е пресилено, ако кажа, че съм беглец! — Тя се засмя пресилено.

— Защо не дойдеш при мен? — попита Ралф. — Тук ще си в безопасност.

— Ралф, като казвам, че не искам да те въвличам, говоря сериозно. И наистина се нуждая от адвокат. Можеш ли да ми намериш някой?

— Разбира се. Ще ти помогна с каквото мога. Къде се намираш?

— Ще те потърся пак — отвърна Мариса уклончиво. — Благодаря ти, че си ми приятел.

Тя прекъсна, опитвайки се да събере цялата си смелост, за да позвъни на Тад и да му се извини, преди той да е разбрал от някого другото, че е взела пропуската му. Пое си дълбоко въздух и набра номера. След като никой не се обади подир няколкото позвънявания, тя не издържа и реши да не го буди.

Извади писмото от Инженерната лаборатория от джоба си и изглади листа с ръка. Грейсън щеше да е следващата ѝ спирка.

12.

21 май

Макар да беше изтощена, Мариса спа лошо, измъчвана от кошмари, че я преследват в непознато място. Когато ранната светлина проникна през прозореца и я събуди, тя изпита облекчение. Погледна през стъклото и видя един мъж да зарежда автомата за продажба на вестници. Веднага след като тръгна, тя изтича навън и си взе „Атланта Джърнъл и Конститушън“.

Не пишеше нищо за НЕЦ, но по средата на сутрешните телевизионни новини коментаторът съобщи, че в Националния Епидемиологичен Център има проблем. Не спомена нищо за лабораторията, но бе повторено, че един лаборант е бил лекуван в Университетската болница Емъри след вдишване на фенолов дезинфектант, и след това изписан. Новините продължиха с интервю по телефона с д-р Сирил Дубчек. Мариса се наведе напред и увеличи звука.

— Засегнатият лаборант беше единственият пострадал — каза Сирил с металически нотки в гласа. Мариса се запита дали в момента се намира във Филаделфия, или е в Атланта. — Аварийната система за безопасност е била включена случайно. Всичко е под контрол и в момента издирваме д-р Мариса Блументал във връзка с инцидента.

Говорителят завърши откъса с призив ако някой знае къде се намира в момента д-р Блументал, да позвъни на полицията в Атланта. За десетина секунди показаха снимката ѝ, приложена към молбата ѝ за назначение в Центъра.

Тя изключи телевизора. Не беше помисляла нито за миг, че може да е наранила сериозно някого от преследвачите си и беше разтревожена въпреки факта, че мъжът се бе опитал да ѝ навреди. Тад беше прав, когато ѝ каза, че нещастията я преследват.

Наистина, Мариса се бе пошегувала, че е бегълка, но беше вложила в това метафоричен смисъл. Сега, след като чу по телевизията призива всички, които знаят нещо за местонахождението ѝ да дадат

информация в полицията, тя осъзна, че шегата се е превърнала в истина. В момента я издирваха; поне що се касаеше до атлантската полиция.

Бързо събра нещата си и отиде до хотелската регистратура да се отпише. През цялото време, докато беше там, се чувстваше нервна, тъй като името ѝ бе написано тук черно на бяло и чиновникът можеше да го види. Но той ѝ пожела единствено приятен ден.

Тя си взе бързо кафе и поничка и подкара колата към банката си, която за щастие отваряше рано. Макар да се опитваше да крие лицето си на гишето, в случай че касиерът е гледал сутрешните новини, той изглеждаше незаинтересован както винаги. Мариса изтегли повечето от спестяванията си, равняващи се на 4 650 долара.

С прибраните в дамската ѝ чантичка пари се почувства по-спокойна. Подкара колата към междуцатско шосе 78 и включи радиото. Движеше се към Грейсън, Джорджия.

Пътуването беше леко, макар да трая по-дълго от очакваното и местността, през която преминаваше, да бе скучна. Единственото забележително нещо бе геоложкото образувание, наречено Стоун Маунтин. Представляваше стърчаща от гористите хълмове на Джорджия издатина от гол гранит. След град Шелвил Мариса зави на североизток по шосе 84 и пейзажът постепенно премина в селски. Най-накрая се появи табела: „Добре дошли в Грейсън“. За съжаление, мястото бе осеяно с дупки, сякаш някой го бе използвал като мишена за тренировки, обезсмисляйки искреността на поздрава.

Самият град бе точно такъв, какъвто си го беше представяла. От двете страни на главната улица се редяха тухлени и дървени постройки. Имаше фалирало кино, а най-голямото заведение беше магазинът за железарски стоки и храни.

На единия ъгъл облицованата с гранитна фасада банка се кичеше с голям часовник с римски цифри. Очевидно това бе от онзи вид градове, които се нуждаеха донемайкъде от 3 ХЕПА филтри!

Улиците бяха почти празни, когато Мариса бавно се плъзна напред. Не видя никакви нови търговски сгради и си помисли, че Професионалните лаборатории сигурно са някъде във от града. Можеше да попита някого, но кого? Дали да не отидеше до местната полиция?

В края на улицата тя направи обратен завой и се върна назад. Видя смесен магазин, на който се перчеше табелка с надпис „Полиция“.

— Професионални лаборатории ли? Да, извън града са, на Бридж роуд — отвърна собственикът. Беше на щанда на галантерията и тъкмо показваше топове хасе на една клиентка. — Обръщате и карате направо до пожарната. След това като минете Парсънс крийк, завивате наляво и сте там. Няма как да сбъркате. Това е единственото нещо там, освен кравите.

— С какво се занимават? — поинтересува се тя.

— Представа нямам — завъртя глава собственикът. — Нито пък ме интересува. Добри клиенти са, плащат си сметките.

Като следваше указанията му, Мариса излезе от града. Беше прав, че извън очертанятията му нямаше нищо, освен крави. След Парсънс крийк пътят дори не беше асфалтиран и тя започна да си мисли дали не са я пратили за зелен хайвер. Но след малко стигна до борова гора, а напред видя да се издига постройка.

С пръст върху клаксона Мариса натисна педала на хондата и миг след това пътят се разшири и премина в паркинг. Там стояха още две коли: бял ван с надпис „Професионални лаборатории“ от едната страна и светлобежов мерцедес.

Тя спря до вана. Сградата беше с островърхи покриви и огледални стъкла, които отразяваха околната гледка. Из въздуха се носеше аромат на бор. Мариса натисна вратата, но тя не се отвори, дори не помръдна, сякаш беше заключена. Тя отстъпи назад и започна да се оглежда за звънец, но такъв не се виждаше. Огледа се и почука няколко пъти, но осъзна, че е прекалено тихо, за да може някой отвътре да я чуе. Наложил се да се откаже да влезе през главния вход и реши да заобиколи сградата. Когато стигна до първия прозорец, заслони очи отстрани и се опита да надникне през огледалните стъкла. Не беше възможно.

— Знаете ли, че сте в нарушение? — попита глас с неприятелски нотки.

Тя виновно отпусна ръце.

— Това е частна собственост — произнесе набит мъж на средна възраст, облечен в син работнически гащеризон.

— Ъ-ъ-ъ... — запелтечи Мариса, като отчаяно се опитваше да измисли извинение за присъствието си.

С посивялата си къса подстрижка и румения си вид мъжът изглеждаше точно като селяк от южните щати от петдесетте.

— Видяхте ли табелките? — попита той и посочи предупредителните табелки на паркинга.

— Ами, да — призна Мариса. — Но виждате ли, аз съм лекарка... — Тя се поколеба. Това че е лекар не ѝ даваше правото да нарушава ничия собственост. Тя бързо продължи: — Тъй като имате вирусологична лаборатория, бих искала да знам дали извършвате вирусологични изследвания.

— Какво ви кара да мислите, че това е вирусологична лаборатория? — вдигна вежди мъжът.

— Така чух.

— Е, не сте чули правилно. Тук се занимаваме с молекулярна биология. И заради опасност от индустриален шпионаж се налага да сме много внимателни. Така че ще е по-добре да се махате, преди да съм се обадил в полицията.

— Няма да е необходимо — каза Мариса. Замесването на полицията беше последното, което искаше. — Наистина се извинявам. Не исках да съм нахална. Просто имах желание да разгледам лабораторията ви. Няма ли някакъв начин да се уреди?

— Не може и дума да става — категорично отсече мъжът.

Той я придружи до колата ѝ, а чакълът хрущеше под стъпките им.

— Има ли някой, с когото да се свържа за една обиколка вътре? — попита Мариса, когато седна зад волана.

— Аз съм шефът — произнесе мъжът просто. — Мисля, че е по-добре да тръгвате. — Той отстъпи от колата и я изчака да потегли.

След като страхотните ѝ идеи отпаднаха, тя запали двигателя. Опита се да се усмихне за довиждане, но лицето на мъжа остана строго и непроницаемо и тя потегли към Грейсън.

Той остана на мястото си, докато малката хонда се изгуби зад дърветата. После тръсна раздражено глава и тръгна към сградата. Входната врата се отвори автоматично пред него.

Интериорът беше също толкова модерен, колкото и външния ѝ вид. Той тръгна по облицования с плочки коридор и влезе в малка

лаборатория. В единия ѝ край имаше бюро, в другия — херметическа метална врата като онази, която водеше в секретната лаборатория в Епидемиологичния Център. В лабораторията имаше плотове, оборудвани с 3 ХЕПА филтриращи системи.

На бюрото седеше мъж и заципваше усърдно листове с кламери. Той вдигна поглед:

— Защо, по дяволите, не ме остави аз да се разправам с нея? — Той са закашля толкова силно, че очите му се насълзиха. Вдигна носна кърпичка към лицето си.

— Защото не знаем кой е в течение, че тя е тук — отвърна мъжът в синия комбинезон. — Напрегни си мозъка малко, Пол. Понякога направо ме вбесяваш. — Той вдигна телефона, набра някакъв номер и зачака нетърпеливо.

— Офисът на д-р Джаксън — обяви отсреща приятен глас.

— Искам да говоря с доктора.

— Съжалявам, но е зает с пациент.

— Скъпа, не ме интересува, дори и с господ да е зает. Просто го накарай да дойде на телефона.

— Кой го търси? — попита хладно секретарката.

— Кажу ми, че е председателят на комисията по медицинска етика, не ме интересува какво ще измислиш. Само побързай!

— Един момент, ако обичате.

Като се обърна към бюрото, той каза:

— Пол, би ли ми подал кафето от плота.

Пол хвърли листите в кошчето и се надигна от стола. Отне му известни усилия, защото бе едър човек с неподвижна в лакътя лява ръка. Беше прострелян от полицаи в момчешките си години.

— Кой е? — поиска да разбере д-р Джошуа Джаксън от другата страна на линията.

— Хеберлинг — отвърна мъжът в синия гащеризон. — Помниш ли ме?

Пол му подаде кафето и се върна на бюрото, като извади друга кутийка с кламери от средното чекмедже.

— Хеберлинг — повтори д-р Джаксън. — Казал съм ти никога да не се обаждаш в офиса ми!

— Блументал беше тук — продължи Хеберлинг, без да обръща внимание на Джаксън. — Пристигна тук, представи си, с червена кола.

Хванах я да гледа през прозореца.

— Как, по дяволите, е научила за лабораторията?

— Не знам и не ме интересува — сопна се Хеберлинг. — Фактът е, че е тук и идвам в града да се срещнем с теб. Това не може да продължава. Нещо трябва да се направи с тази жена.

— Не! Да не си посмял да идваш тук! — прекъсна го разтревожено д-р Джаксън. — Аз ще дойда при теб.

— Става и така — склони Хеберлинг. — Но трябва да е още днес.

— Ще съм там към пет. — Д-р Джаксън затръшна телефона.

Мариса реши да обядва в Грейсън. Беше гладна, пък и можеше да научи от някого нещо, свързано с лабораторията. Тя спря пред дрогерията, влезе и седна до старомодния автомат за сода. Поръча си хамбургер, който се оказа прясно препечено хлебче със солидно количество лук. Кока-колата ѝ бе направена от сироп.

Докато се хранеше, размишляваше над възможностите. В интерес на истината, бяха доста ограничени. Не можеше да се върне в Епидемиологичния Център, нито в болница Берсън. Да разбере какво точно прави лабораторията със сложните 3 ХЕПА филтри, беше изключително важно, но шансовете да влезе вътре бяха нищожни: мястото бе построено и охранявано като крепост. Може би беше време да се обади на Ралф и да го попита дали ѝ е намерил адвокат, освен ако...

Тя протегна ръка замислено и си взе от туршията с копър. Сети се за двете коли на паркинга пред странната постройка. Белият ван имаше отстрани надпис „Професионални лаборатории корп.“. Точно това „корп.“ я интересуваше.

Мариса приключи с храненето и тръгна по улицата към една офис сграда, покрай която помнеше, че е минала. Вратата беше от матирано стъкло. На метална пластинка бе гравирано: „Роналд Дейвис, адвокат и посредник, продажба на недвижими имоти“. Мелодичен звън на камбанка оповести влизането ѝ. Видя едно разхвърляно бюро, но нямаше и следа от секретарка.

Един мъж, облечен в бяла риза, тексаски шнур около врата с неизменния тюркоаз и червени тиранти, излезе от вътрешна стая.

Макар да изглеждаше не повече от трийсетгодишен, носеше очила с телени рамки, които му придаваха почти старчески вид.

— Мога ли да ви помогна? — попита той със силен южняшки акцент.

— Вие ли сте господин Дейвис?

— Аха. — Мъжът заби палци под тирантите си.

— Имам няколко въпроса — започна Мариса. — Във връзка с корпоративното право. Смятате ли, че бихте могли да ми отговорите?

— Може би — каза господин Дейвис. Той й направи жест да влезе.

Обстановката изглеждаше като декор за филм от трийсетте, завършен с вентилатор на бюрото, който бавно се въртеше напред-назад, разлиствайки листите. Господин Дейвис седна и се облегна назад, като сложи ръцете си под тила.

— Какво точно искате да разберете? — изгледа я той.

— Интересува ме една корпорация — започна Мариса. — Ако става въпрос за обединение на фирми, мога ли да разбере имената на собствениците?

Господин Дейвис се наведе напред и облегна лакти на бюрото.

— Може би да, а може би не — усмихна се той.

Мариса изсумтя. Разговорът с господин Дейвис напомняше вадене на думите с ченгел. Но преди да е повторила въпроса си, той продължи:

— Ако въпросната компания е акционерно дружество, може да се окаже трудно установяването на акционерите, особено ако голяма част от акциите на борсата са поверени на адвокат, упълномощен от трета страна. Но ако компанията е съдружие, тогава би било лесно. Във всеки случай винаги е възможно да се разбере името на обслужващия пълномощник, ако сте решили да заведете съдебен процес. Това ли е, което имате предвид?

— Не — поклати глава Мариса. — Искам само информация. — А как би могло да се разбере дали компанията е съдружие, или акционерно дружество?

— Лесно — каза господин Дейвис и отново се облегна назад. — Единственото, което трябва да направите, е да отидете до щатската управа в Атланта, да посетите офиса на министъра и да попитате за отдел „Корпорации“. Кажете на чиновника името на компанията и той

ще я намери. Намира се в публичния регистър и в случай че въпросната компания е регистрирана в Джорджия, ще бъде вписана там.

— Благодаря ви — каза Мариса, съзирайки светлина в края на тунела. — Колко ви дължа за услугата?

Господин Дейвис вдигна вежди, оглеждайки лицето ѝ.

— Двайсет долара, освен...

— С удоволствие — прекъсна го Мариса, извади банкнота от дваайсет долара и му я подаде.

Върна се до колата и подкара обратно към Атланта. Беше доволна, че има цел, дори и шансовете да намери смислена информация да изглеждаха ужасно малки.

Шофираше със скорост под разрешената. Последното, което искаше, бе да я спре полицията. Нямаше голям трафик и тя се оказа в града в 4 следобед. Паркира в един гараж и тръгна пеша към щатския съвет.

Видимо притеснена от присъствието на полицаите, тя се изпоти, докато изкачваше стъпалата, сигурна, че ще бъде разпозната.

— Д-р Блументал? — извика един глас.

За част от секундата си помисли дали да не избяга. Вместо това обаче се обърна и видя една от секретарките на Епидемиологичния Център, умна млада жена на около дваайсет, която вървеше към нея.

— Алис Маккейб, от офиса на д-р Карбонара. Помните ли ме?

Мариса я помнеше и през следващите няколко минути на изтезание бе принудена да води неангажиращ разговор. Госпожица Маккейб очевидно не подозираше, че Мариса е „издирвана“.

Веднага щом стана възможно, тя побърза да се сбогува и влезе в сградата. Повече от всичко искаше да получи някаква информация и да си тръгне. За съжаление, пред отдел „Корпорации“ се виеше голяма опашка. Търпението ѝ започна да се изчерпва и докато чакаше реда си с ръка пред лицето, надявайки се, че така няма да я познаят, тя започна да се пита дали не е време да се маха веднага от тук.

— Какво мога да направя за вас? — попита чиновникът, когато най-сетне дойде редът ѝ.

— Бих искала да получа информация за корпорация, наречена „Професионални лаборатории“.

— Къде се намира? — Чиновникът си сложи очилата и въведе името в компютърен терминал.

— Грейсън, Джорджия.

— Окей — промърмори чиновникът. — Ето я. Основана едва миналата година. Какво бихте искали да знаете?

— Дали е съдружие или акционерно дружество. — Тя се опита да си спомни какво ѝ беше казал господин Дейвис.

— Дружество с ограничена отговорност, подглава S.

— Какво означава това? — вдигна вежди Мариса.

— Свързано е с данъците. Партньорите могат да приспаднат корпоративните загуби, ако има такива, от индивидуалните си доходи.

— Вписани ли са имената на партньорите? — попита Мариса и възбудата надделя над безпокойството ѝ в момента.

— Да-а-а — отвърна чиновникът. — Ето ги: Джошуа Джаксън, Род Бекър...

— Само секунда — прекъсна го тя. — Почакайте да си запиша. — Тя извади химикалка и започна да пише.

— Да видим — каза чиновникът и впери очи в екрана на компютъра. — Джаксън, Бекър; записахте ли ги?

— Да.

— Също Синклер Тиман, Джак Краус, Густав Суенсън, Дуейн Мууди, Трент Гудбридж и Лекарски съюз за действие.

— Как беше последното? — попита Мариса, докато пишеше бясно.

Чиновникът повтори.

— Може ли една организация да бъде ограничен партньор? — Тя бе видяла името „Лекарски съюз за действие“ в списъка с дарители на Маркхам.

— Не съм адвокат, госпожице, но мисля, че да. Ами, така трябва да е, иначе нямаше да го има тук. Има и още: адвокатска фирма от името на Купър, Ходжис, Маккуинлин и Ханкс.

— Те също ли са партньори? — попита Мариса и се наведе да запише и това.

— Не — отвърна чиновникът. — Те са обслужващият агент.

— Това не ми трябва. Няма да съдя компанията. — И тя задраска имената на Купър и Ходжис.

След малко вече крачеше към паркинга. След като влезе в колата си, отвори служебната си чанта и извади копие на списъка с дарителите на Маркхам. Доколкото си спомняше, името „Лекарски съюз за действие“ го имаше. От една страна, организацията беше ограничен партньор в една икономическа авантюра, от друга — дарител на изборната кампания на политик консерватор.

Любопитна, Мариса погледна да види дали някой от другите партньори на Професионални лаборатории фигурира също в списъка с дарители. За нейна изненада всички бяха там. И още по-учудващо — партньорите, като дарители на Маркхам, идваха от цялата страна. От списъка на Маркхам тя извади адресите им.

Пъхна ключа да запали, после се поколеба. Извади списъка и забеляза, че Лекарски съюз за действие е записан под корпоративните спонсори. Страхувайки се да не предизвика съдбата, като мине отново покрай полицаите, тя все пак се насили да излезе от купето и се върна обратно. Изчака опашката за втори път при същия чиновник и го попита какво би могъл да й каже за Лекарския съюз за действие.

Мъжът натрака името, изчака за момент, след което се обърна към Мариса:

— Не мога да ви кажа нищо. Тук го няма.

— Това означава ли, че не е регистриран?

— Не е задължително. Означава, че не е регистриран в Джорджия.

Тя поблагодари за втори път на мъжа и отново излезе тичешком от сградата. В колата си се почувства като в убежище. Остана да седи няколко минути неподвижно, като се опитваше да реши какво да прави. Наистина не разполагаше с достатъчно информация и се беше отдалечила много от епидемиите. Но интуицията ѝ подсказваше, че по някакъв необясним начин всичко, което бе научила, е свързано. И ако наистина бе така, значи Лекарският съюз за действие беше ключът. Но как да разследва организация, за която никога не беше дори чувала?

Първата ѝ мисъл бе да посети библиотеката на медицинско училище Емъри. Може би някоя от библиотекарките щеше да знае къде да потърси? Но след това, спомняйки си как се бе сблъскала с Алисън Маккейб, реши, че шансът да бъде разпозната, е прекалено голям. Щеше да е много по-добре да излезе от града за няколко дни. Но къде да отиде?

Запали двигателя и в този момент ѝ хрумна нещо: АМА! Американската Медицинска Асоциация. Ако там не можеше да получи информация за една лекарска организация, значи никъде не можеше. А и Чикаго звучеше безопасно. Тя пое на юг към аерогарата, надявайки се, че скромното количество дрехи в куфара ѝ ще е достатъчно.

Мощният седан на Джошуа Джаксън изтрополи по облицования с дърво мост над Парсънс крийк, след това зави остро наляво с изскърцване на гумите. Паважът свърши и по колата заваля дъжд от пясък и камъчета, докато намаляваше по тесния, оброчен с дървета междуселски път. Гневът на Джаксън растеше с всеки изминат километър. Не му се ходеше в лабораторията, но нямаше никакво желание да го виждат в града с Хеберлинг. Този човек бе доказано ненадежден, и дори още по-лошо — непредсказуем. Помолен да създаде лек безпорядък, той прибъгваше до атомно оръжие. Назначаването му беше ужасна грешка, но вече нищо не можеше да се направи.

Той се насочи към лабораторията и паркира до мерцедеса на Хеберлинг. Знаеше, че Хеберлинг го е купил с някаква част от капитала, който му бе даден за техническо оборудване. Какво прахосничество само!

Джаксън тръгна с решителни крачки към сградата. Беше впечатляваща постройка и той, може би по-добре от всеки друг, знаеше колко много пари струва всичко това. Лекарският съюз за действие бе построил на д-р Арнолд Хеберлинг личен паметник, и за какво? За куп неприятности, защото Хеберлинг беше смахнат.

Чу се изщракване, вратата се отвори и Джаксън влезе.

— В конферентната зала съм — извика Хеберлинг.

Джаксън знаеше кое помещение има предвид Хеберлинг и то съвсем не можеше да се нарече конферентна зала. Той спря пред вратата, обхващайки с поглед високите тавани, стъклената стена и оскъдната мебелировка. Два дивана, обърнати един срещу друг, върху китайски килим. Нямаше никакви други мебели. Хеберлинг седеше на единия от диваните.

— Надявам се, че е важно — произнесе Джаксън, поемайки инициативата.

Двамата мъже седяха един срещу друг. Физически не можеха да бъдат по-различни. Хеберлинг беше набит, с подпухнало лице и едри, груби черти. Джаксън — висок, слаб, с почти аскетично лице. Дрехите им увеличаваха контраста помежду им: Хеберлинг в гащеризон; Джаксън — в банкерски раиран костюм.

— Госпожица Блументал беше тук в двора — каза Хеберлинг, посочвайки зад рамото си за по-голям ефект. — Очевидно не е видяла нищо, но фактът, че е дошла, означава, че знае нещо. Трябва да бъде отстранена.

— Имал си възможност — сопна се Джаксън. — Два пъти! И всеки път ти и главорезите ти обърквате нещата. Първо в къщата ѝ, после онази нощ в Епидемиологичния Център.

— Е, ще опитаме отново. Но ти си този, който попречи.

— Дяволски си прав. Разбрах, че си възнамерявал да я заразиш с Ебола.

— Защо не? — вдигна рамене Хеберлинг. — Била е изложена на риск. Няма да има въпроси.

— Не искам епидемия от Ебола в Атланта! — извика Джаксън. — Това нещо ме ужасява. Имам семейство. Остави Блументал на нас. Ние ще се погрижим за нея.

— О, разбира се — подигра му се Хеберлинг. — Същото каза и когато я отстрани от „Специални патогени“. И какво? Още е заплахата за целия проект, а аз имам намерение да видя, че тя е елиминирана.

— Не си ти човекът, който решава — произнесе Джаксън заплашително. — И щом ще се обвиняваме, нека кажа, че никой от нас нямаше да е в тази каша, ако ти не се беше тропосал към първоначалния план да се използва грипен вирус. Всички изпаднахме в паника като научихме, че на своя глава си решил да използваш Ебола!

— О, пак ли започваш! — В гласа на Хеберлинг се долавяше отвращение. — Много беше доволен даже, когато чу, че клиника „Рихтер“ се затваря. Ако Лекарският съюз за действие искаше да подкопае нарастващото доверие на обществото в клиниките за предплатено здравеопазване, не би могъл да го направи по-добре. Единствената разлика от първоначалния план беше, че започнах да провеждам полево изследване, което ще ми спести години лабораторно време.

Джаксън изучаваше лицето му. Беше стигнал до извода, че този човек е психопат и това го отвращаваше. За съжаление, отрезвяването бе малко закъсняло. След стартирането на проекта вече не беше толкова лесно той да бъде спрял. А като си помислеше, че всичко бе прозвучало толкова просто, когато изпълнителният комитет на Лекарския съюз за действие го бе предложил в началото.

Джаксън си пое дълбоко дъх, знаейки, че трябва да се контролира въпреки гнева си.

— Казах ти сто пъти, че Лекарският съюз за действие не е доволен, а напротив — ужасен от загубата на толкова животи. Никога не сме целели подобно нещо, и ти го знаеш, д-р Хеберлинг!

— Глупости! — извика Хеберлинг. — Знаеш ли колко хора щяха да умрат от грип, като се имат предвид щамовете, които трябваше да използваме? Колко щеше да разрешиш да умрат? Сто? Двеста? И какво ще кажеш за смъртните случаи, причинени от вас, богатите практикуващи лекари, когато извършвате ненужни операции или позволявате на некомпетентни лекари да запазят болничните си привилегии?

— Не насърчаваме нито ненужните операции, нито некомпетентността! — озъби се Джаксън.

— Но и не правите нищо, за да ги спрете! — парира Хеберлинг. — Не вярвам ни най-малко на глупостите, с които ти и Лекарският съюз за действие ме залъгвате — че сте обезпокоени от негативната насока, която е поела американската медицина и за отклонението ѝ от традиционните ценности. Я стига, моля те! Всичко е само опит да узаконите собствените си икономически интереси. Изведнъж се оказва, че има прекалено много лекари, а недостатъчно пациенти. Единствената причина, поради която се кооперирах с вас, е защото ми построихте тази лаборатория. — Хеберлинг направи широк жест с ръка. — Искате да очерните образа на предплатеното медицинско обслужване и аз ви го осигурих. Единствената разлика е, че го направих по мои лични причини.

— Но ние ти наредихме да спреш! — изкрещя Джаксън. — Веднага след епидемията в клиника „Рихтер“.

— С половин уста, мога да добавя — озъби му се Хеберлинг. — Бяхте доволни от резултатите ми. Затвориха не само клиника „Рихтер“, но нивото на новите абонати на Калифорнийския здравен план за пръв

път от пет години намаля. ЛСД внезапно е обхванат от пристъп на угризение, но като цяло всички сте щастливи. А аз доказах, че Ебола е първокачествено биооръжие, въпреки липсата на ваксина или лечение. Показах, че е лесна за вкарване, относително лесна да се овладее и опустошително заразна за малко население. Д-р Джаксън, и двамата постигнахме каквото искахме. Сега остава само да се справим с Блументал, преди да ни е причинила истински неприятности.

— Казвам ти веднъж завинаги — наблегна Джаксън. — Не искаме повече да се използва Ебола. Това е заповед!

Хеберлинг се разсмя.

— Д-р Джаксън — каза той и се наведе напред, — имам странното чувство, че игнорираш фактите. ЛСД не е вече в положение да ми дава заповеди. Осъзнаваш ли какво ще се случи с кариерата ти, ако истината излезе наяве? И ти казвам, че то ще стане, ако не ми позволиш да се справя с Блументал както аз намеря за добре.

За момент Джаксън се бори със съвестта си. Искаше му се да стисне Хеберлинг за шията и да го удуши. Но знаеше, че той е прав: ръцете на Лекарския съюз за действие бяха вързани.

— Хубаво — произнесе той неохотно. — Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, ще ти дам думата си. В края на краищата, аз съм разумен човек.

Джаксън се изправи.

— Още нещо. Не искам да ми звъниш в офиса. Обаждай се вкъщи на личния ми телефон, ако трябва да се свържеш с мен.

— С удоволствие — каза Хеберлинг.

Тъй като по дестинацията Атланта — Чикаго се пътуваше много, Мариса трябваше да чака само половин час за следващия полет. Купи си някакъв роман на Дик Франсис, но не можа да се съсредоточи. Най-накрая реши да звъдне на Тад и поне да се опита да му се извини. Не беше сигурна до каква степен да му разкаже подозренията си, но реши да импровизира. Набра номера на лабораторията и както очакваше, той още не си беше тръгнал.

— Мариса е — произнесе тя в слушалката. — Сърдиш ли ми се?

— Бесен съм.

— Тад, съжалявам.

— Взела си един от пропуските ми.

— Тад, наистина съжалявам. Когато се видим, ще ти обясня всичко.

— Наистина си влязла в секретната лаборатория, нали? — Гласът на Тад стана неестествено хладен.

— Ами, да.

— Мариса, знаеш ли, че в лабораторията е истинска касапница, всичките животни са мъртви, а някои хора трябваше да бъдат закарани за лечение в спешното в Емъри?

— Двама мъже влязоха в лабораторията и ме нападнаха.

— Нападнали са те?

— Да — отвърна тя. — Трябва да ми повярваш.

— Не знам на какво да вярвам. Защо все на теб ти се случва?

— Заради епидемиите на Ебола. Тад, знаеш ли кои са пострадали?

— Мисля, че един от лаборантите от друг отдел.

— Защо не разбереш? Може би ще успееш да научиш кой друг е влизал онази нощ в лабораторията.

— Не мисля, че е възможно. Никой няма да ми каже нищо точно сега, защото знаят, че с теб сме приятели. Къде си?

— На летището — каза Мариса.

— Ако онова, което казваш — че са те нападнали — е истина, тогава трябва да се върнеш тук и да обясниш. А не да бягаш.

— Не бягам — настоя Мариса. — Отивам в Американската Медицинска Асоциация в Чикаго, искам да науча някои неща за една организация, която се нарича Лекарски съюз за действие. Чувал ли си някога за нея? Струва ми се, че по някакъв начин имат пръст в цялата работа.

— Мариса, мисля, че трябва да се върнеш директно в Центъра. Намираш се в беда, в случай че не го знаеш.

— Знам, но онова, което правя, е по-важно. Не можеш ли да попиташ в Офиса за биозащита кой друг е влизал в секретната лаборатория онази вечер?

— Мариса, не съм в настроение да ме манипулират.

— Тад, аз... — Гласът ѝ секна по средата на изречението. Тад беше затворил. Тя бавно върна слушалката на вилката. Наистина не биваше да го заблуждава.

Погледна към часовника. Оставаха пет минути до качването на борда. Тя напрегна ума си и набра домашния телефон на Ралф.

Ралф вдигна след третия път. За разлика от Тад, той беше разтревожен, но не сърдит.

— Господи, Мариса, какво става? Името ти е във вечерните вестници. Забъркала си се в сериозни неприятности, полицията в Атланта те търси!

— Мога да си представя — каза Мариса и си помисли, че трябваше да постъпи по-умно — да използва фалшиво име и да плати в брой самолетния си билет. — Ралф, намери ли ми някой добър адвокат?

— Съжалявам, когато ме помоли не знаех, че е толкова спешно.

— Стана спешно — въздъхна тя. — Но няколко дена няма да съм в града. Така че ако го направиш утре, ще съм ти много задължена.

— Но какво става? — попита той. — Във вестниците не пишат подробности.

— Както ти казах предишната вечер, не искам да те замесвам.

— Нямам нищо против — настоя той. — Защо не се отбиеш тук? Можем да поговорим и сутринта ще ти намеря адвокат.

— Чувал ли си за организация с името Лекарски съюз за действие? — попита го Мариса, без да обръща внимание на поканата му.

— Не — отвърна той. — Мариса, моля те, ела. Мисля, че е по-добре да посрещнеш проблема, какъвто и да е той. Бягството не се отразява добре на имиджа ти.

Тя чу, че извикват за нейния полет.

— Отивам в АМА, за да разбера що за организация е тази. Ще ти звънна утре. Трябва да тичам. — Тя затвори, взе куфара си и се качи на самолета.

13.

22 май

Когато пристигна в Чикаго, реши да си намери хубав хотел и се зарадва, когато откри, че в „Палмър“ има свободна стая. Рискува, като използва кредитната си карта, и се изкачи нагоре по стъпалата.

На следващата сутрин си поръча пресен плод и кафе в стаята си. Докато чакаше, включи „Тудей шоу“ и отиде да си вземе душ. Сушеше косата си, когато чу говорителя да произнесе думата „Ебола“. Влетя в стаята, очаквайки да кажат нещо ново за ситуацията във Филадельфия. Вместо това обаче говорителят съобщи за нова епидемия. Този път в клиника Розенберг на Пето авеню в Ню Йорк сити. Диагнозата бе поставена този път на лекар на име Гириш Мехта. Това бе достигнало до пресата и градът бе обхванат от паника.

Мариса потрепери. Заразата във Филадельфия още не бе овладяна, а ето че избухваше и на друго място. Тя си сложи грим, оправя косата си и хапна набързо закуската. Взе адреса на АМА и започна да търси Ръш стрийт.

Ако някой ѝ беше казал само преди година, че ще дойде тук, нямаше да му повярва. Но ето че сега бе тук и влизаше през главния вход.

Жената на информацията я насочи към отдел „Връзки с обществеността“. Директорът, Джеймс Франк, влезе в стаята точно когато Мариса обясняваше от какво има нужда на една от секретарките. Той я покани в офиса си.

Господин Франк напомняше на гимназиален директор. Беше на неопределена възраст, леко пълен и започнал да оплешивява, но лицето му бе живо и изразяваше доброжелателство и искреност. Очите му бяха блестящи и той се смееше много. Мариса веднага го хареса.

— Лекарски съюз за действие — повтори той, когато тя попита за организацията. — Никога не съм чувал за такова нещо. Как

попаднахте на това име?

— Беше в списъка на спонсорите на един конгресмен — отвърна тя.

— Интересно — промърмори господин Франк. — А можех да се закълна, че съм чувал за всички действащи политически комитети. Чакайте да видим какво ще каже компютърът ми.

Той натрака името на клавиатурата. Мина малко време и екранът оживя.

— Виж ти! Абсолютно сте права! Ето го тук! — Той посочи към монитора. — Лекарски съюз за действие. Става въпрос за регистриран, самостоятелно обособен фонд.

— Какво значи това? — вдигна вежди Мариса.

— По-малко, отколкото изглежда. Означава просто, че вашият Лекарски съюз за действие е юридическо съдружие, защото има законно учреден комитет за разпределяне на фондове, като подпомагане на политически кампании, например. Я да видим кого са подпомогнали.

— Мога да ви кажа един от кандидатите — обади се Мариса. — Калвин Маркхам.

Господин Франк кимна.

— Да-а, ето го името Маркхам, заедно с други членове на консерваторите. Поне знаем политическите им пристрастия.

— Дясното крило.

— По всяка вероятност крайнодясното — кимна господин Франк. — Предполагам, че се опитват да елиминират „проблемно свързаните групи“ — да ограничат чуждите аспиранти по медицина, да спрат отпускането на субсидии за предплатено медицинско обслужване и други подобни. Нали ще ми разрешите да се обадя на един човек, за когото знам, че е в Комисията за федерални избори?

След размяната на няколко нищо незначещи реплики, той попита приятеля си за Лекарския съюз за действие. После, докато слушаше, кимна няколко пъти, въздъхна и затвори телефона.

— Оказа се, че не знае кой знае колко за прословутия Лекарски съюз за действие, но погледна и видя съдебната им регистрация, от което става ясно, че е в Делауеър.

— Защо Делауеър? — запита Мариса.

— Регистрирането там е по-евтино.

— Може ли да научим нещо повече за организацията?

— Например какво? Кои са служителите в нея? Къде е главният им офис? Такива неща?

— Да — кимна тя.

Франк отново вдигна телефона:

— Да видим сега какво можем да научим от Делауеър.

Опитът се оказа доста успешен. Почти петнайсет минути господин Франк остана на телефона, слушаше и си записваше. Когато свърши, подаде на Мариса списък с имената на директорите. Тя погледна: Президент: д-р Джошуа Джаксън, вицепрезидент: д-р Род Бекър, касиер: д-р Синкльър Тиман, секретар: д-р Джак Краус, директори: д-р Густав Свенсон, д-р Дуейн Мууди и д-р Трент Гудбридж. Когато отвори куфара си, тя извади списъка на партньорите на „Професионални лаборатории“. Имената бяха същите!

Мариса си тръгна от Агенцията. Виеше ѝ се свят. Въпросът, който напираше в ума ѝ, бе толкова странен: какво прави една ултраконсервативна лекарска организация с лаборатория, която притежава сложно оборудване, използвано само за работа със смъртоносни вируси? Засега не можеше да отговори на въпроса.

С объркани мисли, тя тръгна пеша към хотела си. Останалите пешеходци я блъскаха, но тя не обръщаше внимание.

Опитвайки се да запълни празнините в собствената си теория, Мариса си отбеляза показателния факт: всяка от епидемиите на Ебола се беше появила в частна група за предплатени лекарски услуги; повечето от първоначално заразилите се пациенти бяха чуждестранно звучащи имена; и във всеки случай, където имаше такъв пациент, той бе нападнат непосредствено преди да се разболее. Единственото изключение беше епидемията във Финикс, за която Мариса бе почти сигурна, че е причинена чрез храна.

С угълчето на окоето си тя видя изложени обувки от колекцията на Чарлз Джоунс — голямата ѝ слабост. Спря рязко да погледне витрината и се стресна, когато един мъж зад нея едва не я събори. Погледна я ядосано, но тя не му обърна внимание. В съзнанието ѝ се оформи план. Ако подозренията ѝ имаха основание и предишните епидемии не са били случаен резултат, тогава първично заразеният

пациент в Ню Йорк вероятно работеше в клиника за предплатена лекарска помощ и е бил нападнат няколко дни преди да се разболе. Мариса реши да отиде в Ню Йорк.

Огледа се да разбере къде се намира хотелът ѝ. Можеше да види електрическото влакче пред себе си и си спомни, че то обикаля близо до „Палмър хаус“.

Закрачи по-бързо, но внезапно я връхлетя страх. Нищо чудно, че я бяха нападнали в дома ѝ. Нищо чудно, че мъжът, който я бе хванал в секретната лаборатория, се бе опитал да я убие. Нищо чудно, че Маркхам я бе преместил в друг отдел. Ако страховете ѝ се окажеха истина, значи съществуваше огромен заговор и тя се намираще в изключителна опасност.

До този момент се бе чувствала сигурна в Чикаго. Сега, накъдето и да се обърнеше, виждаше подозрителни субекти. Ето един мъж, който се преструваше, че разглежда витрината, а сигурно следеше отражението ѝ в стъклото. Тя пресече улицата, очаквайки да я последва. Но той не го направи.

Мариса влезе в едно кафене и си поръча чаша чай да се успокои. Седна на маса до прозореца и се загледа навън. Мъжът, който я бе уплашил, излезе от магазина с чанта с покупки и махна на едно такси. Дотук с подозренията към него. Точно в този миг забеляза бизнесмена. Начинът, по който държеше служебното си куфарче, привлече вниманието ѝ — ръката му беше свита под неестествен ъгъл, сякаш не можеше да я сгъне в лакътя.

За миг Мариса се озова мислено в дома си, бореца се отчаяно с човек, когото не виждаше, но чиято ръка изглеждаше неподвижна в лакътя. А после кошмарът в лабораторията...

Когато погледна отново към него, той бавно извади цигара и я запали с една ръка, другата не изпускате куфарчето. Изведнъж тя се сети как Тад споменава, че взломаджията е носел куфарче.

Скри лице в шепите си и се помоли това да е игра на въображението ѝ. След малко разтърка очи и отново погледна. Мъжът беше изчезнал.

Господи, какво ѝ ставаше? Допи чая си и попита за посоката, в която се намираще „Палмър хаус“. Отправи се натам, като нервно местеше своето собствено куфарче от едната в другата си ръка. На първия ъгъл се огледа: същият човек вървеше срещу нея.

Като смени посоката мигновено, Мариса пресече улицата. С периферното си зрение видя мъжа да продължава към средата на пресечката, след което пресече след нея. С нарастващо чувство на паника тя се огледа за такси, но улицата беше празна. Обърна се и хукна към електрическото влакче. Бързешком изкачи стъпалата, присъединявайки се към голяма група. Искаше да е сред тълпата.

Щом се озова на платформата, се почувства по-добре. Около нея имаше много хора и тя бе на достатъчно голямо разстояние от входа. Сърцето ѝ продължаваше да се блъска в гърдите, но поне беше в състояние да мисли. Наистина ли беше същият човек? Беше ли я последвал?

Сякаш в отговор на въпроса ѝ мъжът изскочи в полезрението ѝ. Имаше продълговато лице, груба кожа и плътна петдневна брада. Зъбите му бяха квадратни, с голямо разстояние между тях. Той се изкашля в шепата си.

Преди да е успяла да помръдне, влакчето изтрополи по релсите и тълпата се люшна напред, повличайки я. Тя загуби мъжа от поглед.

Като се опитваше да застане до вратата, Мариса се надяваше, че ще може да слезе в последния момент, както беше виждала да го правят в шпионските филми, но тълпата ѝ попречи и вратата се затвори, преди да е стигнала до нея. Тя се обърна и огледа лицата около себе си, но не видя мъжа със скования лакът.

Влакчето потегли напред, принуждавайки я да се хване за лоста горе. В този миг го видя — държеше се за същия лост със здравата си ръка. Беше толкова близко, че можеше да усети одеколона му. Той се обърна и очите им се срещнаха. Лека усмивка изви ъгълчетата на устата му, когато се пусна от лоста. Изкашля се и бръкна в десния си джоб.

Мариса изгуби присъствие на духа и се развика. Опитваше се бясно да избяга от мъжа, но тълпата отново ѝ попречи. Виковете ѝ заглъхнаха и никой нито се помръдна, нито проговори. Хората просто стояха и я гледаха. Колелата на влакчето изпищяха на острия завой и Мариса и мъжът се хванаха за лоста, за да не паднат. Ръцете им се докоснаха.

Тя се пусна, сякаш опарена от нажежено желязо. След това, за нейно върховно облекчение, един полицаи успя да си проправи път към нея.

— Добре ли сте? — извика той, надвиквайки шума.

— Този човек ме преследва — каза Мариса и посочи непознатия. Полицаят се обърна към него:

— Истина ли е?

Онзи поклати глава.

— Никога не съм я виждал преди. Не знам за какво говори.

Полицаят се обърна пак към Мариса, когато влакчето започна да забавя.

— Искате ли да подадете оплакване?

— Не, стига да ме остави на мира.

Заради скърцането на колелата и съсъкът на въздушните спирачки не се чу, когато влакчето спря. Вратите се отвориха мигновено.

— Ще сляза, ако това ще накара госпожицата да се чувства по-добре — каза бизнесменът.

Няколко души се отпавиха към вратите. Останалите просто гледаха. Полицаят задържа вратата отворена с тяло и погледна въпросително към Мариса.

— Да, бих се чувствала по-спокойна — кимна Мариса, внезапно усъмнена в адекватността на реакцията си.

— Добре ли сте сега? — попита полицаят.

— Много по-добре — отвърна тя. Отдъхна си, когато непознатият слезе, но се боеше, че ченгето може да поиска да му покаже личната си карта. Поблагодари му сърдечно, когато той се отдалечи.

В следващия момент осъзна, че всички погледи са заковани в нея и когато влакчето спря на следващата спирка, слезе. Вече на улицата, изпълнена с ирационален страх, че мъжът може да изникне отнякъде и да я последва, тя хвана първото такси, за да стигне до „Палмър хаус“.

В колата успя да се съвземе до известна степен. Знаеше, че я дебне опасност, но нямаше представа към кого да се обърне. Предполагаше, че става въпрос за заговор, но нищо конкретно. И най-лошото — нямаше доказателства; нищо — само няколко, до голяма степен насочващи, факта.

Реши все пак да отиде в Ню Йорк. Ако се докажеше, че подозренията ѝ за епидемията са верни, щеше да измисли с кого да се

свърже. Междувременно се надяваше, че Ралф ѝ е намерил добър адвокат. Може би той можеше да се справи с цялата тази работа.

Още щом се прибра в хотела, Мариса без да се бави тръгна към стаята си. С обзелата я параноя, бързаше час по-скоро да се махне, като се укоряваше, че е използвала кредитната си карта и следователно, собственото си име. За билета от Атланта до Чикаго каза фалшиво име и плати в брой, същото трябваше да направи и в хотела. Какво ѝ ставаше, по дяволите?!

Тя взе асансьора за нагоре, нетърпелива да хвърли малкото дрехи в куфара и да се отправи към летището. Отвори вратата и влезе в банята, хвърляйки пътьом дамската си чантичка и служебното куфарче на бюрото. С периферното си зрение улови движение и автоматично се дръпна и приклегна. Но бързо бе прикована с един удар върху близкото легло, от което полетя към пода.

Опита се отчаяно да изпълзи под едното от двете легла, но мъжът хвана полата ѝ със здравата си ръка и я издърпа обратно.

Мариса се претърколи, ритайки бясно. Нещо падна от ръката на нападателя ѝ и се удари в пода с метален звук. *Оръжие*, помисли си тя ужасено.

Онзи се наведе да вземе пистолета и в това време тя се плъзна под близкото до вратата легло. Той зашари по пода. Едрата му ръка я търсеше. Когато не я хвана, коленичи и надникна отдолу. Хвана я за глезена и я издърпа към себе си.

За втори път този ден Мариса изпищя. Ритна силно с крака и се освободи от хватката на мъжа, след което пак се мушна под леглото.

Уморен от борбата, онзи пусна пистолета си на леглото и я последва. Но тя се изтърколи от другата страна. Изправи се на крака и хукна към вратата. Тъкмо я дръпна да я отвори, когато една силна ръка я хвана за косата. Завъртя я и я блъсна към бюрото с такава сила, че огледалото падна с трясък.

Мъжът огледа коридора бързо и затвори вратата. Мариса се втурна към банята, грабвайки пътьом онова, което мислеше, че е пистолет, пуснато върху далечния край на леглото. Почти бе успяла да заключи вратата на банята, преди нападателят ѝ да стигне до нея.

Подпря гръб в умивалника и се опита да не допусне той да влезе навътре. Но малко по малко силата му надделяваше. Вратата изскърца

и се откряна, позволявайки му да провери скованата си ръка покрай касата.

Тя забеляза телефона на стената, но не би могла да стигне до него, без да отмести крак от вратата. Погледна оръжието в ръката си, питайки се дали ще уплаши преследвача, ако стреля в стената. В този миг осъзна, че държи въздушен пистолет за ваксинация, от онези, използвани за масово ваксиниране в педиатричната клиника, в която бе работила преди.

Вратата се отвори достатъчно, за да позволи на мъжа по-свободно да движи ръката си. Той заопипва на сляпо, докато достигна до глезените ѝ. Мариса се възползва от шанса и притисна медицинския пистолет към ръката му, като го изпразни. Онзи изкрещя; дръпна ръката си и вратата се затвори с трясък.

Чу го, че прекоси стаята, отвори вратата към коридора и излетя навън. Мариса се върна в спалнята и въздъхна с облекчение, сепната в следващия миг от силна миризма на фенолов дезинфектант. Обърна ваксинатора към себе си с трепереща ръка и огледа върха му. Интуицията ѝ подсказваше, че вътре е имало Ебола вирус; предположи, че дезинфектантът, който се усещаше, е начин да се предотврати заразяването на оператора. Вече бе наистина ужасена. Не само от това, че вероятно е убила мъжа, а и че може да е предизвикала нова епидемия. Насилвайки се да запази хладнокръвие, тя внимателно сложи медицинския пистолет в найлонов плик, който взе от кошчето за книжни отпадъци, после го уви във втори плик и го завърза. Поколеба се за миг, като се питаше дали да звънне в полицията. След това реши, че полицаите няма какво да направят. Мъжът в момента бе далеч оттук, а ако медицинският пистолет съдържаше вируса Ебола, нямаше начин да го открият безшумно, ако той не искаше да бъде открит.

Мариса надникна в коридора. Беше празен. Тя закачи на вратата табелка с надпис „Моля, не безпокойте!“, след това пренесе принадлежностите си, включително найлоновия плик с медицинския пистолет, до помещението на чистачите. Никой не се виждаше. Откри бутилка „Лизол“ и дезинфекцира външната страна на найлоновия плик. След това се изми и дезинфекцира ръцете си. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за правилната профилактика.

Във фойейето, където имаше достатъчно хора, за да се чувства защитена, телефонира на епидемиолога на щата Илинойс. Без да се

представя, обясни, че стая 2410 в хотел „Палмър хаус“ може да е заразена с вируса Ебола. Преди мъжът да е успял да зададе и един въпрос, тя затвори слушалката.

След това се обади на Тад. Цялата тази повишена активност ѝ позволяваше да не мисли какво се е случило. Първоначалната студенина на Тад се стопи, когато осъзна, че тя е на ръба на истерията.

— Какво става, по дяволите? — попита той. — Мариса, добре ли си?

— Искам да те помоля за две неща. След неприятностите, които ти причиних, се зарекох да не ти досаждам повече. Но нямам избор. Първо, трябва ми ампула конвалесцентен серум от заразата в Ел Ей. Можеш ли да го изпратиш по нощен куриер до Керъл Брандфорд в хотел „Плаза“ в Ню Йорк?

— Коя, по дяволите, е Керъл Брандфорд?

— Моля те, не задавай повече въпроси — каза Мариса, като се опитваше да се сдържи и да не избухне в сълзи. — Колкото по-малко знаеш, по-добре. — Керъл Брандфорд беше една от съквартирантите на Мариса от колежа; това бе и името, което тя бе използвала за полета от Атланта до Чикаго. — Следващата услуга е свързана с пратка, която ти изпращам по куриер. Моля те, не я отваряй. Вкарай я в секретната лаборатория и я скрий. — Тя направи пауза.

— Това ли е? — попита Тад.

— Това е. Ще ми помогнеш ли, Тад?

— Предполагам. Звучи съвсем невинно.

— Благодаря. Мисля, че след няколко дни ще мога да ти обясня всичко.

Тя затвори и звънна по безплатния телефон, за да си резервира стая в хотел „Плаза“ под името Керъл Брандфорд. С това приключи разговорите и огледа фойето на „Палмър хаус“.

Първата ѝ спирка бе офисът на „Федерал Експрес“. Служителите бяха изключително любезни, когато им каза, че става въпрос за специална ваксина, която трябва да пристигне в Атланта на следващия ден. Помогнаха ѝ да опакова найлоновата торба в нечуплива метална кутия и дори я надписаха, когато стана ясно, че ръката ѝ трепери и не я слуша.

Когато се озова отново на улицата, махна на едно такси. Отпусна се на седалката и веднага провери лимфните си възли за подутини. Никога не се бе озовавала толкова близо до заразяване с Ебола. Потрепери при мисълта, че нападателят ѝ е искал да я зарази с вируса. Жестоката ирония бе в това, че единственият начин да се спаси, бе тя да зарази него. Надяваше се той да е наясно, че вземането на конвалесцентния серум има предпазен ефект само преди появата на симптомите. Може би заради това бе побягнал с такава скорост.

Докато пътуваха към аерогарата, мисълта ѝ се избистри и тя започна да разсъждава логично. Фактът, че бе нападната отново, я караше да смята, че подозренията ѝ са верни. Ако се докажеше, че медицинският пистолет съдържа Ебола вируси, щеше да разполага с първото си истинско доказателство.

Шофьорът на таксито я остави на терминала на „Американ Еърлайнс“, като ѝ обясни, че те имат полети до Ню Йорк на всеки час. След като си купи билет, мина през охраната и измина дългото разстояние до гейта, установи, че ѝ остава още половин час чакане. Реши да се обади на Ралф. Отчаяно ѝ се искаше да чуе приятелски глас, пък и трябваше да го попита направил ли е нещо с адвоката.

Прекара известно време в борба със секретарката му, която го бранеше като орлица, докато най-сетне я убеди само да му съобщи кой го търси. В крайна сметка Ралф вдигна слушалката.

— Надявам се, че си в Атланта — каза той, преди да е успяла да го поздрави.

— Скоро ще бъда — обеща тя. Обясни му, че е на летището в Чикаго на път за Ню Йорк, но че вероятно на следващия ден ще се върне и че се надява да ѝ е намерил добър адвокат.

— Направих някои дискретни проучвания — каза Ралф, — и мисля, че открих правилния човек. Казва се Маккуинлин. Работи в голяма фирма тук, в Атланта.

— Надявам се да го бива. Ще си напълни джобовете.

— Минава за един от най-добрите.

— Мислиш ли, че ще иска много пари предварително?

— По всяка вероятност ще постави въпрос за някакво капаро — отвърна Ралф. — Това проблем ли ще е?

— Би могло да се окаже — въздъхна Мариса. — Зависи колко.

— Е, не се тревожи, ще се радвам да ти помогна.

— Не мога да те моля за това.

— Не си ме молила, аз ти предложих. Но в отплата искам да спреш това лудешко надбягване. Кое е толкова важно в Ню Йорк? Надявам се, че няма нова епидемия на Ебола, пази боже. Защо просто не се върнеш в Атланта? Тревожа се за теб.

— Скоро ще се върна. Обещавам.

Тя затвори и задържа замислено ръка на слушалката. Винаги ѝ бе приятно да говори с Ралф. Беше го грижа за нея.

Като повечето бизнесмени, каквито бяха над деветдесет процента от пътниците, Мариса си поръча питие. Все още бе кълбо от нерви. Водката с тоник я успокои до голяма степен и тя дори се заговори с красивия русокос търговец от Чикаго, който се казваше Дани. Оказа се, че той има сестра лекарка, която работеше на Хаваите. Този човек говореше толкова ентузиазирано, че Мариса накрая затвори очи и се престори на заспала, за да подреди мислите си.

Въпросът, който я терзаеше, беше: как мъжът със сакатата ръка бе разбрал, че тя е в Чикаго. Освен това откъде можеше да знае, че е била в секретната лаборатория? Умът ѝ непрекъснато се връщаше към Тад. Когато Тад бе открил липсващата си карта за достъп, със сигурност се е досетил, че тя ще я използва онази нощ. Може би е казал на Дубчек, за да избегне неприятностите. Тад освен това знаеше, че тя лети за Чикаго... И все пак не можеше да повярва, че той е изпратил човек по следите ѝ, за да я убие. А колкото и да се възмущаваше от Дубчек, не можеше да не го уважава като учен. Беше ѝ трудно да го свърже с финансово ориентирания Лекарски съюз за действие.

Напълно объркана както от логичните изводи, така и от параноична самозаблуда, искаше ѝ се да не бе изпускала от ръце медицинския пистолет. Ако Тад бе замесен по някакъв начин, то тя бе изгубила единственото си категорично доказателство, с което да докаже умишленото използване на Ебола.

Когато самолетът кацна на летище „Ла Гуардия“, Мариса реши, че ако избухването на зараза в Ню Йорк потвърди теорията ѝ за произхода на епидемията от Ебола, тя директно трябва да отиде при адвоката, намерен от Ралф и да съобщи на него и полицията за какво

става дума. Не ѝ се искаше повече да се прави на героиня. Не и срещу група мъже, които не даваха пет пари, че подлагат на смъртен риск цялото население.

Самолетът спря, всички разкопчаха предпазните си колани и Мариса стана и издърпа куфара си от отделението за багажа над главата си. Дани упорито настояваше да ѝ помогне, но когато се разделиха и си пожелаха „довиждане“, тя се зарече за в бъдеще да е повнимателна. Повече нямаше да разговоря с непознати и нямаше да казва истинското си име. В крайна сметка реши да не се регистрира в „Плаза“ под името Керъл Брандфорд. Вместо това щеше да пренощува в близкия „Есекс хаус“, използвайки името на своя съученичка от гимназията — Лиса Кендрик.

Джордж Валхала стоеше пред гишето на фирмата за коли под наем „Авис“ и небрежно оглеждаше тълпата в залата с лентите за получаване на багаж. Работодателите му го наричаха с прякора „Краставата жаба“ не заради външния му вид, а по-скоро заради необикновеното му търпение, което му даваше възможност да стои тихо часове наред на едно място като жаба, дебнеща насекомо.

Но работата му в момента не бе свързана с използването на специалния му талант. Беше на летището съвсем отскоро и разполагаше с информацията, че момичето ще пристигне с полета в пет или в шест часа от Чикаго. Първият току-що бе кацнал и няколко пътници се въртяха около лентите за багаж.

Единственият незначителен проблем, който Джордж бе предвидил, че ще възникне, бе, че описанието, което му бяха дали, е прекалено неясно: привлекателна, ниска, трийсетгодишна жена с кестенява коса. Обикновено работеше със снимка, но в този случай не разполагаше с време да си я набави.

В този момент я видя. Тя трябваше да е. Беше почти с трийсетина сантиметра по-ниска от всички останали в армията от хора със служебни куфарчета в ръце, струпани около лентата. След това забеляза, че тя заобиколи лентата — както изглежда, бе държала багажа си в салона на самолета.

Отблъсквайки се от гишето за коли под наем, Джордж се насочи към Мариса, за да я огледа добре. Последва я навън, където тя се

нареди на опашката за таксита. Определено бе привлекателна, както я бяха описали, и пак както я бяха описали — ниска. Той се запита как, по дяволите, е успяла да надвие Пол в Чикаго. През ума му мина предположението, че е специалистка по някакво бойно изкуство. Във всеки случай изпита уважение към способностите ѝ. Знаеше, че Ал също изпитва уважение към нея, иначе Ал не би се забъркал в цялата тази каша.

След като я огледа добре, Джордж прекоси улицата пред терминала и се качи в едно такси, което го чакаше на стоянката отсреща.

Шофьорът се извърна и го попита:

— Видя ли я? — Беше мършав тип с птичи черти, абсолютен контраст на пълния, крушообразен Джордж.

— Джейк, да ти приличам на идиот? Пали колата. Тя е на опашката за таксита.

Джейк изпълни нареждането. Двамата с Джордж работеха за Ал от четири години и добре се разбираха, с изключение на моментите, когато Джордж започваше да раздава заповеди. Но това не беше чак толкова често.

— Ето я там. — Джордж посочи Мариса, която се качваше в едно такси. — Дай напред, после пропусни колата ѝ да мине пред нас.

— Хей, този, който шофира, съм аз — каза Джейк. — Ти гледаш, аз шофирам. — Въпреки това обаче натисна газта и бавно мина напред.

Джордж гледаше през задното стъкло и забелязвайки, че има вдлъбнатина на покрива, каза:

— Ще е лесно да се проследи.

Таксито мина от дясната им страна и Джейк подкара зад него. Позволи на една кола да се вмъкне между тях, преди да влязат в магистралата за Лонг Айланд.

Нямаше проблем да държат таксито под око, макар че шофьорът пое по моста Куинсбъроу, препълнен от трафик в пиковия час. След четирийсет минути видяха Мариса да слиза пред „Есекс хаус“. Джейк се качи на тротоара на петнайсетина метра срещу хотела.

— Е, сега знаем къде е отседнала — ухили се той.

— Само за да съм сигурен, ще вляза вътре да видя, че се регистрира — промърмори Джордж. — Връщам се веднага.

14.

23 май

Мариса не спа добре. След инцидента в „Палмър хаус“ повече никога нямаше да се чувства спокойно в хотел. Всеки шум в коридора я караше да се плаши и да мисли, че някой ще разбие вратата и ще нахълта. А имаше доста шумове — от хора, които се прибираха късно и поръчваха румсървис.

Освен това тя продължи да си измисля симптоми. Не можеше да забрави усещането как държи медицинския пистолет в ръка и всеки път, когато се събудеше, ѝ се струваше, че има температура и е болна.

На следващата сутрин беше напълно изтощена. Поръча си плодове и кафе, които получи с безплатен брой на „Ню Йорк Таймс“. Първата страница предлагаше статия за епидемията от Ебола. В Ню Йорк броят на случаите бе нараснал до единайсет с един смъртен случай, докато във Филадельфия се бе заковал на трийсет и шест души със седемнайсет смъртни случая. Единственият летален изход в Ню Йорк бе първоначално заразилият се лекар, д-р Гириш Мехта.

Като започна в десет, Мариса многократно се обажда в „Плаза“ да се интересува за колетна пратка до Керъл Брандфорд. Имаше намерение да звъни до обяд: нощните куриери обикновено осигуряваха доставката до това време. Ако пратката бе пристигнала, тя нямаше да се притеснява, че Тад я е предал и щеше да отиде по-спокойно в клиника Розенберг. Точно след единайсет я уведомиха, че пратката е дошла, и че ще я пазят до идването ѝ.

Тя се приготви да напусне хотела, но не знаеше дали да се изненадва, че Тад е изпратил серума, или не. Разбира се, колетът можеше да се окаже празен и изпращането му да е само уловка, която да разкрие местонахождението ѝ. За съжаление, нямаше начин да е сигурна, освен това искаше достатъчно силно серума, за да пренебрегне съмненията си. Трябваше да се възползва от шанса.

Взе само дамската си чанта и започна да мисли трескаво как да получи пратката така, че да се подлага на по-малък риск. За

съжаление, не ѝ идваха наум никакви хитри идеи, освен да вземе такси, което да я изчака и да е сигурна, че наоколо има много хора.

Джордж Валхала беше във фоайето на „Есекс хаус“ от ранна сутрин. Това беше от онези ситуации, които той обичаше. Пиеше кафе, четеше вестниците и хвърляше многозначителни погледи на красивите проститутки. Облечен в костюм на Армани и с обувки от истинска крокодилска кожа, той си прекарваше страхотно и никой от детективите на хотела не му създаваше неприятности.

Тъкмо се канеше да се пъкне в мъжката тоалетна, когато видя Мариса да слиза от асансьора. Пусна „Ню Йорк Поуст“, който четеше, и я последва към въртящата се врата. Избягвайки трафика по Петдесет и девета улица, той изтича към таксито, в което го чакаше Джейк, и се метна на предната седалка.

Джейк бе забелязал Мариса и запали колата.

— На светло изглежда още по-хубава — каза той, готвейки се да направи обратен завой.

— Сигурен ли си, че това е Блументал? — попита мъжът, който седеше на задната седалка. Казваше се Алфонс Хиктман, но имаше хора, които го дразнеха заради първото му име, затова той настояваше да го наричат просто Ал. Беше израснал в източна Германия и бе избягал на запад през Берлинската стена. Лицето му изглеждаше измамно младежко. Косата му бе руса и я подстригваше в стил Юлий Цезар. Бледосините му очи излъчваха студенината на зимно небе.

— Регистрира се под името Лиса Кендрик, но отговаря напълно на описанието — каза Джордж. — Тя е, ясно е.

— Или е невероятно опитна, или е невероятна късметлийка — произнесе Ал. — Трябва да я изолираме, като при това нямаме право на никакви грешки. Хеберлинг каза, че можело да прецака цялата сделка.

Те видяха как Мариса се качва в такси и колата поема на изток.

Въпреки трафика Джейк направи обратния завой и си проби път до позиция, в която го дяляха само две коли от таксито на Мариса.

— Вижте, госпожице, все пак трябва да ми кажете къде искате да ви закарам. — Шофьорът на таксито я погледна в огледалото за обратно виждане.

Мариса се изви, като продължаваше да гледа входа на хотела. Никой не беше излязъл да я проследи. Тя погледна напред и каза на мъжа да завие по пряката. Още се опитваше да измисли безопасен начин за получаването на серума.

Шофьорът промърмори нещо под нос и зави вдясно. Мариса огледа входа на Пето авеню към „Плаза“. Имаше огромно количество коли и малкият паркинг пред хотела гъмжеше от хора. Двуколесни файтони таксита с конски впрягове, подредени по дължината на тротоара, търпеливо чакаха клиенти. Виждаха се дори няколко полицаи с блестящи синьо-черни каски. Тя се почувства по-спокойно. Нямаше начин някой да я изненада в такава обстановка.

Когато се върнаха по Петдесет и девета улица, Мариса помоли шофьора да спре на „Плаза“ и той зачака клиентката му да слезе.

— Госпожице, мисля...

— Ще се забавя само миг — увери го тя.

— Тук има много таксита — посочи с ръка той. — Защо не хванете друго?

— Ще ви платя пет долара отгоре — подчерта тя, — и ви обещавам, че няма да се бавя. — След което му отправи най-широката усмивка, на която бе способна в момента.

Мъжът сви рамене. Петте долара и усмивката изглежда стопиха възраженията му. Той приближи колата към сградата. Портиерът отвори вратата и Мариса излезе.

Беше изключително нервна, очаквайки всеки миг най-лошото. Видя как шофьорът се отдалечи на десетина метра от входа и влезе.

Както предполагаше, богато украсеното фойе бе пълно с хора. Без да се колебае, тя се отправи към витрината с бижута и се престори на погълната от моделите. Сканирайки отражението в стъклото, тя огледа района за евентуален преследвач. Изглежда никой не я следеше.

Отново пресече фойето, приближи се към будката на портиера и зачака. Сърцето ѝ туптеше бясно.

— Бихте ли представили документите си? — помоли мъжът, когато тя поиска пратката.

Смутена за миг, Мариса каза, че не ги носи със себе си.

— Тогава ключът на стаята ви ще е достатъчен — опита се да помогне служителят.

— Но аз още не съм се регистрирала.

Той се усмихна.

— Защо тогава не се регистрирате, а после да си получите пратката? Надявам се, че разбирате. Все пак носим отговорност.

— Разбира се. — Увереността ѝ вече я напускате. Явно не беше обмислила нещата достатъчно внимателно, както би трябвало. Оценявайки малкия шанс, тя тръгна към рецепцията.

Нещата отново се усложниха, когато каза, че не иска да използва кредитна карта. Чиновникът я накара да отиде при касиера и да остави солиден депозит, преди да е получила ключовете за стаята. Най-сетне, въоръжена с ключ, тя получи пратката си.

Излезе бързо, но на входа се поколеба, присвила очи на силната обедна светлина. Таксито ѝ продължаваше да я чака там, където го бе оставила. Портiererът я попита дали иска транспорт, но тя се усмихна и поклати глава отрицателно.

Огледа Петдесет и девета улица в двете посоки. Трафикът се беше увеличил. По тротоара бързаха стотици хора, сякаш закъсняваха за важна среща. Ярко слънце и целеустремена суетня. Мариса въздъхна, мина бързешком по няколкото стъпала надолу и изтича към нейното такси.

Стигайки до него, хвана дръжката на задната врата и хвърли още един кос поглед към входа на „Плаза“. Никой не я следваше. Страховете ѝ за Тад бяха неоснователни.

Тъкмо се канеше да се пъкне на седалката, когато видя насоченото към себе си дуло на пистолет в ръката на русокос мъж, почти лежащ на задната седалка. Мъжът заговори, но тя не му даде време. Завъртя се и затръшна вратата. Пистолетът изпука със странен съск. Беше някакво усъвършенствано пневматично оръжие. Стъклото на таксито потрепери, но тя не се обърна да види. Отдалечи се и хукна, така, както никога преди в живота си. С тъглчето на окото си забеляза, че шофьорът на таксито изскочи и се затича в противоположна на нейната посока. Следващия път, когато погледна през рамото си, видя русият да се отправя към нея, като си пробиваше път през тълпата.

Тротоарът беше пълен с хора, куфари, колички за багаж, детски колички и кучета. Русият бе прибрал в джоба пистолета си, но Мариса

вече не бе сигурна, че тълпата ѝ осигурява такава защита, на каквата се надяваше. Дали някой беше забелязал мекото изсъскване на пневматичния пистолет? Ако паднеше на земята, нападателят ѝ щеше да избяга, още преди някой да е осъзнал, че е била простреляна.

Хората се развикаха, когато тя ги изблъска, но това не я спря. Объркването, което причини, забави русия, но не много. Вече я настигаше.

Тя изтича към източната алея на „Плаза“, като избягваше такситата и лимузините, и стигна до малкия парк с централен фонтан. Изобщо не беше наясно накъде да тръгне и я обхвана паника. Точно в този момент забеляза оседлания полицейски кон. Беше вързан хлабаво към телената ограда, която ограждаше малкия участък трева в парка. Мариса се втурна към коня и се огледа отчаяно за полица. Знаеше, че трябва да е тук някъде, но разполагаше със съвсем малко време. Чу стъпките на русия мъж след себе си по тротоара и се поколеба. Беше стигнал до алеята, разделяща парка от сградата на хотела.

Мариса се приближи към коня, взе поводите и се наведе бързо под него, когато животното нервно тръсна главата си. Тя се обърна и видя, че мъжът е вече на улицата, заобикаляше една лимузина.

Очите ѝ обходиха трескаво малкия парк. Имаше много хора, много от тях гледаха в нейна посока, но не се виждаше никакъв полица. Тя се пристраши, изправи се и затича през парка. Нямаше начин да се скрие. Преследвачът ѝ бе прекалено близко.

Докато заобикаляше фонтана, можеше да чуе дишането му. Тя отново зави, блъсвайки се в потока от пешеходци, които започнаха да ѝ подвикват обидни фрази.

Излезе на по-свободно и си помисли, че може би се е отървала, но осъзна, че е в центъра на кръг от няколкостотин души. Трима мускулести афроамериканци танцуваха брейк под звуците на рап. Отчаяните очи на Мариса срещнаха очите на младежите. Видя в тях само гняв: бе прекъснала забавлението им.

Преди някой да е помръднал, русият мъж се озова в кръга, залитайки. Понечи да вдигне газовия си пистолет, но не стигна далеч в опита си. С опитен ритник един от разгневените танцьори изпрати оръжието по ниска дъга сред тълпата. Хората започнаха да се отдръпват, когато преследвачът на Мариса се завъртя и ритна с все

сила момчето. Чернокожият посрещна удара с ръка и се строполи на земята.

Трима от приятелите му, които гледаха отстрани, се втурнаха след русия.

Мариса не чака. Смеси се с тълпата, която се бе отдръпнала от шумната разпра. Повечето от хората пресякоха Пето авеню, същото направи и тя. Когато стъпи на Петдесет и девета улица, спря друго такси и каза на шофьора да я откара в клиника Розенберг. Обърна се и когато видя през стъклото, че полицаят с коня се е върнал, се изпълни с надежда, че може би ще хванат и задържат за няколко седмици русия ѝ нападател.

Погледът към входа на „Плаза“ не показва по-голямо от обичайното движение. Тя се отпусна назад и затвори очи. Внезапно я изпълни гняв към всички, включително към Тад. Сега вече бе почти сигурна, че точно той е съобщил на преследвача ѝ нейното местоположение. Дори серумът, който ѝ бе създал толкова неприятности, бе неизползваем. При сегашните ѝ подозрения не смееше да рискува и да се ваксинира с него.

За миг се запита дали да не се откаже от посещението си в клиника Розенберг, но желанието ѝ да докаже, поне на себе си, че заразяването с Ебола е било умишлено, спечели. Трябваше да е сигурна. Освен това след последното нападение никой нямаше да я очаква.

Тя каза на таксито да спре малко настрани от клиниката и взе останалия път пеша. Определено не бе трудно да открие мястото. Беше луксозна, поддържана сграда, която заемаше огромна площ. Отпред бяха паркирани един телевизионен ван и няколко полицейски коли. На гранитните стълби се бяха отпуснали няколко служители. Наложил се Мариса да покаже служебната си карта и да докаже, че работи в Националния Епидемиологичен Център, за да я пуснат вътре.

Фоайето беше в пълен хаос, вътре кипеше от народ. Докато си проправяше път сред тълпата, решителността ѝ взе да намалява. Страхът, който изпитваше в таксито намаля, заменен от стария страх да не се зарази с Ебола. Освен това оживлението ѝ, че се е изплъзнала от преследването, избледня. На мястото му се изправи реалността, че може да е хваната в опасна мрежа от заговор и интриги. Тя спря и закова поглед във входа. За миг се почуди дали да не си тръгне, но

реши, че трябва да е сигурна. Трябваше да се освободи от всичките си съмнения, преди да започне да обвинява когото и да било.

Помисли си, че би могла да провери първо най-лесната част от информацията. Отиде до бизнес офиса, където завари бюро с табелка „Нови абонати“. Макар да нямаше никого, то бе покрито с купчина книги и документи. Само след миг тя научи, че клиника Розенберг е болница за предплатено медицинско обслужване, точно както беше очаквала.

Следващото, което искаше да разбере, бе по-трудно, тъй като първият пациент беше вече мъртъв. Мариса се върна до главното фоайе и в продължение на няколко минути гледа влизащите и излизащите, докато разбра къде се намира лекарската съблекалня. Преценявайки времето, Мариса стигна до вратата точно в мига, когато там застана един лекар, спря и направи знак на мъжа на информационното гише. Вратата на съблекалнята се отвори и Мариса влезе след лекаря.

Вътре се снабди с дълга бяла престилка. Облече я и нави ръкавите нагоре. Имаше и табелка с името: д-р Ан Елиът. Мариса я свали и я сложи в джоба на престилката. После се върна отново във фоайето и се сепна, когато видя д-р Лейн. Извърна се настрани, очаквайки да чуе всеки миг възглас, че я е познал. За щастие, когато се осмели да погледне, д-р Лейн беше излязъл от болницата.

Неочакваната среща я накара да се почувства още по-неспокойна отпреди. Ужасяваше се при мисълта, че може да се натъкне на Дубчек, както бе станало във Филадельфия, но знаеше, че е жизненоважно да научи повече за първия смъртен случай.

Тя огледа информационните табели и установи, че патологията се намира на четвъртия етаж. Взе асансьора за нагоре. Това място си го биваше наистина. За да стигне до офисите на патолозите, трябваше да мине през химическата лаборатория. Пътьом забеляза, че тя е оборудвана с най-модерната и скъпа апаратура.

Мина през няколко врати и се озова заобиколена от секретарки, които бързо пишеха нещо от диктофони.

Една от жените свали слушалките си при вида на Мариса.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

— Аз съм една от лекарките от Епидемиологичния Център — представи се любезно Мариса. — Знаете ли дали някой от колегите ми

е тук?

— Не мисля — отвърна секретарката, надигайки се от стола. — Мога да попитам д-р Стюарт, в офиса си е.

— Тук съм — обади се едър, плещест мъж, напълно брадясал. — Колкото до въпроса ви, колегите от Епидемиологичния са долу на третия етаж в изолационното крило.

— Е, тогава може вие да ми помогнете — каза Мариса, като съзнателно избегна да се представи. — Занимавам се с епидемиите от Ебола от самото начало, но за съжаление се забавих, защото трябваше да отида в Ню Йорк. Разбрах, че първият заразен, д-р Мехта, вече е починал. Направихте ли аутопсия?

— Тази сутрин.

— Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса?

— Не аз съм правил аутопсията — каза д-р Стюарт. След това се обърна към секретарката: — Хелън, виж дали можеш да доведеш Кърт.

Той заведе Мариса в малък офис, обзаведен с модерно бюро и бял лабораторен плот, върху който се мъдреше чисто нов бинокулярен микроскоп „Цайс“.

— Познавахте ли д-р Мехта? — попита Мариса.

— Доста добре — отвърна Стюарт и поклати глава. — Беше ни медицински директор и смъртта му е голяма загуба за нас. — Той продължи да описва достойнствата и приноса на д-р Мехта за основаването на клиниката и огромната му популярност сред персонала и пациентите.

— Знаете ли къде е завършил? — попита Мариса.

— Не съм сигурен в кое медицинско училище е учил — поклати глава Стюарт. — Мисля, че беше в Бомбай. Но знам, че е специализирал в Лондон. Защо питате?

— Интересуваше ме дали е възпитаник на чуждестранно медицинско училище.

— Има ли значение? — намръщи се Стюарт.

— Възможно е — отвърна неопределено тя. — Има ли сред персонала много чуждестранни възпитаници?

— Разбира се. Всички болници за предплатено медицинско обслужване започнаха с назначаването на голям брой чужденци. Американците се натискаха за частна практика. Но това се промени. В

момента можем да набираме персонала си направо от топ университетите.

Вратата се отвори и влезе млад мъж.

— Това е Кърт Вандермей — каза Стюарт.

Мариса неохотно произнесе името си.

— Д-р Блументал има някои въпроси във връзка с аутопсията — обясни д-р Стюарт и предложи на Вандермей да седне.

— Още не сме извършили сегментирането — обясни д-р Вандермей. — Надявам се, че...

— Всъщност ме интересуват резултатите от външния преглед, който сте направили — каза Мариса. — Имаше ли абнормалности?

— Определено. Д-р Мехта имаше огромни кръвоизливи в кожата.

— Може би от някаква травма? — предположи Мариса.

— Как познахте? — вдигна вежди Вандермей изненадан. — Носът му беше счупен. Бях забравил за това.

— Кога точно е станало?

— Преди седмица, най-много десет дена.

— Отбелязано ли е в медицинския му картон?

— Да ви кажа право, не погледнах — каза д-р Вандермей. — Да умре някой от Ебола е прецедент. Не обърнах много внимание на счупването на носа.

— Разбирам. Ами картонът му? Предполагам, че е тук, в патологията. Мога ли да го видя?

— Няма проблеми. — Той се изправи. — Защо не слезете долу в залата за аутопсии. Имам няколко снимки на счупения нос, ако искате да ги видите.

— Моля ви.

Стюарт се извини, каза, че бърза за среща и Мариса последва Вандермей, докато той обясняваше, че тялото е било дезинфекцирано и увито в специални чували, за да се избегне заразяване. Семейството искало да бъде изпратено с кораб до Индия, но им било отказано. Мариса можеше да разбере защо.

Картонът не беше толкова пълен, колкото ѝ се искаше, но все пак се споменаваха за счупения нос. Беше описано от колега на д-р Мехта, хирург в отделение „Уши, нос, гърло“. Мариса научи, че самият д-р Мехта е работил в това отделение, ужасяващ факт, като се има предвид

начина, по който се бе разпространила заразата при предишните епидемии.

Вандермей предложи да му се обадят и докато му телефонираше, Мариса прегледа останалата част от картона. Д-р Мехта не беше пътувал, не беше работил с животни и не бе имал връзка с останалите епидемии от Ебола.

— Бедният човек е бил ограбен — каза д-р Вандермей, оставяйки слушалката. — Повалили са го и са го ограбили на подходната алея към гаража му. Можете ли да повярвате? В какъв свят живеем!

Само ако знаеше, помисли си Мариса, вече абсолютно сигурна, че епидемиите на Ебола са умишлено причинени. Завладя я страх, но се насили да продължи да разпитва патолога.

— Да сте забелязали случайно кръвоизлив върху бедрото на д-р Мехта?

— Не си спомням — каза д-р Вандермей. — Но тук са всичките снимки. — Той разхвърля група снимки, сякаш редеше карти за игра.

Мариса погледна първата: разкриваше по брутален начин голото тяло, лежащо върху стоманената маса за аутопсии. Въпреки изобилието от кръвоизливи, тя откри един кръгообразен кръвоизлив върху бедрото на д-р Мехта. То отговаряше по големина на върха на газовия медицински пистолет за ваксиниране.

— Може ли да взема една от тези снимки? — попита Мариса.

Д-р Вандермей ги погледна.

— Вземете я. Имаме достатъчно.

Мариса пхна снимката в джоба си. Не беше толкова добра, колкото медицинския пистолет, но беше все пак нещо. Тя поблагодари на д-р Вандермей и си тръгна.

— Ще ми кажете ли подозренията си? — попита я той. На лицето му имаше лека усмивка, сякаш знаеше, че става нещо.

Интеркомът пропука в този момент, информирайки го, че го търсят на шеста линия. Той вдигна слушалката и Мариса го чу да казва:

— Какво съвпадение, д-р Дубчек. Точно в този момент говоря с д-р Блументал...

Това бе всичко, което тя искаше да чуе. Бързо изтича към асансьорите. Вандермей извика след нея, но тя не спря. Отмина

секретарките и прелетя през двойните врати, като стискаше здраво химикалките в джоба на бялата си престилка, за да не изпаднат навън при бягането. Поколеба се за миг какво да избере — асансьора или пожарното стълбище. Реши да рискува с асансьора. Ако Дубчек се намираше на третия етаж, сигурно за по-бързо щеше да използва стъпалата. Тя натисна копчето за надолу. Един лаборант чакаше с поднос с вакуумирани контейнери и я гледаше с изумление как натиска многократно вече светналия бутон.

— Нещо спешно? — попита той, когато очите им се срещнаха.

Един от асансьорите пристигна и тя се шмугна вътре. Имаше чувството, че на вратата ѝ отне цяла вечност, за да се затвори и очакваше всеки момент Дубчек да връхлети и да я спре. Но най-последно потеглиха надолу и тя леко се отпусна, но само за да установи, че спират на третия етаж. Дръпна се по-навътре в кабинката, благодарна в момента за дребния си ръст. Отвън биха я видели трудно.

Когато асансьорът потегли отново, тя се обърна и попита белокосия лаборант къде се намира закусвалнята. Той ѝ каза да завие надясно, след като слезе, и да върви по посока на главния коридор.

Мариса излезе от асансьора и се насочи натам. Скоро до носа ѝ достигна миризма на храна и тя продължи, следвайки обонянието си.

Реши, че е прекалено опасно да рискува и да използва централния вход на клиниката. Дубчек може вече да се бе обадил на полицаите да я спрат. Вместо това тя влезе забързано в закусвалнята, претъпкана в момента с обядващи. Тръгна директно към кухнята. Хората от персонала я изгледаха въпросително, но никой не я спря и не я попита нищо. Както си бе представяла, имаше товарна рампа и тя излезе точно на нея, заобикаляйки камион за доставка на мляко, който тъкмо разтоварваше.

Мариса скочи долу и бързо закрачи към Медисън авеню. След като бе изминала половината път на север до следващата пресечка, тя зави на изток по тиха улица, покрай която се редяха дървета. Имаше няколко пешеходци, което ѝ вдъхна увереност, че няма да се загуби. Когато излезе на Парк авеню, махна на едно такси.

За да е сигурна, че никой не я следи, слезе на Блумингдейл, мина пред магазина до Трето авеню и спря второ такси. По пътя към „Есекс хаус“ беше убедена, че е в безопасност, поне за момента.

Пред вратата на хотелската си стая, на която още висеше табелката „Моля, не безпокойте!“, тя се поколеба. Макар никой да не знаеше, че се е регистрирала под фалшиво име, споменът за Чикаго я преследваше. Отвори вратата предпазливо и огледа помещението, преди да влезе вътре. След това остави вратата отворена, подпря я с един стол и отново сканира стаята. Провери под леглата, в гардероба и в банята. Всичко изглеждаше така, както го беше оставила. Успокоена, тя затвори и заключи, като използва всички налични резета и вериги за врата.

15.

23 май — продължение

Мариса седна пред обилната порция плодове, които бе поръчала по румсървис за закуска тази сутрин и си обели ябълка с острия нож. Сега, когато подозренията ѝ се потвърждаваха, не знаеше какво е следващото, което трябва да направи. Единственото, което можеше да измисли, е да отиде при адвокатата на Ралф и да му каже какво знае: че малка група лекари от консервативната партия са внесли Ебола в частни клиники, за да разрушат системата на предплатеното медицинско здравеопазване. Би могла да предаде оскъдните факти, с които разполагаше, и да го остави той да се тревожи за останалата част от доказателството. Може би щеше да ѝ предложи безопасно място, където да се скрие, докато нещата се изяснят.

Тя остави ябълката и се пресегна за телефона. Решението, което взе, я накара да се почувства много по-добре. Позвъни на служебния номер на Ралф и се зарадва, когато той вдигна веднага.

— Специално предупредих секретарката си — обясни той. — В случай че не знаеш, тревожа се за теб.

— Много си мил. — Мариса беше трогната от неговата съпричастност и това разклати контрола, който бе наложила над емоциите си. За секунда се почувства като дете, което успява да сдържа сълзите си, до момента, в който майка му не види, че се е наранило.

— Днес ли се прибираш вкъщи?

— Зависи — отвърна Мариса, като прехапа устните си и си пое дълбоко дъх. — Смяташ ли, че мога да разговарям с онзи адвокат днес? — Гласът ѝ се поколеба.

— Не. Тази сутрин му звънях в офиса. Казаха ми, че е излязъл извън града, но очакват да се прибере утре.

— Лошо. — Гласът ѝ потрепери.

— Мариса, добре ли си?

— Била съм и по-добре — призна тя. — Случи ми се нещо ужасно.

— Какво?

— Сега не мога да говоря. — Знаеше, че ако започне да обяснява, ще избухне в сълзи.

— Слушай — каза Ралф, — искам да се прибереш незабавно. Не искам да ходиш първо в Ню Йорк. Да не си се натъкнала отново на Дубчек?

— По-лошо.

— Е, това ще се уреди. Хвани следващия полет. Ще дойда да те посрещна на летището.

Идеята беше доста блазна и тя почти бе готова да се съгласи, когато на вратата се почука. Мариса замръзна.

— Мариса, там ли си?

— Само минутка — произнесе тя в слушалката. — Има някой на вратата. Не затваряй телефона.

Остави слушалката на нощното шкафче и несигурно се приближи към вратата.

— Кой е?

— Доставка за госпожица Кендрик. — Мариса отвори, но остави веригата. Отвън стоеше един униформен служител и държеше пакет, опакован с бяла хартия.

Объркана, тя каза на мъжа да почака и се върна пак на телефона. Съобщи на Ралф, че я търсят и че ще му позвъни веднага след като разбере кой полет ще вземе за Атланта тази вечер.

— Обещаваш ли? — попита Ралф.

— Да!

Тя се върна на вратата и отново огледа коридора. Служителят се бе облегал на отсрещната стена и продължаваше да държи пратката. Кой би могъл да е този, който ще изпрати цветя на „госпожица Кендрик“, след като Мариса отлично знаеше, че приятелката ѝ си живее най-спокойно и безгрижно на Западното крайбрежие?

За миг усъмнена отново, тя се приближи до телефона и позвъни на портиера да попита дали някой ѝ е изпращал цветя. Портиерът потвърди и я уведоми, че в момента ѝ ги носят.

Донякъде успокоена, тя все пак не свали веригата, а се провикна:

— Ужасно съжалявам, но дали може да оставите цветята отвън? Ще ги взема след няколко минути.

— С удоволствие, госпожо — кимна мъжът и остави пакета долу. След това докосна ръба на фуражката си и изчезна към края на коридора.

Мариса свали веригата, бързо взе кошницата и отново залости вратата. Разкъса нетърпеливо хартията и откри пищен букет от пролетни цветя. Върху зелена пръчка, забодена в основата от стиропор, стърчеше плик, адресиран до Лиса Кендрик.

Тя го взе и извади отвътре сгъната картичка, надписана за Мариса Блументал! Сърцето ѝ пропусна един удар и тя зачете:

Скъпа д-р Блументал,

Поздравления за тазсутрешното представление. Силно сме впечатлени. Разбира се, ще повторим визитата, освен ако не проявите благоразумие. Както се вижда, знаем местоположението ви през цялото време, но ще ви оставим на мира, ако върнете медицинския уред, който взехте.

Завладя я ужас. За миг остана закована пред цветята, гледайки ги невярващо. После във внезапен пристъп на активност започна да събира багажа си, като отваряше чекмеджетата на бюрото и шкафовете. Изведнъж спря. Нищо не бе там, където го бе оставила преди. Явно бяха влизали в стаята и бяха ровили из нещата ѝ! О, господи! Трябваше веднага да се махне оттук.

Тя изтича в банята и събра козметичните си принадлежности, хвърляйки ги припряно в чантата. После се закова на място. Изводите от бележката най-после стигнаха до съзнанието ѝ. Щом преследвачите ѝ не разполагаха с медицинския пистолет, това означаваше, че Тад не е замесен. А нито той, нито някой друг знаеше, че е в хотел „Есекс хаус“ под фалшиво име. Единственият начин да я намерят беше да са я проследили от чикагското летище.

Колкото по-скоро напуснеше „Есекс хаус“, толкова по-добре. След като нахвърли останалите си неща в куфара, установи, че заради безпорядъка, в който бе хвърляла всичко, той не може да се затвори. Тя седна върху него, борейки се с ключалките, а очите ѝ продължаваха да

се връщат към цветята. Изведнъж разбра. Целта им бе да я изплашат, като се надяваха, че така ще я накарат да ги отведе до пистолета за ваксиниране. Но ако нещата стояха по този начин и знаеха, че той не е у нея, значи тя разполагаше с известно пространство за маневриране. Реши да не взема куфара със себе си. Натъпка най-необходимите неща в дамската си чанта, извади от служебното си куфарче купчина документи, за които предполагаше, че може да ѝ потрърбват, и остави и него в стаята.

Единственото, в което бе абсолютно сигурна, беше, че ще я проследят. Несъмнено очакваха тя да си тръгне паникьосана, което да направи нещата по-лесни за тях. Е, помисли си Мариса, щяха да останат изненадани.

Очите ѝ се върнаха отново към цветята и тя реши, че ще е добре да използва същата стратегия, която бяха използвали те. Разсъждавайки в тази посока, тя започна да чертае план, който можеше да ѝ даде отговорите, чрез които да стигне до решението на цялата тази история.

Разгърна списъка с участниците в Лекарски съюз за действие, за да се увери, че секретарят им е в Ню Йорк. Казваше се Джак Краузе и живееше на Източна Осемдесет и четвърта улица, номер 426. Тя реши да го посети без предупреждение. Може би лекарите изобщо не знаеха какво става. Беше трудно да се помисли, че група лекари ще искат да разпространяват епидемия. Във всеки случай появата ѝ на прага му щеше да създаде много по-голяма паника, отколкото който и да е букет.

Междувременно реши да предприеме няколко стъпки, за да направи пътуването си безопасно. Отиде до телефона, позвъни на хотелския мениджър и с раздразнен глас се оплака, че на регистратурата са дали номера на стаята ѝ на гаджето ѝ, с което са се разделили, и че той сега я безпокои.

— Това е невъзможно — каза мениджърът. — Ние не даваме номерата на стаите.

— Не искам да споря с вас — сопна се Мариса. — Въпросът е, че това се случи. Причината да спра да се срещам с него беше спривавия му нрав.

— Какво искате да направим? — попита мъжът, явно доловил, че тя има нещо наум.

— Мисля, че бихте могли да ме преместите в друга стая.

— Лично аз ще проверя какво може да се направи.

— И още нещо — продължи тя. — Гаджето ми е рус, атлетичен, с изсечени черти. Може би е добре да предупредите подчинените си.

— Определено — каза мениджърът.

Алфонс Хиктман дръпна още веднъж от цигарата и я хвърли през гранитната стена, която отделяше Сентръл Парк от тротоара. Поглеждайки към таксито с изключени светлини, Ал видя чертите на Джордж. Беше се смъкнал на седалката, отпуснат както винаги. Чакането изглежда никога не безпокоеше този човек. Ал погледна през улицата към входа на „Есекс хаус“ с надеждата, че Джейк вече се е разположил във фоайето, така че Мариса да не може да мине незабелязано през задния вход.

Ал беше сигурен, че изпратените цветя ще я накарат направо да излети от хотела. Сега бе озадачен. Тази жена беше или супер умна, или супер глупава.

Той отиде до таксито и като подпря длани върху металния покрив, внезапно избарабани една бърза серия, сякаш свиреше на тимпан. Джордж мигновено изхвъркна от другата страна на колата.

Ал се ухили.

— Малко сме напрегнати, а, Джордж? — Ленивото търпение на Джордж го изнервяше и увеличаваше още повече чувството му за безсилие.

— Исусе! — възкликна стреснатият Джордж и възмутено завъртя очи. — Ти си психясал, човече!

Двамата мъже се вмъкнаха обратно в таксито.

— Колко е часът? — попита Ал и си взе нова цигара. — Беше изпушил повече от половината пакет този следобед.

— Седем и половина.

Ал изхвърли използваната кибритена клечка през прозореца. Нещата не вървяха добре. Тъй като медицинският пистолет не бе открит в стаята на жената, заповедите бяха да я проследят, докато тя го донесе, но вече ясно се виждаше, че д-р Блументал не възнамерява да им направи тази услуга, поне не веднага.

В този момент група подпийнали мъже излязоха от хотела като шумно подвикваха и се шегуваха един с друг. Бяха пристигнали

очевидно за някаква конференция, носеха тъмни костюми, на които се виждаха табелки с имената им, и слънчеви козирки с надпис „Санио“.

Портиерът направи знак на няколко лимузини, чакащи на улицата. Една по една те се придвижиха до вратата да качат своите пътници.

Ал плесна Джордж по рамото, сочейки като обезумял към най-голямата група, която преминаваше през въртящата се врата. Сред тях двама мъже подкрепяха жена със същата козирка, която изглеждаше прекалено пияна, за да върви.

— Тя ли е, според теб? — попита той.

Джордж присви очи и преди да е отговорил, въпросната жена се скри в една от лимузините. Той се обърна към Ал.

— Не мисля. Косата ѝ беше различна. Но не мога да съм сигурен.

— По дяволите! Аз също. — След миг колебание той изскочи от таксито. — Ако излезе, проследи я. — Ал пресече улицата, за да хване друго такси.

През задното стъкло на лимузината Мариса гледаше входа на хотела. С периферното си зрение видя някой да слиза от паркирано такси и да тича през улицата. Точно когато лимузината ѝ мина пред един автобус, блокирайки гледката ѝ, тя видя мъжа да се качва в друго такси, стар модел чекър.

Мариса се обърна напред. Беше сигурна, че са я проследили. Имаше няколко възможности, но реши, че е по-добре да слезе.

Веднага щом лимузината зави по Пето авеню, тя изненада компанията, като извика на шофьора да спре.

Той се подчини, предполагайки, че ѝ е лошо, но преди някой от мъжете да разбере какво става, тя отвори вратата, скочи навън и каза на шофьора да продължи без нея.

Вмъкна се в една книжарница „Дабълдей“, която за щастие работеше до късно. През стъклото на витрината видя чекъра да отминава с голяма скорост и за миг мерна на задната седалка русокоса глава, гледаща право напред.

Къщата приличаше повече на средновековна крепост, отколкото на луксозна нийоркиска градска къща. Предните ѝ прозорци бяха тесни и покрити с решетки от ковано желязо. Входният портал бе снабден със здрава желязна врата, оформена като подвижна вертикална решетка на крепостна порта. Петият етаж бе изтеглен назад и получената в резултат на това тераса бе назъбена като крепостна кула.

Мариса огледа сградата, застанала на отсрещната страна на улицата. Трудно можеше да мине за болница и за миг тя се поколеба дали трябва да посети д-р Краузе. Но настанена този следобед в нова, безопасна стая в „Есекс хаус“, тя бе позвънила на няколко места и бе научила за него, че е прочут интернист. Не можеше да си представи, че е способен да ѝ навреди пряко. Може би чрез организация като Лекарски съюз за действие, но не и с голи ръце.

Тя пресече улицата и изкачи стъпалата. Хвърли един последен поглед към двата края на улицата и позвъни на вратата. Зад решетката имаше тежка дървена врата, украсена в средата с релефно изваян кръст.

Почака една минута и позвъни отново. Изведнъж една лампа светна и я заслепи, и тя не можа да види кой отваря вратата.

— Да? — произнесе женски глас.

— Бих искала да разговарям с д-р Краузе. — Мариса се опитваше да звучи авторитетно.

— Имате ли уговорен час?

— Не — призна тя. — Но кажете на доктора, че идвам по спешна работа във връзка с Лекарския съюз за действие. Мисля, че ще пожелае да ме приеме.

Тя чу вратата да се затваря. След няколко минути се отвори отново.

— Докторът ще ви приеме. — При отварянето на желязната решетка се чу болезненият звук на панти, които отдавна плачеха да бъдат смазани.

Мариса влезе и изпита облекчение, че не е изложена на показ. Видя жената, облечена в черна униформа на прислужница, да затваря и да тръгва към нея.

— Ако обичате, последвайте ме.

Минаха през облицовано в мрамор и с тежки полилеи на тавана преддверие и продължиха по къс коридор до покрити с ламперия

библиотека.

— Почакайте тук, ако обичате — каза жената, — докторът ще дойде след малко.

Мариса огледа стаята, красиво обзаведена с антики. На трите стени имаше рафтове с книги.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — произнесе сърдечен глас.

Тя се обърна и видя д-р Краузе. Имаше месесто лице с дълбоки бръчки. Когато ѝ направи знак да седне, забеляза, че дланите му са необикновено големи и квадратни. Двамата седнаха и тя го огледа по-внимателно. Очите му бяха очи на интелигентен, отзивчив човек и ѝ напомняха с нещо професора ѝ по вътрешна медицина. Изненада я това, че подобен човек може да има нещо общо с организация като Лекарски съюз за действие.

— Съжалявам, че ви безпокоя в толкова късен час — започна тя.

— Няма проблем — увери я д-р Краузе. — Четях в момента. Какво мога да направя за вас?

Тя се наведе напред, за да вижда по-добре лицето му.

— Казвам се Мариса Блументал.

Настъпи пауза, той я чакаше да продължи. Изражението му не се промени. Или беше добър актьор, или името ѝ не му беше познато.

— Правя разследване за Националния Епидемиологичен Център — добави тя.

Очите му се присвиха като на котка.

— Прислужницата ми каза, че сте тук по работа, свързана с Лекарския съюз за действие — произнесе той и радушността почти изчезна от гласа му.

— Така е — кимна Мариса. — Може би трябва да ви попитам дали знаете: има ли нещо в дейността на този съюз, което би разтревожило Националния Център?

Този път челюстта му видимо се стегна. Той си пое дълбоко дъх, понечи да каже нещо, но после промени мнението си. Мариса чакаше, сякаш имаше всичкото време на света.

Най-накрая д-р Краузе прочисти гърлото си:

— Лекарският съюз за действие се опитва да спаси американската медицина от икономическите сили, които се опитват да я разрушат. Това беше целта му от самото начало.

— Благородна цел — съгласи се Мариса. — Но по какъв начин Лекарският съюз за действие възнамерява да осъществи тази мисия?

— Като възвърне отговорността и разумните закони — каза д-р Краузе. Той се изправи, вероятно за да избегне погледа на Мариса. — Лекарският съюз за действие предоставя възможност на обществено значими личности, изповядващи по-консервативни принципи, да упражнят известно влияние. И това е въпрос на време; медицинската професия е като отдалечаващ се влак. — Той се приближи до камината и лицето му попадна в сянка.

— За съжаление, изглежда Лекарският съюз за действие прави много повече от това да спонсорира законодатели — обади се Мариса. — Точно това безпокои Епидемиологичния Център.

— Мисля, че няма какво повече да обсъждаме — каза д-р Краузе. — Моля да ме извините...

— Сигурна съм, че Лекарският съюз за действие е отговорен за епидемиите от Ебола — изстреля Мариса и също се изправи. — Вие имате някаква извратена идея, че разпространяването на зараза в болниците за предплатени медицински услуги ще съдейства на каузата ви.

— Това е абсурд! — извика д-р Краузе. — Как смееете!

— Не мога да търпя повече — заяви Мариса. — Имам документи, свързващи вас и останалите лекари от Лекарски съюз за действие с „Професионални лаборатории“ в Грейсън, Джорджия, които наскоро са купили оборудване за работа с вируса. Дори разполагам с медицинския пистолет, използван при заразяването на първите болни.

— Махайте се отгук! — заповяда д-р Краузе.

— С удоволствие — отвърна тя. — Но нека първо ви кажа, че възнамерявам да посетя всички лекари от Лекарския съюз за действие. Не мога да си представя, че всички те са съгласни с тази налудничавя и престъпна схема. Всъщност, трудно ми е да си представя, че лекар като вас самия — че който и да е лекар! — би позволил това.

Като се опитваше да запази хладнокръвие, тя тръгна към вратата. Д-р Краузе не помръдна от мястото си до камината.

— Благодаря, че ме приехте — каза Мариса. — Съжалявам, ако съм ви разстроила. Но съм убедена, че все някой от членовете на Лекарския съюз ще иска да спре този ужас. Може би като

свидетелства. Това може да сте вие. Поне се надявам. Лека нощ, д-р Краузе.

Тя се насили да премине бавно по късия коридор до антрето. Ами ако бе сгрешила в преценката си за мъжа и той дойдеше след нея? За щастие, прислужницата се материализира и я изпрати. В мига, в който излезе от осветената част, Мариса хукна.

В продължение на известно време д-р Краузе не помръдна. Сякаш най-лошият му кошмар се сбъдваше. На втория етаж имаше пистолет. Може би просто трябваше да се самоубие. Или да позвъни на адвокатата си и да помоли за имунитет в замяна на даването на свидетелски показания. Но той нямаше представа какво всъщност означаваше това.

Обхвана го паника. Хукна към бюрото си, отвори телефонния указател и след като откри един номер, позвъни в Атланта.

Телефонът позвъни поне десет пъти, преди отсреща да се обадят. Гладкият глас на Джошуа Джаксън потече като олио по жицата, когато поздрави и попита кой се обажда.

— Джак Краузе — отвърна обърканият доктор. — Какво става, по дяволите? Кълнеше се във всички светии, че освен в Лос Анджелис, Лекарският съюз за действие няма нищо общо с епидемиите от Ебола. Че последвалите зарази се разпространили чрез контакт с първоначално заболелите пациенти. Джошуа, ти ми даде думата си.

— Успокой се — прекъсна го Джаксън. — Ела на себе си!

— Коя е Мариса Блументал? — попита Краузе с по-тих глас.

— Така е по-добре — каза Джаксън. — Защо питаш?

— Защото току-що цъфна на прага ми и ме обвини, че Лекарският съюз е в основата на всички епидемии.

— Тя още ли е там?

— Не. Тръгна си. Но коя, по дяволите, е тя?

— Епидемиоложка от Националния Епидемиологичен Център, която излезе късметлийка. Но не се тревожи, Хеберлинг ще се погрижи за нея.

— Тази история започва да се превръща в кошмар — каза Краузе. — Трябва да ти напомня, че бях против този проект, дори когато се отнасяше само до грип.

— Какво искаше госпожичка Блументал от теб? — попита Джаксън.

— Да ме изплаши. И го направи дяволски добре. Каза, че разполага с имената и адресите на всички членове на Лекарски съюз за действие и подхвърли, че възнамерява да посети всеки един от тях.

— Каза ли кой ще е следващият?

— Разбира се, че не. Не е глупава — отвърна Краузе. — Всъщност, изключително умна е. Свиреше ми на тънката струна. Ако наистина отиде при всички, все някой ще се огъне. Помниш ли Тийман в Сан Франциско? Беше дори по-непреклонен и от мен за проекта.

— Опитай се да се успокоиш — настоя Джаксън. — Разбирам защо си разстроен. Но нека ти припомня, че няма реално доказателство за намесването на никого от нас. А като предохранителна мярка Хеберлинг е прочистил цялата си лаборатория, с изключение на бактериалните си изследвания. Ще му кажа, че момичето планира да посети останалите членове. Сигурен съм, че ще помогне. Междувременно ще предприемем допълнителни предпазни мерки да я държим далеч от Тийман.

Краузе затвори. Почувства се малко по-спокоен, но когато стана и изключи лампата на бюрото, реши да се обади на адвоката си на сутринта. Нямахше да навреди да поразпита за процедурата по даването на свидетелски показания.

Докато таксито ѝ се носеше по моста Трайбъроу, Мариса се наслаждаваше на очертаанията на нощен Манхатън. Оттук той изглеждаше прекрасен. Но гледката скоро остана назад, излезе от полезрението ѝ в мига, когато колата се спусна по смъкнатия участък от магистралата за Лонг Айланд. Тя напрегна очи към списъка с имената и адресите на членовете на Лекарския съюз за действие, който бе извадила от чантичката си, но бе трудно да разчете имената, докато таксито прелиташе от една лампа по магистралата към следващата.

Нямаше логически начин да избере човека, при когото да отиде след посещението при д-р Краузе. Вероятно най-лесно щеше да е да посети най-близко живеещия, но и заради това — най-опасно. От съображения за сигурност реши, че ще е най-добре да отиде при най-отдалечения, д-р Синкълър Тийман в Сан Франциско.

Мариса се наведе напред и каза на шофьора да я закара на летище „Кенеди“, вместо на „Ла Гуардия“. Когато я попита на кой терминал, тя избра наслуки: „Юнайтед“. Ако се окажеше, че нямат места за вечерния полет, можеше винаги да отиде на друг терминал.

По това време на терминала имаше само няколко души и я обслужиха бързо. Зарадва се, че е намерила удобен полет до Сан Франциско само с едно спиране, в Чикаго. Купи си билет с пари в брой, като използва друго фалшиво име, взе си няколко вестника и списания и се отправи към гейта. Реши да използва оставащото време и да позвъни на Ралф. Помисли си как става така, че винаги в такива моменти се сеща за него. Както и очакваше, той бе обезпокоен, че не му се е обадила по-рано, но все пак се зарадва в началото, когато разбра, че е на летището.

— Ще ти простя за последен път — каза той, — но само защото си на път към дома.

Мариса се опита да подбере думите си внимателно:

— Искан ми се да можеше да се видим тази нощ, но...

— Не ми казвай, че не се връщаш — каза Ралф, преструвайки се на сърдит, за да скрие разочарованието си. — Уредих ти да се срещнеш с господин Маккуинлин утре по обяд. Сама ми каза, че искаш да се срещнеш с него колкото е възможно по-скоро.

— Ще трябва да се отложи. Изникна нещо. Трябва да отиде в Сан Франциско за ден-два. Не мога да ти обясня в момента.

— Мариса, какво, по дяволите, се опитваш да направиш? — произнесе Ралф с отчаян глас. — От малкото, което ми каза, съм абсолютно сигурен, че трябва да се върнеш и да се срещнеш с адвоката; после, ако господин Маккуинлин се съгласи, можеш да отидеш в Калифорния.

— Ралф, знам, че си разтревожен. Фактът, че те е грижа за мен, ме кара да се чувствам много по-добре, но всичко е под контрол. Онова, което върша, ще направи отношенията ми с господин Маккуинлин много по-лесни. Повярвай ми.

— Не мога — отвърна той. — Не действаш рационално.

— Вече извикват за моя полет — каза Мариса. — Ще ти се обадя веднага, щом мога.

Тя остави слушалката с въздишка. Той може и да не беше най-романтичният мъж в света, но определено бе чувствителен и грижовен.

Ал изсъска на Джейк да млъква. Не можеше да издържа безспирното му дърдорене. Ако не дрънкаше за бейзбол, то беше за коне. Не спираше никога. Беше по-лошо и от вечното мълчание на Джордж.

Ал седеше с Джейк в таксито, докато Джордж още чакаше във фоайето на „Есекс хаус“. Нещо му подсказваше, че нещата са се прецакали. Беше следил лимузината през целия път до един ресторант в Сохо, но момичето, което бе видял да влиза, така и не излезе от колата. Връщайки се обратно в хотела, той накара Джейк да провери дали госпожица Кендрик още е регистрирана. Беше, но когато Ал отиде и мина покрай стаята, видя, че е опразнена. Нещо по-лошо, бе забелязан от хотелските детективи, които го обвиниха, че е изоставеният любовник, и че е по-добре да я остави на мира. Не е нужно да си мозъчен хирург, за да вденеш, че нещо се е объркало. Професионалната му интуиция му подсказваше, че птиченцето е изхвъркнало и че си губят времето да стърчат в „Есекс хаус“.

— Сигурен ли си, че не искаш да се обзаложиш на едно малко в „Белмонт“ днес? — подхвърли Джейк.

Ал тъкмо се канеше да го перне по главата, когато пейджърът му иззвъня. Той бръкна под сакото си и го изключи, ругаейки. Знаеше кой е.

— Почакай малко — каза той сопнато. Излезе от колата и притича през улицата до хотел „Плаза“, където се обади по един от телефонните автомати на Хеберлинг.

Хеберлинг дори не се опита да скрие презрението си.

— За бога, госпожичката тежи не повече от петдесет килограма! Не е като да те карам да надвиеш Рамбо. Защо, по дяволите, от Лекарския съюз ви плащат по хиляда долара дневно?

— Тази жена вади дяволски късмет — каза Ал. Беше търпелив, но само до едно време.

— Не ми ги пробутвай тия! — озъби се Хеберлинг. — Кажи ми имаш ли представа къде е тя в момента?

— Не точно... — призна Ал.

— Което означава, че си я изгубил — сопна се Хеберлинг. — Е, аз мога да ти кажа къде е. Срещала се е с д-р Краузе и дяволски много

го е изплашила. Сега се боим, че планира да посети и други лекари от Лекарския съюз. Най-уязвимият е д-р Тийман. Не че не се притеснявам и за останалите. Искам ти и останалите да отнесете задниците си в Сан Франциско. Вижте дали е там и каквото искате правете, само не й позволявайте да приближи Тийман.

16.

24 май

Започваше да се развиделява, когато Ал, следван от Джейк и Джордж, слезоха от самолета и минаха по ръкава към централния терминал на Сан Франциско. Бяха пристигнали с полет на „Американ“, който първо спря за половин час в Далас, после закъсна в Лас Вегас, където би трябвало да остане само минути.

Джек носеше куфара си с медицинския пистолет, който бяха използвали върху Мехта, а Ал се питаше дали и той изглежда толкова зле, колкото колегите си. Трябваше да се избърснат и да си вземат по един душ, а и скъпите им костюми се бяха намачкали ужасно.

Колкото повече мислеше за настоящата ситуация, толкова повече се отчайваше. Момичето можеше да се намира в момента най-малко в един от четирите града. И това не можеше да се отгатне. Ако я намереха, първо щяха да я накарат да им каже къде е скрила медицинския пистолет.

Като остави Джейк и Джордж да вземат багажа, Ал взе кола под наем, използвайки една от фалшивите лични карти, които винаги носеше със себе си. Реши, че единственото, което могат да правят, е да седят и да чакат около къщата на Тийман. По този начин дори да не откриеха Блументал, тя не би могла да се срещне с доктора. След като се увери, че може да вземе кола с клетъчен телефон, той разгърна картата, която момичето от компанията му бе дало. Тийман живееше в някакво затънтено място, наречено Сосалито. Добре поне че трафикът не бе голям; нямаше дори още 7 часа сутринта.

* * *

Операторът във „Феърмонт“ си отбеляза да събуди Мариса в 7:30, както бе помолила. Предишната вечер ѝ бе провървяло. Малка

група конгресмени бе отказала хотела в последната минута и тя без усилие си взе стая.

Докато лежеше в леглото и чакаше закуската, тя се питаше какъв ли е д-р Тийман. Може би не много по-различен от д-р Краузе: егоистичен и алчен тип, чийто опит да защити собствения си портфейл го бе извадил от контрол.

Тя стана и дръпна завесите, поглъщайки с очи спиращата дъха гледка на Бей бридж, хълмовете на окръг Марин с остров Алкатраз, приличащ отпред на средновековна крепост. Прииска ѝ се да беше дошла тук при различни обстоятелства.

Беше си взела душ и се бе увила в дебел хавлиен халат, когато закуската ѝ пристигна: обилна порция от различни плодове, препечена филийка и кафе.

Докато белеше прасковата забеляза, че ѝ бяха дали старомоден нож за белене — с дървена дръжка и много остър. Захапа сочния плод и погледна адреса на Тийман; зачуди се къде ще е по-добре да го посети — в офиса или у дома му. Беше сигурна, че някой му се е обадил след разговора ѝ с Краузе, така че не можеше да разчита на елемента на изненадата. При тези обстоятелства може би по-подходящото щеше да е да го потърси в офиса му.

Справочникът с адреси се намираше в едно от чекмеджетата. Мариса отвори на раздел „Лекари и хирурзи“, откри името Тийман и забеляза, че практиката му е сведена до гинекологични операции.

За да се убеди, че е в града, позвъни в кабинета му. Телефонистката ѝ каза, че ще е отворено след осем и половина. Което означаваше след десет минути.

Мариса се облече и отново се обади. Този път попадна на рецепционистката в отделениято, която я осведоми, че не очакват доктора преди три. През този ден той оперираше в Многопрофилната болница на Сан Франциско.

Тя остави слушалката и се загледа към Бей бридж, докато обмисляше чутото. В известен смисъл сблъсъкът с Тийман в болницата можеше да се окаже по резултатен, отколкото в офиса му. Във всеки случай за нея поне бе по-безопасно, ако решеше да се саморазправя.

Погледна се в огледалото. От два дни носеше едни и същи дрехи; трябваше да се отбие някъде и да си купи нещо ново.

Тя закачи на вратата табелката с надпис „Моля, не безпокойте!“, когато излезе от стаята, малко по-спокойно, отколкото в Ню Йорк, тъй като знаеше, че е с няколко крачки пред преследвачите си.

Местоположението на Многопрофилната болница беше страхотно, но вътре приличаше на всяка друга голяма градска болница, със същия хаотичен микс от старомодно и модерно. Голямото оживление и суетня също не се различаваха от останалите болнични заведения. Затова не ѝ беше трудно да влезе незабелязано в лекарската съблекалня.

Докато си търсеше престилка, една прислужничка влезе и я попита дали се нуждае от помощ.

— Аз съм д-р Блументал — каза Мариса. — Тук съм да наблюдавам операцията на д-р Тийман.

— Ето ви ключ за шкафчето — кимна жената, без да се усъмни.

Мариса се преоблече и влезе в чакалнята пред операционната. Вътре имаше към двайсет човека, пиеха кафе, бърбеха или четяха вестници.

Тя мина покрай тях и влезе направо в залата. В преддверието си сложи хирургическа шапка и обувки, след това спря пред голямото табло с графиците. Тийман щеше да оперира в зала 11. Вече правеше втората за дежурството си хистеректомия.

— Да? — вдигна вежди с любопитство дежурната сестра.

— Тук съм, за да се срещна с д-р Тийман — обясни Мариса.

— Влезте вътре. Единадесета стая. — Сестрата вече бе насочила вниманието си другаде.

— Благодаря. — Мариса тръгна по широкия централен коридор. Операционните бяха от другата страна, поделайки си мястото със съблекалните и анестезиологията. През овалните прозорци на вратата Мариса мерна облечените в хирургическо облекло фигури, наведени над пациентите.

Тя се вмъкна в една от малките стаички за преобличане, сложи си маска, след което влезе в залата, в която оперираше Тийман.

Край пациентката стояха няколко души. Анестезиологът бе застанал до главата, от двете страни на масата стояха двамата хирурзи, имаше и две сестри. Когато Мариса влезе, едната сестра седеше в ъгъла и чакаше нареждания. Тя стана и попита Мариса какво иска.

— Колко трае една операция обикновено?

— Четиридесет и пет минути — сви рамене жената. — Д-р Тийман работи бързо.

— Кой точно е д-р Тийман?

Сестрата я изгледа странно, след което посочи:

— Онзи отдясно — рече тя. — А вие коя сте?

— Лекарка съм, от Атланта. — Не каза нищо повече. Отиде до масата за операции и когато погледна д-р Тийман, разбра защо сестрата се е изненадала: мъжът беше чернокож.

Колко странно, помисли си Мариса. Беше очаквала, че всички от гвардията на Лекарския съюз за действие са възрастни, бели и по всяка вероятност — расово предубедени.

В продължение на известно време остана да наблюдава хода на операцията. Тийман наистина беше добър. Ръцете му се движеха с точност и пестеливост, която не се учи. Това беше талант, божи дар, не нещо, на което свикваш от практиката.

— Пали шибаната кола — изръмжа Ал и затвори цифровия телефон. Бяха паркирали пред построена на широка площ къща, облицована с червено дърво, кацнала на склона на хълма над град Сосалито. Между евкалиптовите дървета можеха да се видят сините участъци от залива.

Джейк пхна ключа да запали двигателя.

— Накъде? — Знаеше, че Ал е бесен, а когато беше в такова настроение, по-добре беше да говори колкото се може по-малко.

— Обратно в града.

— Какво казаха от офиса на Тийман? — попита Джордж от задната седалка.

Джейк искаше да каже на Джордж да млъкне, но се боеше да се обади.

— Че докторът в момента оперирал в Многопрофилната болница на Сан Франциско — каза Ал, почти пребледнял от ярост. — Първата му операция по график била в седем и половина и не го очаквали в офиса преди три.

— Нищо чудно, че го изпуснахме — въздъхна Джордж. — Този тип трябва да е тръгнал от къщи цял час по-рано, преди ние изобщо да

стигнем дотам. Каква загуба на време! Трябваше да отидем в хотела, както ви казах.

С бясна скорост Ал се обърна назад и хвана розовата вратовръзка „Диор“ на Джордж. Очите на мъжа изпъкнаха и лицето му почервения.

— Ако ми трябваше съвета ти, щях да ти го поискам. Ясно?

Ал пусна вратовръзката и блъсна Джордж обратно на седалката. Джейк се сви като костенурка в спортното си сако. Едва се осмели да погледне към Ал.

— Какво ме зяпаш? — сопна се Ал.

Джейк не каза нищо, само се надяваше, че от току-що случилото се Джордж ще си извади поука, че трябва да мълчи.

Почти бяха минали моста, когато разговорът се възобнови.

— Мисля, че трябва да вземем друга кола — каза Ал. Гласът му беше спокоен, сякаш нищо не се беше случило. — В случай че възникне проблем и се наложи да се разделим. После отиваме в Многопрофилната. Колкото по-скоро спипаме Тийман, толкова по-добре.

Сега, когато имаше достатъчно време и се чувстваше сигурна, че може да разпознае д-р Тийман, след като веднъж го е видяла, Мариса излезе от операционната. Върна се в съблекалнята и се преоблече. Искаше да е сигурна, че може да си тръгне веднага след разговора с Тийман. Откри едно свободно място до прозореца в чакалнята и се разположи. Няколко души ѝ се усмихнаха, но никой не заговори.

Мина половин час, преди д-р Тийман да се появи — влезе в стаята със същата лекота и грация, която бе демонстрирал при работата си в операционната и отиде до автомата за кафе.

Мариса се приближи към него. Късите ръкави на лекарската му престилка разкриваха красивия кафяв цвят на кожата му и тренираните мускули на ръцете.

— Аз съм д-р Мариса Блументал — представи се тя, като следеше лицето му за реакция.

Той имаше широко мъжествено лице с добре поддържани мустаци и тъжни очи, сякаш видели в живота повече, отколкото би искал. Той погледна към нея с усмивка. От изражението му беше очевидно, че няма представа коя е.

— Може ли да поговорим насаме? — попита тя.

Тийман погледна асистента си, който тъкмо се приближаваше.

— Ще се видим в операционната — извини му се той, докато се отдалечаваха с Мариса.

Влязоха в една кабинка, отделена от чакалнята с две люлеещи се врати. Имаше само един стол, обърна го и ѝ предложи да седне, докато той самият се облегна на плота, без да изпуска чашата с кафе. Осъзнавайки както niskия си ръст, така и психологическото му превъзходство, тя отмести стола към него, настоявайки, че той трябва да седне, тъй като оперира от ранна сутрин.

— Добре, добре — засмя се Тийман, — сядам. А сега ми кажете какво мога да направя за вас.

— Изненадана съм, че не сте чували името ми — започна Мариса, като го гледаше в очите. — Срецнах се с много хора...

— Съжалявам — каза д-р Тийман и се засмя отново, но с нотка на притеснение и повишено любопитство.

— Д-р Краузе не ви ли се е обаждал във връзка с мен?

— Не съм сигурен, че познавам д-р Краузе. — Тийман насочи вниманието си към кафето.

Първата лъжа, помисли си Мариса. Тя си пое дълбоко дъх и му каза същите неща, които бе казала и на Краузе. От момента, в който спомена епидемията в Ел Ей, той не бе вдигнал очи. Тя усети, че е нервен. Повърхността на кафето се разлюля в чашата му и Мариса се изпълни с облекчение, че не е следващата му пациентка.

— Нямам и най-слабата идея за какво ми говорите — каза д-р Тийман и се изправи. — И за съжаление, чака ме друга операция.

С нехарактерна за нея дързост Мариса леко го блъсна към стола.

— Още не съм свършила — каза тя, — и независимо дали съзнавате или не, вие сте замесен. Давайте ли си изобщо сметка колко дълбоко сте затънали! Имам доказателства, че Ебола е съвършено умишлено разпространявана от Лекарския съюз за действие. Вие сте касиер на съюза и аз съм шокирана, че човек с вашата репутация може да е свързан с нещо толкова отвратително...

— *Вие* сте шокирана? — парира я д-р Тийман, като се изправи отново и се извиси над нея. — Аз пък съм смаян, че имате нахалството да правите такива безотговорни заключения!

— Спестете си възмущението. Публична тайна е, че сте член на Лекарския съюз за действие, така както и че сте съдружник в единствената лаборатория в страната, оборудвана за работа с вируси като Ебола.

— Надявам се, че имате застраховка — предупреди я Тийман и гласът му се извиси. — По-нататък ще говорите с адвокатата ми.

— Добре — отвърна Мариса, игнорирайки заплахата му. — Може би той ще ви убеди, че най-полезната политика за вас ще е да сътрудничите на властите. — Тя отстъпи и го погледна в очите. — Сега, когато ви срещнах, не мога да повярвам, че сте одобрили идеята за разпространение на смъртоносна болест. Ще е двойна трагедия за вас да изгубите всичко, за което сте работили, поради недомислието и алчността на други. Помислете за това, д-р Тийман. Още имате време.

Тя блъсна вратата и го остави отчаяно да се оглежда за телефон. По-късно се сети, че е забравила да го предупреди, че ще посети и други членове на организацията. Всъщност нямаше значение, той бе достатъчно изплашен.

— Ето къде било нашето птиченце! — извика Ал и плесна Джейк по рамото.

Бяха паркирали от другата страна на улицата, срещу входа на болницата. Джордж ги чакаше отзад в друга кола. Когато Ал се обърна да го погледне, Джордж вдигна победоносно палец, показвайки, че също е видял Мариса.

— Днес няма да ни избяга — каза Ал.

Джейк запали колата и когато Мариса се качи в едно такси, той се вля в трафика и подкара към града. Таксито на Мариса се оказа между тях и колата на Джордж отзад. Сега нещата се развиваха точно както трябваше.

— Сигурно вече се е срещнала с Тийман — подхвърли Джейк.

— На кого му пука? — ухили се Ал. — Сега ще я спипаме. — После добави: — По-лесно ще е, ако реши да се върне в хотела си.

Таксито ги задмина, следвано от колата на Джордж. Джейк започна да ускорява. Видя отпред, че Джордж изпреварва Мариса. Щяха да продължат да се придвижват последователно един пред друг, докато Мариса стигнеше до дестинацията си.

Петнайсет минути по-късно таксито ѝ спря зад редица от коли, които чакаха да влязат в алеята към хотел „Феърмонт“.

— Изглежда молитвите ти се сбъдват — каза Джейк и спря от другата страна на улицата срещу хотела.

— Ще се оправя с колата — рече Ал. — Ти си измъкни задника оттук и иди да разбереш в коя стая се е настанила.

Джейк излезе, а Ал се плъзна на шофьорската седалка. Като лавираше между колите, Джейк стигна до хотела преди Мариса да е освободила таксито. Във фоайето той си купи един вестник и го разгъна с привичния жест на непрекъснато пътуващ човек, след което се разположи така, че да може да вижда всички влизащи.

Мариса отиде директно на предното гише и той се приближи зад нея, очаквайки тя да поиска ключа за стаята си. Тя обаче не го стори. Вместо това поиска да използва сейфа си.

Докато служителят ѝ отваряше вратата към офиса зад централното гише, Джейк отиде към таблото с обявите за различните конференции. След малко Мариса отново се появи, праметнала през рамо дамската си чантичка. За негов ужас тя се насочи право към него.

В краткия миг на объркване той си помисли, че го е познала, но тя мина покрай него и продължи по коридора, от двете страни на който се редяха магазини за сувенири.

Джейк тръгна след нея, предполагайки, че се е отправила към асансьорите; беше сигурен, че точно там ще може да я блъсне, смесвайки се с тълпата, която вече чакаше.

Един от асансьорите пристигна и той се качи преди нея, заставайки срещу таблото. Разгърна отново вестника и се престори, че чете, докато тя се пресегна и натисна бутона за единадесетия етаж. Тъй като продължиха да се качват още пътници, тя бе изблъскана в дъното на кабината.

Асансьорът потегли, спирайки почти на всеки етаж; Джейк бе забол нос в буквите, но когато спряха на единадесетия етаж, той излезе, продължавайки да се прави на погълнат от вестника си, като остави Мариса и останалите гости да минат покрай него. Тя спря пред стая 1127, но той продължи да върви. Не се обърна; върна се при асансьора едва когато чу вратата ѝ да се заключва.

След малко беше долу на улицата.

— Е? — изгледа го Ал, разтревожен, че нещо не е наред.

— Стая 1127 — с доволна усмивка отвърна Джейк.

— Гледай да си прав — промърмори Ал и излезе от колата. — Изчакай ме тук. Изобщо няма да се бавя. — Той се усмихна толкова широко, че Джейк за пръв път видя, че венците му са оголени почти до корените на зъбите.

Ал отиде до колата на Джордж и се облегна на прозореца.

— Искам да обикаляш наоколо и да следиш задния вход. За всеки случай.

За пръв път в настроение от много дни насам, той бавно пресече улицата и тръгна към луксозното, обзаведено в червено и черно фоайе.

Приблужи се към гишетото и погледна преградката за стая 1127. Видя допълнителна връзка с ключове, но нямаше достатъчно много хора, за да разчита, че рецепционистката ще е заета с тях, затова се отправи към асансьорите.

На единадесетия етаж слезе и потърси количката за обслужване на стаите. Откри една, заредена с обичайните чисти чаршафи, кърпи и препарати за чистене. Взе една кърпа и внимателно я сгъна по диагонал, така че да се получи здраво въже. Хвана краищата ѝ с две ръце и влезе през отворената врата на апартамента, в който камериерката работеше.

Дневната се оказа празна. В средата на спалнята се мъдреха прахосмукачка и купчина чаршафи на пода, но не се виждаше никой. Той се приближи до съблекалнята и тогава чу течаща вода.

Жената бе коленичила пред ваната и я търкаше. До нея стоеше бутилка с препарат.

Без да се колебае нито миг, Ал спря зад жената и метна сгънатата кърпа през врата ѝ. Тя издаде няколко приглушени звука, но те се смесиха с шума на течащата вода. Лицето ѝ почервения, след това посиня. Когато Ал стегна още, тя се свлече на пода като мека парцалена кукла.

Той откри секретните ключове в джоба ѝ на месингов пръстен с размерите на гривна. Върна се в коридора, закачи табелка „Моля, не безпокойте!“ на бравата и затвори вратата на апартамента. След това изблъска количката встрани към стълбището. Разтърка пръсти като пианист, който се подготвя за концерт и закрачи към стая 1127.

17.

24 май

Мариса изяде последното парченце от ябълката, която си беше обелила и остави ножа и обелките на нощното си шкафче. Взе телефона и набра номера на „Нордуест Еърлайнс“, опитвайки се да си направи резервация за Минеаполис. Беше решила, че Лекарският съюз за действие и групата около него ще предположат, че първо ще се отпрати за Ел Ей.

Агентът най-сетне я увери, че ѝ е осигурил място за следобедния полет. Тя се отпусна назад в леглото и се замисли как да прекара оставащия час и половина, но умората я надви и тя заспа.

Събуди я метално изщракване. Сякаш идваше откъм вратата, но тя бе сигурна, че е закачила табелката да не бъде безпокоена. После видя как топката на бравата бавно се завърта.

Спомни си как я бяха нападнали в стаята ѝ в Чикаго с медицински пистолет и паниката я прониза като електрически ток. Стегна се и протегна ръка към телефона.

Преди да успее да вдигне слушалката, вратата се отвори, отцепвайки част от касата, когато винтовете, поддържащи пластините на веригата за заключване, бяха изтръгнати от метала. Един мъж захлопна вратата с трясък и се хвърли към Мариса. Хвана я за врата с две ръце и я разтърси като побесняло куче. След това приближи преbledнялото ѝ лице към своето.

— Помниш ли ме? — озъби ѝ се той.

Помнеше го. Беше русият мъж с подстрижка а ла Юлий Цезар.

— Разполагаш с десет секунди да ми дадеш пистолета за ваксиниране — изсъска Ал, разхлабвайки смъртоносната хватка около шията ѝ. — Ако не го сториш, ще ти счупя врата. — И за да подчертае думите си, той удари главата ѝ.

Мариса не можеше да диша и заби нокти в силните му китки, което го накара да блъсне с все сила главата ѝ в стената. Тя инстинктивно вдигна ръце да предпази тялото си. Нощната лампа

изхвърча и се разби с трясък на пода; стаята се завъртя пред очите ѝ от недостига на кислород.

— Това е последният ти шанс — извика Ал. — Какво направи с ваксинатора?

Ръката на Мариса напипа ножа за плодове. Пръстите ѝ стиснаха дървената му дръжка и тя го заби с все сила в корема на мъжа. Представа нямаше дали го е засегнала, но той спря да говори по средата на думата, дръпна се и се стовари назад. Лицето му изразяваше изненада и недоумение. Тя размаха ножа, като продължаваше да го държи насочен срещу него. Очите му се разшириха невярващо, когато забеляза кървавите петна по ризата си.

Тя се надяваше да изтича до вратата и да избяга, но преди да е успяла, той се надигна като разярено животно и я принуди да се втурне към банята. Стори ѝ се, че от нападението ѝ в Чикаго са минали само часове. Ал хвана бравата на вратата преди тя да се затвори, а тя започна да удря с ножа без да вижда, чувствайки, че засяга кост. Ал изкрещя и дръпна ръката си, оставяйки кръв по панела. Вратата се захлопна и Мариса бързо я заключи. Канеше се да набере телефона в банята, когато се чу силен удар и цялата врата на банята се срути навътре. Ал я принуди да пусне слушалката, но тя отново го заудря с ножа. Уцели няколко пъти стомаха му, но изглежда без никакъв ефект, сякаш нищо не се бе случило. Игнорирайки ножа, Ал хвана Мариса за косата и я блъсна в умивалника. Тя се опита отново да го прободее, но той стисна китката ѝ и я заблъска в стената, докато хватката ѝ се разхлаби и оръжието изтрополи на пода.

Той се наведе да го вдигне, но преди да се изправи, Мариса хвана висящия на жицата телефон и го халоса с все сила със слушалката. За един кратък миг не беше сигурна кой е пострадал повече. Рамото я болеше неудържимо.

Известно време Ал продължи да стои като замръзнал. После подбели очи и падна с бавно движение във ваната, удряйки главата си в крановете.

Мариса гледаше, очакваше всеки момент той да стане и да я нападне пак, когато един пиукащ звук я сепна. Тя отиде и вдигна разбитата телефонна слушалка, разкъсвана между страха и изкушението да повика помощ. Мъжът беше с кървяща прорезна рана над носа, а ризата му отпред бе покрита с кървави петна. Но ужасът ѝ

надделя, тя грабна дамската си чанта и тичешком напусна стаята. При спомена, че нападателят ѝ не е бил сам в Ню Йорк, си каза, че трябва да се махне от хотела колкото е възможно по-бързо.

Слезе на партера и се отказа да използва централния портал. Вместо това се спусна по стъпалата и тръгна след стрелките, показващи задния вход. Остана прикрита зад вратата, изчаквайки да мине някое такси. Но дълго време не се появи нищо, и като се стараеше да се пази, тя изтича и се качи на първия тролей, който се появи.

От сградата не излезе никой.

Джордж примига невярващо. Това беше момичето! Той бързо позвъни в колата на Джейк.

— Тя току-що излезе от хотела — каза Джордж — и се качи на един тролей.

— Ал с нея ли е?

— Не. Сама беше. Изглеждаше доста раздърпана и ми се стори, че малко накуцва.

— Доста странно.

— Проследи я — нареди Джордж. — Тролеят тръгна току-що. Аз ще отида в хотела и ще потърся Ал.

— Давай. — Джейк се зарадва, че Джордж ще се занимава с Ал, защото когато Ал научеше, че момичето се е изплъзнало, щеше да побеснее.

Мариса гледа към хотела, докато сградата изчезна от поглед. Никой не излезе през вратата, но когато тролеят потегли, от една спряна кола излезе мъж и изтича към задния вход на хотела. Съвпадението беше подозрително, но тъй като той не погледна в нейната посока, тя реши, че е случайно. Тролеят зави зад ъгъла и тя си отдъхна. Беше го направила.

Въздъхна с облекчение. Седалката до нея се освободи и тя се намести в нея. Изведнъж се уплаши, че по дрехите ѝ може да има кръв. Последното, което искаше, бе да привлече вниманието към себе си.

Когато страхът ѝ се уталожи, усети болката в хълбока си от удара в умивалника; вратът ѝ беше схванат и сигурно беше посинял.

Опита се да разбере как я бяха намерили. Беше толкова предпазлива... Внезапно ѝ светна: сигурно са следили Тийман. Това бе единственото възможно обяснение.

Увереността ѝ се разклати и тя се замисли отново за начина, по който бе избягала от хотела. Може би щеше да е по-безопасно, ако бе останала и се беше срещнала с полицията. Напоследък бягането се бе превърнало в неин инстинкт. Чувстваше се като бегълка и това я караше да се държи като такава. Дори си бе помислила, че е надхитрила преследвачите си. Ралф беше прав. Изобщо не трябваше да ходи в Ню Йорк, както и в Сан Франциско. Беше ѝ казал, че е в сериозна беда, още преди да е ходила в тези два града. Е, сега беше още по-лошо — беше убила двама души! Кое то беше прекалено много. Нямахте да ходи в Минеаполис. Щеше да се прибере вкъщи и да каже всичко, което знаеше, така както беше, и всичко, което предполагаше, пред адвоката.

Тролеят отново намали. Мариса се огледа. Намираще се някъде в Чайнатаун. Спряха и тъкмо когато тролеят щеше да тръгне, тя стана от седалката си и скочи навън. Когато хукна към тротоара, видя, че кондукторът клати глава неодобрително. Но никой не слезе подир нея.

Тя си пое дълбоко дъх и разтри врата си. Огледа се и видя, че улицата и в двете посоки бе пълна с хора. Имаше автомати за билети, товарни коли разкарваха стоки по магазинчетата от двете страни на улицата. Всички табелки бяха написани на китайски. Имаше чувството, че тролеят я е откарал по мистериозен начин в Ориента. Дори миризмите тук бяха различни: смесица от риба и пикантни подправки.

Мина покрай един китайски ресторант и след кратко колебание реши да влезе. Една жена, облечена в червена китайска рокля от коприна, дълга до коленете, се показа и я уведоми, че ресторантът още не е отворен за обяд.

— След половин час — добави тя.

— Може ли да използвам тоалетната и телефона? — попита Мариса.

Жената я гледа известно време, преценявайки явно, че не е заплаха, след което я отведе в дъното. Отвори една врата и отстъпи.

Мариса влезе в малко помещение с мивка от едната страна и телефон от другата. Стените бяха покрити с изписвани години наред графити.

Реши първо да използва телефона. Обади се във „Феърмонт“ и уведоми дежурния на рецепцията, че в стая 1127 има човек, който се нуждае от лекарска помощ. Мъжът ѝ каза да почака, но тя побърза да затвори. След това се зачуди дали трябва да телефонира в полицията и да им обясни всичко. Не, реши накрая, беше прекалено сложно. Освен това вече беше напуснала сцената на престъпление. Щеше да е по-добре да се върне в Атланта и да се срещне с адвоката.

Тя изми ръцете си и се огледа в огледалото. Изглеждаше ужасно. Извади гребена си и се среса. Беше изгубила баретата си, когато русият мъж я хвана за косата. Слава богу, нямаше видими петна от кръв по дрехите. Оправи сакото и яката на блузата си. Май това беше всичко, което можеше да направи за външния си вид.

Джейк се обаждаше в колата на Джордж сигурно за стотен път. Повечето пъти не отговаряше никой, но внезапно един глас на запис му каза, че телефонът, на който звъни, в момента не е на разположение.

Не можеше да разбере какво става. Ал и Джордж би трябвало отдавна да са се върнали в колата. Джейк бе проследил момичето до момента, в който тя неочаквано бе слязла от тролея, после я бе видял да влиза в ресторант, наречен „Пекинска кухня“. Поне не я беше изпуснал.

Той се плъзна на шофьорската седалка. Мариса току-що беше излязла от ресторанта и размахваше ръка за такси.

Час по-късно Джейк я видя да подава билета си и да се качва на самолет на авиокомпания „Делта“ без междинно кацане за Атланта. Помисли си дали да не си купи билет, но отхвърли идеята, защото не знаеше как ще реагира Ал. Мариса беше прекарала последния половин час затворена в дамската тоалетна, давайки на Джейк предостатъчно време да опита мобилния телефон поне още десет пъти, с надежда да получи някакви инструкции. Но никой не отговори.

Когато самолетът зарулира по пистата, Джейк се върна в колата. Под чистачката беше пъхната глоба за паркиране, но той не ѝ обърна внимание, беше доволен, че не са я взели с „паяк“. Влезе в купето и се

запита дали да не отиде до „Феърмонт“ и да потърси другите. Може би цялата работа се беше разсъхнала и щеше да ги открие в бара да се хият, докато той кръстосва града.

Върна се на автострадата и реши да позвъни на мобилния за последен път. За негово учудване Джордж отговори.

— Къде беше, мътните да те вземат? — поиска да знае Джейк. — Цяла сутрин ти звъня.

— Имаше проблем — снижи глас Джордж.

— Ами и аз предположих, че е станало нещо. Нашето птиченце лети в момента към Атланта. Направо полудях. Не знаех какво да правя.

— Ал е бил наръган с нож, предполагам от нея. В момента е в многопрофилна болница Сан Франциско, оперират го. Не мога да се доближа до него.

— Исусе! — невярващо възкликна Джейк, смаян как тази дребна кучка е могла да наръга Ал и да избяга.

— Изглежда не е ранен много лошо — продължи Джордж, — лошото е, че както изглежда, Ал е очистил някаква прислужница. Намерили са у него ключовете, които жената е държала в джоба си. Обвиняват го в убийство.

— Мамка му! — изсумтя Джейк. Положението ставаше от лошо по-лошо.

— Къде си в момента?

— На автострадата, току-що тръгнах от летището.

— Връщай се — нареди Джордж. — Вземи билети за нас двамата за Атланта. Мисля, че сме длъжни да отмъстим за Ал.

18.

24 май

— Нещо за четене? — усмихна ѝ се стюардесата.

Мариса кимна. Трябваше ѝ нещо да се разсее и да престане да мисли за ужасната сцена в хотела.

— Списание или вестник? — попита я момичето.

— Вестник, може би.

— „Сан Франциско икзаминър“ или „Ню Йорк Таймс“?

Тя не бе в настроение да избира.

— „Ню Йорк Таймс“ — произнесе най-накрая.

Големият самолет бе достигнал летателна височина и коланите не бяха задължителни. Мариса погледна през прозореца скалистите планини, които се издигаха в пустинята. Изпита облекчение, че най-после е в самолета. На летището се страхуваше, че може да я нападне някой от приятелите на русия мъж, или да бъде арестувана, затова просто се скри в тоалетната.

Тя разгърна вестника и погледна карето със съдържанието. Продължаващите репортажи за епидемиите във Филадельфия и в Ню Йорк бяха поместени на стр.4 и тя отвори вестника на страницата.

В статията се съобщаваше, че броят на смъртните случаи във Филадельфия е над петдесет и осем, а в Ню Йорк — четиридесет и девет, но че случаите са много повече. Мариса не се изненада, че първоначално заразеният е специалист „уши, нос и гърло“. Забеляза също така, че болница Розенберг вече е обявена в несъстоятелност.

На същата страница се виждаше снимка на д-р Ахмед Факри, началник „Епидемиология“ в Световната здравна организация. В статията до снимката пишеше, че той е посетил Националния Епидемиологичен Център, за да разследва епидемиите на Ебола, тъй като Световната организация се безпокои вирусът да не пресече Атлантика.

Може би д-р Факри щеше да ѝ помогне, помисли си Мариса. Може би адвокатът, който Ралф ѝ бе намерил, щеше да ѝ уреди да

говори с него.

Ралф се бе навел над протоколите си, когато външният звънец се обади в 9:30 вечерта. Той погледна часовника си и се запита кой ли може да идва по това време. Надникна през малкото прозорче на вратата и ахна.

— Мариса! — произнесе той невярващо и отвори широко. Зад нея видя жълто такси, което се отдалечаваше по дългата подходна алея.

Той разтвори ръце и тя изтича към него, избухвайки в сълзи.

— Мислех, че си в Калифорния. Защо не ми се обади, че пристигаеш? Щях да те посрещна на летището.

Тя не каза нищо, стоеше в прегръдките му и плачеше. Беше толкова хубаво да е защитена.

— Случило ли ти се е нещо? — попита я той, но тя се разхълца още по-силно.

— Поне седни. — Той я отведе до дивана. Остави я да поплаче още няколко минути, като нежно я потупваше по гърба. — Всичко е наред, скъпа, всичко е наред — повтаряше непрекъснато, като не знаеше какво друго да каже. Погледна към телефона, трябваше да се обади, но в състоянието в което се намираше, Мариса нямаше да му позволи да се отдели от нея. — Може би ще пийнеш нещо? — попита я той. — Какво ще кажеш за чашка специален коняк? Сигурно ще се почувстваш по-добре.

Тя поклати глава.

— Вино? Имам отворена бутилка хубаво шардоне в хладилника. — Ралф извираше от идеи.

Мариса го стисна още по-здраво, но хлипанията ѝ намаляха и тя задиша по-равномерно.

Изминаха пет минути. Ралф въздъхна.

— Къде ти е багажът?

Тя не отговори, само извади една кърпичка от джоба си и изтри мокрото си лице.

— Имам студено пиле в кухнята...

Мариса най-после изправи гърба си.

— Може би съвсем мъничко, но моля те, остани с мен. Толкова ме е страх.

— Тогава защо не ми позвъни от аерогарата? Какво се е случило с колата ти? Не си ли я оставила тук?

— Дълга история — отвърна Мариса. — Но се страхувах, че някой може да я види. Не исках никой да знае, че съм се върнала в Атланта.

Ралф вдигна вежди въпросително.

— Означава ли това, че ще преспиш тук при мен?

— Ако нямаш нищо против — каза тя. — Извинявай, че се самопоканих, но ти си толкова добър приятел.

— Искаш ли да те откарам до дома ти да си вземеш нещо?

— Благодаря, но не искам да се мяркам там по същата причина, поради която се страхувах да отида за колата си. Ако трябваше да отида някъде тази вечер, щях да мина през Центъра и да взема пакета, който вероятно Тад е приготвил за мен. Но да ти кажа истината, мисля, че всичко може да почака до сутринта. Дори онзи криминален адвокат, който, надявам се, ще ме измъкне от затвора.

— И таз хубава — каза Ралф. — Предполагам, че не говориш сериозно. Не мислиш ли, че е време да ми кажеш какво всъщност става?

Мариса взе ръката му в своята.

— Ще ти кажа. Обещавам. Нека само се успокоя. Може би трябва да хапна нещо.

— Ще ти сложа малко от пилето.

— Добре. Знам къде е кухнята, може би ще си изпържа няколко яйца.

Тя се изправи и тръгна към кухнята. Огледа приборите и тенджерите, взе някои подправки и отвори хладилника да вземе яйцата. Тогава се сети, че не е попитала Ралф дали и той не иска. Помисли си да извика, но осъзна, че той няма да я чуе.

Остави яйцата и се приближи към интеркома, след което започна да натиска копчетата на таблото, за да види дали може да разбере как работи.

— Ало, ало — произнесе тя, опитвайки различни комбинации. Попаднала на правилните честоти, тя внезапно чу гласа на Ралф.

— Тя не е в Сан Франциско — казваше той. — Тук е, в къщата ми.

Пауза.

— Джаксън, не знам какво се е случило. В истерия е. Единственото, което ми каза, е, че има оставен за нея пакет в Центъра. Виж, сега не мога да говоря. Отивам при нея.

Пауза.

— Ще я задържа тук, не се притеснявай. Но ела колкото можеш по-бързо.

Пауза.

— Не, никой не знае, че е при мен. Сигурен съм. Чао.

Мариса стисна плота, боейки се, че ще припадне. Излизаше, че Ралф — единственият човек, на когото вярваше — е един от „тях“. И Джаксън! Трябва да беше същият онзи, с когото се беше запознала на партито у Ралф. Шефът на Лекарски съюз за действие, който в момента пътуваше за насам. О, господи!

Знаейки, че Ралф ще влезе всеки миг в кухнята, тя се насили да отиде до печката и да започне да готви. Но когато се опита да счупи яйцето, го смачка и пусна всичко в тигана. Разтреперана, извади черупките, взе следващото в момента, когато Ралф се появи с бутилка в ръка и го счупи по-внимателно, прибавяйки го към първото.

— Хубаво мирише — произнесе той безгрижно. Остави чашата ѝ и я докосна леко по гърба.

Мариса подскочи.

— О, ти май наистина си разстроена. Как ще те успокояваме?

Тя не отвърна нищо. Въпреки че не изпитваше и най-малкия глад в момента, тя изпържи яйцата, намаза си препечена филийка с масло и сложи отгоре конфитюр. Гледайки скъпата риза на Ралф, тежката му златна верижка, украсените с ресни мокасини от „Гучи“, всичко в него изведнъж ѝ се стори нелепо и предвзето, както и цялата претрупано обзаведена къща. Всичко това бе израз на разточителството на един богат доктор, уплашен от новото състезание в медицината, от промяната в статуквото в областта на здравеопазването.

Очевидно Ралф бе член на Лекарски съюз на действие. Разбира се, че ще подкрепи Маркхам. И Ралф, а не Тад, беше този, който винаги знаеше за нея къде се намира. Изведнъж си помисли, че дори и да избяга, няма къде да отиде. Със сигурност нямаше да използва адвоката, препоръчан от Ралф. Сега, когато знаеше, че той е замесен, внезапно си спомни, че името на адвокатската фирма, която бе

споменал, ѝ звучеше познато: Купър, Ходжис, Маккуинлин и Ханкс бяха записани като обслужващи агенти на Лекарски съюз за действие.

Беше в капан. Хората, които я преследваха, имаха могъщи връзки. Нямаше представа доколко дълбоко са проникнали в Националния Епидемиологичен Център. Със сигурност в заговора бе замесен конгресменът, който упражняваше контрол върху бюджета на Центъра.

Главата ѝ се замая. Беше ужасена, че никой няма да ѝ повярва и знаеше много добре, че единственото категорично доказателство, с което разполагаше, си лежи спокойно някъде в секретната лаборатория, за която от собствения си горчив опит знаеше, преследвачите ѝ имат достъп. Знаеше със сигурност само едно: че трябва да избяга от Ралф, преди Джаксън, а може би и другите, да са дошли.

Тя взе вилцата си и внезапно си представи русия мъж, който влетя през вратата на банята в Сан Франциско. После борбата с него, кръвта, бягството... Изпусна вилцата, уплашена отново, че може да припадне.

Ралф я хвана за лакътя и ѝ помогна да отиде до кухненската маса. Нареди храната на една табла и я постави пред нея, като я подкани да се храни.

— Толкова добре се чувстваше преди минутка — рече той. — Ще ти стане още по-добре, ако сложиш нещо в стомаха си. — Той се наведе, взе изпуснатата вилица и я сложи в умивалника, след което извади друга от чекмеджето.

Мариса отпусна глава в ръцете си. Трябваше да се овладее. Ценното време изтичаше.

— Не си ли гладна?

— Не много — призна Мариса. Силната миризма на яйца бе достатъчна да ѝ призлее. Тя потръпна.

— Може би трябва да вземеш успокоително. Ще ти донеса от горния етаж. Какво мислиш?

— Окей.

— Стой тук. — Ралф стисна раменете ѝ леко.

Това беше шансът, за който се бе молила. Веднага след като той излезе от стаята, тя стана и отиде да вдигне телефона. Нямаше сигнал. Ралф сигурно беше прекъснал връзката по някакъв начин. Дотук с

надеждата да се свърже с полицията. Изтича да потърси ключовете му за колата в кухнята, но ги нямаше. След това влетя в прилежащата към нея дневна. Имаше малка мраморна кутия на преградата, която ги делеше, в която лежаха няколко ключа, но нито един не беше за колата. Тя се върна в кухнята и тичешком се приближи към фойето до задната врата. Там имаше корково табло, антикварно писалище и старо бюро. Тясна врата водеше към банята.

Опита първо писалището, преравайки бързо съдържанието му. Откри някакви ключове със странна форма за къщата, но това бе всичко. Обърна се към малкото бюро и започна да отваря чекмеджетата, откри чифт ръкавици, шалове и дъждобран.

— Какво ти трябва? — попита Ралф, внезапно изникнал зад нея.

Мариса виновно се изправи, като се опитваше да си измисли оправдание. Той я гледаше очаквателно. Пръстите на дясната му ръка бяха стиснати. В лявата си ръка държеше чаша с вода.

— Помислих си, че мога да намеря някой пуловер — каза тя.

Ралф я гледаше с любопитство. Все пак къщата беше доста топла. Пък и беше юни.

— Ще включа отоплението в кухнята — каза той и я поведе отново към стола ѝ. После протегна дясната си ръка: — Изпий това — и пусна една капсула в дланта на Мариса. Беше двуцветна — в червено и слонова кост.

— Далмен? — попита тя. — Мислех, че ми носиш успокоително.

— Това ще те успокои и от него ще спиш добре.

Тя поклати глава и му върна капсулата:

— Предпочитам транквилант.

— Какво ще кажеш за валиум?

— Става.

Веднага щом го чу да се изкачва по стълбите, Мариса се втурна към входното антре. На мраморната масичка не се виждаха ключове. Тя отвори гардероба и бързо претърси джобовете на саката му. Нищо.

Върна се в кухнята точно преди Ралф да слезе по задните стълби.

— Ето, вземи — каза той и пусна в ръката ѝ една синя таблетка.

— Колко милиграма е?

— Десет.

— Не мислиш ли, че е доста?

— Толкова си разстроена! По-малка доза няма да ти подейства.
— Той ѝ подаде чашата с вода.

Тя я пое и се престори, че пие таблетката, но вместо това я пусна в джоба на самото си.

— А сега опитай отново да хапнеш — предложи Ралф.

Мариса се насили да яде, докато се опитваше да измисли как да избяга преди идването на Джаксън. Храната имаше отвратителен вкус и тя остави вилицата след няколко хапки.

— Още ли не си гладна?

Тя поклати глава.

— Ами да отидем тогава в дневната.

Мариса изпита облекчение, че се маха от миризмите на готвено, но в момента, в който седнаха, Ралф я накара да изпие един коктейл.

— Не мисля, че ми е възможно след валиума.

— Мъничко няма да ти навреди.

— Сигурен ли си, че не се опитваш да ме напиеш? — изгледа го Мариса и се засмя пресилено. — Може би ще е по-добре аз да смесия напитките?

— Нямам нищо против — съгласи се той и вдигна краката си на масичката за кафе. — Налей за мен скоч.

Мариса отиде право на бара и му наля четири пръста скоч. След това, като се увери, че не я гледа, извади таблетката валиум, разчупи я на две и пусна половинките в алкохола. За съжаление не се разтвориха. Тя извади парченцата, стри ги на каша с бутилката и ги изсипа обратно в чашата.

— Трябва ли ти помощ? — извика Ралф.

— Не. — Мариса си наля малко бренди и отиде при него с двете чаши. — Ето, вземи.

Ралф пое питието си и се отпусна на дивана. Мариса седна до него, като не преставаше да си блъска главата над въпроса къде може да е оставил ключовете си за колата. Запита се дали щеше да ѝ отговори, ако го попиташе директно, но прецени, че рискът е прекалено голям. Ако я заподозреше, че знае за него, можеше да я задържи насила. А така все пак имаше шанс, ако откриеше проклетите ключове.

Хрумна ѝ ужасяваща мисъл: може да ги бе пуснал в джоба на панталоните си. Колкото и да ѝ бе неприятно, тя се застави да се

притисне към него и опря ръка предизвикателно в бедрото му. Усети ключовете през тънкия габардин. Така... А сега как да ги извади оттам?

Стисна зъби и наведе лице към неговото, окуражавайки го да я целуне. Когато ръцете му обхванаха талията ѝ, тя провря пръсти в джоба му. Едва дишайки, напипа края на металния пръстен и го дръпна. Ключовете леко издрънчаха и тя започна да го целува пламенно. Усетила готовността му, реши, че сега е моментът да се възползва. *Моля те, господи, моля те, господи*, повтаряше си наум тя, докато ги издърпа и ги пусна в собствения си джоб.

Ралф очевидно бе забравил за идването на Джаксън или пък бе решил, че сексът с Мариса е по-сигурният начин да я задържи. Във всеки случай бе време да го спре.

— Скъпи — измърка тя. — Не ми е приятно да ти го кажа, но тази таблетка ме хвана. Мисля, че е време да отида да спя.

— Остани тук. Аз ще те държа.

— Иска ми се, но после ще трябва да ме носиш по стълбите. — Тя се освободи от прегръдката му и той грижовно я поведе към спалнята за гости на втория етаж.

— Не искаш ли да остана при теб? — прошепна той в ухото ѝ.

— Съжалявам, Ралф. Усещам, че заспивам. — Тя се насили да се усмихне. — Винаги можем да продължим, когато валиумът престане да действа. — Сякаш да предотврати по-нататъшните разговори, тя се отпусна в леглото направо с дрехите.

— Не искаш ли да облечеш пижама?

— Не, не, едва държа очите си отворени.

— Добре, обади ми се, ако ти е нужно нещо. Ще съм на долния етаж.

В момента, в който той затвори вратата, тя се изправи и отиде на пръсти до вратата, вслушвайки се в заглъхващите му стъпки. След това се приближи до прозореца и го отвори. Балконът отвън беше както си го спомняше. Колкото се може по-тихо тя излезе в топлата пролетна нощ. Над нея бе обърнатата надолу купа на небето, осеяно със звезди. Дърветата приличаха на тъмни силуети. Не подухваше никакъв вятър. Някъде в далечината излая куче. Миг след това Мариса чу кола.

Тя бързо огледа позицията си. Намираше се на почти пет метра над асфалтовата алея. Нямаше как да скочи. Балконът бе ограден с

ниски перила, които го отделяха от наклонения покрив на верандата. Отляво покривът на верандата граничеше с кулата, а отдясно заобикаляше зад ъгъла на сградата.

Мариса прекрачи перилата и запристъпва към ъгъла. Покривът на верандата завършваше шест метра по-нататък. Противопожарните стълби се спускаха от третия етаж, но не можеше да стигне до тях. Тя се обърна и потърси с поглед балкона. Беше на половината път, когато колата, която преди малко бе чула, зави по алеята към къщата.

Мариса легна върху наклонения покрив. Знаеше, че всеки, който минава по алеята, ще я види, ако вдигне очи нагоре. Светлините на фаровете заиграха по дърветата, след това отминаха бързо към къщата, осветявайки я, преди колата да се закове пред входа. Тя чу да се отварят врати, както и няколко гласа. Не бяха възбудени; явно никой не я бе видял да пълзи по покрива. Ралф отключи вратата, казаха си нещо, след което гласовете изчезнаха във вътрешността на къщата.

Мариса изтича по покрива и прескочи отново през балконските перила. Върна се в гостната спалня и отвори вратата към коридора. Чу гласа на Ралф, макар да не можеше да различи думите. Колкото е възможно по-тихо, тя тръгна надолу по стъпалата.

Лампата от вестибюла не проникваше зад втората чупка на коридора и се наложи да се движи опипом. Мина покрай няколко тъмни спални, преди да завие зад последния ъгъл и да види светлината на кухненската лампа на долния етаж.

Стъпила на горната площадка на стълбището, тя се поколеба. Шумовете в старата къща я объркваха. Продължаваше да чува гласовете, но сега долови и шум от стъпки. Проблемът беше, че не можеше да определи откъде идват. В този момент видя една ръка върху перилата в основата на стълбите.

Мариса промени посоката и се върна по стъпалата нагоре, поемайки към третия етаж. Едно от стъпалата изскърца под краката ѝ и тя се поколеба; сърцето ѝ се разтупка, когато чу човека отдолу да се приближава неумолимо. Стъпките стигнаха до втория етаж и завиха по коридора към фасадата на къщата и тя си отдъхна.

Продължи да върви нагоре, примигвайки при всеки звук. Вратата към апартамента на прислужниците най-горе беше затворена, но не и заключена.

Бързо влезе в тъмната дневна, след това — в спалнята, която според нея трябваше да гледа към стъпалата за противопожарния изход.

Стигна до прозореца и се прехвърли навън, след което стъпи на несигурната метална решетка. Събра смелост и се изправи; тръгна колебливо надолу, по една крачка. Когато се изравни с втория етаж, чу възбудени гласове вътре и шум от отваряне и затваряне на врати. В доскоро тъмните стаи бяха включени всички крушки. Явно бяха осъзнали, че е избягала.

Като се насилваше да бърза, Мариса зави по платформата на втория етаж, но бе спряна от нещо метално. Опипа предпазливо с ръце и разбра, че последното рамо на стълбата е измъкнато, очевидно с цел да предпазва къщата от взломджии. Тя отчаяно се опитваше да измисли как да слезе до долу. Нямаше никакъв механизъм за спускане. В този момент забеляза зад себе си голяма противотежест.

Предпазливо сложи крак на първото стъпало. Чу се силно изскърцване на метал. Знаейки, че няма избор, Мариса се отпусна с цялата си тежест на стъпалото. С късащ нервите трясък стълбата се удари в земята и тя затича по нея.

Когато краката ѝ докоснаха тревата, тя се втурна към гаража, размахвайки бясно ръце. Нямаше начин мъжете в къщата да не са чули сгромолясването на стълбата на противопожарния изход. Всеки момент щяха да излязат да я потърсят.

Тя изтича до страничната врата на гаража, като се молеше да не е заключена. Не беше. Когато влетя вътре, чу задната врата на къщата да се отваря. Отчаяно се дръпна в тъмнината на вътрешността и затвори след себе си. Обърна се и тръгна напред, натъквайки се почти мигновено на седана на Ралф. Напипа вратата на колата, отвори я и се плъзна на седалката зад волана. Забави се малко, докато вкара ключа в стартера, и запали. На таблото светнаха няколко индикатора, но колата не помръдна. Тогава си спомни как Ралф обясняваше, че трябва да се изчака оранжевата лампичка да изгасне, защото двигателят е дизелов. Изключи, след което отново запали, завъртайки ключа наполовина. Оранжевата лампичка светна и Мариса зачака. Чу някой да вдига гаражната врата и като обезумяла натисна бутона, заключвайки всичките четири врати на автомобила.

— Хайде! — произнесе тя през стиснати зъби. Оранжевата лампичка изгасна; тя завъртя ключа и колата изръмжа, когато подаде газ. Последваха серия глухи удари по стъклото. Тя даде заден и натисна докрай педала за газта. Последва секунда забавяне, преди мощната кола да скочи назад с такава сила, че тя се блъсна във волана. Стисна го здраво, когато седанът излетя от вратата и изпрати двама мъже далеч встрани.

Колата се наклони и се понесе по алеята. Мариса скочи на спирачката, когато гумите изскърцаха пред къщата, но беше твърде късно: тя се заби със задницата в колата на Джаксън. Обръщайки напред, си помисли, че е свободна, докато един от мъжете се възползва от краткото ѝ спиране, и се хвърли на капака. Мариса ускори. Гумите се завъртяха, но колата не помръдна. Беше хваната от колата отзад. Даде мерцедеса на заден. Чу се стържещ звук на метал; тя подкара напред и полетя по алеята, освобождавайки се от нападателя си.

— Забрави. — Джейк изпълзя изпод колата на Джаксън, изтупвайки мръсотията от ръцете си. — Удари ти радиатора — каза той на доктора. — Няма охладител, така че дори да запали, няма да можеш да я караш.

— По дяволите! — каза Джаксън и излезе от колата. — Тази жена вади невероятен късмет. — Той погледна любопитно към Хеберлинг. — Това сигурно нямаше да се случи, ако бях дошъл тук направо, вместо да чакам непрокопсаниците ти на летището.

— Какво? — вдигна вежди Хеберлинг. — И какво щеше да направиш? Да се опиташ да я убедиш? Ти се нуждаеше от Джейк и Джордж.

— Можеш да използваш моята кола — предложи Ралф. — Но е само с две седалки.

— Тя вече има голяма преднина — обади се Джордж. — Няма да успеем да я настигнем.

— Не знам как е избягала — извинително рече Ралф. — Оставих я заспала. Изпи десет милиграма валиум, за бога. — В този момент забеляза, че самият той се чувства леко замаян.

— Някаква идея къде може да отиде? — попита Джаксън.

— Във всеки случай не вярвам да е в полицията — каза Ралф. — Ужасена е, особено в момента. Може да се опита да отиде в Центъра. Каза, че там имало пакет за нея.

Джаксън погледна Хеберлинг. В главите им се въртеше едно и също: медицинският пистолет.

— Можем да изпратим там Джейк и Джордж — обади се Хеберлинг. — Напълно сигурни сме, че няма да се прибере вкъщи, а след всичко, което стори на Ал, момчетата нямат търпение да й го върнат.

Петнайсет минути след това Мариса се чувстваше достатъчно спокойна, за да започне да се тревожи къде се намира. Беше направила толкова хаотични завои, в случай че я преследват, че бе загубила всякаква представа за посоката. Като нищо можеше да се окаже, че се е въртяла в кръг.

Забеляза напред светофар и бензиностанция. Подкара нататък, смъквайки стъклото на прозореца си. Зад една от колонките се показа млад мъж с бейзболна шапка.

— Бихте ли ми казали къде съм? — попита Мариса.

— Бензиностанция на „Шел“ — отвърна мъжът и погледна щетите по колата на Ралф. — Знаете ли, че и двата ви стопа са счупени?

— Не съм изненадана — поклати глава Мариса. — Бихте ли ми казали как да стигна до университета „Емъри“?

— Госпожице, изглеждате така, сякаш сте била на съсипващо дерби — каза той и поклати невярващо глава.

Тя повтори въпроса си и той й даде някакви неясни инструкции.

Десет минути по-късно Мариса мина покрай Националния Епидемиологичен Център. Сградата изглеждаше тиха и пуста, но тя не беше сигурна какво трябва да направи и на кого да вярва. Предпочиташе да отиде при добър адвокат, но нямаше представа кой да е той. За Маккуинлин изобщо не можеше да става и дума.

Единственият човек, при когото си представяше, че може да отиде, беше д-р Факри от Световната здравна организация. Той със сигурност бе въвн от заговора и — слава богу! — се намираше на „Пийчтрий плаза“. Проблемът беше дали ще й повярва, или просто ще

се обади на Дубчек или на някой друг от Центъра, предавайки я отново в ръцете на преследвачите ѝ.

Страхът я накара да направи единственото, което виждаше като логичен избор. Трябваше да вземе първо медицинския пистолет. Това бе единственото категорично доказателство, с което разполагаше. Без него много се съмняваше, че някой ще я приеме на сериозно. Пропускът на Тад още беше в нея и ако той не беше замесен в Лекарския съюз за действие, щеше да може да го използва. Разбира се, винаги имаше вероятност охраната да не я допусне в сградата.

Тя дръзко сви по алеята и спря точно пред входа на Националния Епидемиологичен Център. Искаше колата да ѝ бъде под ръка, в случай че някой се опита да я спре.

Погледна през входната врата и видя охранителя да седи на бюрото, приведен над някакъв роман. При шума от влизането ѝ се размърда и вдигна очи с безизразно изражение.

Тя прехапа долната си устна и тръгна преднамерено бавно, опитвайки се да скрие страха си. Взе химикалката и надраска името си в книгата за регистрация. След това се изправи, сякаш очакваше някакъв коментар, но мъжът я гледаше спокойно.

— Какво четете? — попита го тя; нервността я караше да дърдори.

— Камю.

Е, нямаше да го пита дали е „Чума“^[1].

Тръгна към главния асансьор, усещайки погледа на гарда с гърба си. Натисна бутона за нейния етаж, обърна се и му хвърли неспокоен поглед. Продължаваше да я гледа. Моментът, в който вратата се затвори, той вдигна телефона и се обади. Щом отсреща вдигнаха, каза:

— Д-р Блументал току-що се регистрира. Качи се с асансьора.

— Чудесно, Джеръми — каза Дубчек. Гласът му беше дрезгав, сякаш е уморен или болен. — Ще сме точно там. Не пускай да влезе никой друг.

— Както кажете, д-р Дубчек.

Мариса излезе от кабинката и остана неподвижна няколко минути, загледана в индикатора за етажите. Двата асансьора останаха там, където си бяха. Сградата беше тиха. Убедена, че не е била проследена, тя отиде до стълбите и се спусна един етаж по-долу, след това излезе на тясната метална пътека, свързваща отделните постройки

от външната страна. В сградата на вирусологията хукна по дългия коридор, зави зад ъгъла и попадна на стоманената защитна врата. Сдържа дъха си, пхна пропуската на Тад и набра номера му.

Настъпи пауза. За един кратък миг се уплаши, че може да прозвучи аларма. Но единственото, което чу, беше звукът от отключването. Тежката врата се отвори и тя влезе вътре.

Натисна електрическите ключове за осветление, завъртя колелото на херметическата врата, влезе в първото помещение и вместо да облече престилка, отиде право в следващата камера. После, докато се бореше да се вмъкне в защитния костюм, се запита къде ли е скрил Тад заразения медицински пистолет.

* * *

Дубчек шофираше дръзко, натискайки спирачка само на завоите, когато е абсолютно необходимо, и без да спира на червен светофар. Придружаваха го двама души: Джон, на предната седалка, и Марк на задната, който имаше проблеми със запазването на равновесие при шеметната скорост. Израженията и на тримата бяха мрачни. Страхуваха се да не се окаже, че са прекалено закъснели.

* * *

— Ето тук е. — Джордж посочи табелката с надпис „Национален Епидемиологичен Център“. — Ето и колата на Ралф! — добави той при вида на мерцедеса в полукръглата алея. — Май късметът най-после се обръща на наша страна. — Той реши да влезе в двора на „Шератон Мотър Ин“ от другата страна на улицата.

Джордж извади своя „Смит & Уесън“.356 Магнум и провери дали е зареден. Отвори вратата на колата и излезе, като държеше пистолета плътно до бедрото си. Светлината играеше по стоманеното дуло.

— Сигурен ли си, че искаш да използваш това нещо? — попита Джейк. — Вдига дяволски голям шум.

— Щеше ми се да го имах, когато караше наоколо, а ти беше на капака на колата — озъби се Джордж. — Хайде!

Джейк сви рамене и се измъкна иззад волана. Потупа се отзад по гърба и усети ствола на автоматичната берета. Беше много по-хубаво оръжие.

С дихателния шланг в ръка, Мариса мина бързо през последната врата към секретната лаборатория и се огледа. Бъркотията от онази съдбоносна нощ, за създаването на която тя самата имаше голям дял, се беше разсеяла, но споменът продължаваше да се връща с ужасяваща яснота. Мариса се разтрепери. Единственото, което искаше, бе да намери пакета, предназначен за нея и да се измъкне оттук. Но беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Както във всяка лаборатория, и тук имаше безброй места, където едно нещо можеше да се скрие. Реши да започне от дясно, като се върна назад, отваряше вратите на шкафовете и издърпваше чекмеджетата. Беше стигнала почти до средата на помещението, когато се изправи. Трябваше да има по-добър начин. От централния лабораторен плот отиде до камината, която Тад бе посочил като своя. В шкафовете отдолу откри бутилки с реактиви, книжни кърпички, найлонови торби за боклук, кутии с нова стъклария и какво ли още не. Но нямаше и следа от оставения за нея пакет. Тъкмо се канеше да тръгне, когато надникна през стъклото на самата камина. Зад апаратурата на Тад успя да различи тъмнозеления цвят на една пластмасова торба за боклук.

Тя включи вентилатора на камината и издърпа стъклото. След това, като внимаваше да не докосва нищо, я издърпа. В нея се намираще пакетът на „Федерал Експрес“. За да е сигурна, погледна етикета. Беше адресирана за Тад с нейния почерк.

Мариса сложи пакета в нова найлонова торба и я запечата внимателно. После върна използваната на предишното ѝ място в камината и дръпна стъклената преграда. До централния колектор бързо откачи дихателния шланг и тръгна към вратата. Беше време да открие д-р Факри или някой друг, на когото можеше да се довери.

Докато стоеше под душа с фенолов дезинфектант, тя се опита да се успокои. Имаше автоматичен таймер, така че се налагаше да изчака завършването на процеса, преди да може да отвори вратата. След

малко мина в следващата стая, съблече предпазното облекло, дърпайки бясно всички ципове. Най-после се освободи и навлече собствените си, пропити с пот дрехи.

Дубчек спря със свистене на гуми точно пред централния вход на Центъра. Тримата мъже бързо изскочиха от колата. Джержми вече държеше отворена една от тежките стъклени врати.

Дубчек не се бави да задава още въпроси, тъй като бе сигурен, че гардът ще им каже, ако Мариса е излязла. Той изтича към чакащия асансьор, следван от другите, и натисна копчето за третия етаж.

Мариса тъкмо бе тръгнала по металното мостче, когато вратата на главната сграда се отвори и тримата мъже влетяха вътре. Тя се обърна и изтича обратно във вирусологията.

— Мариса, спри — извика някой.

Прозвуча ѝ като гласа на Дубчек. Мили боже, и той ли я преследваше?

Тя заключи вратата след себе си и се огледа за място, където да се скрие. От дясната ѝ страна бе асансьорът, от лявата — стълбището. Нямах време да разсъждава.

Когато Дубчек успя да отвори вратата, единственото, което видя бе, че стрелката на асансьора сочи надолу. Мариса вече се намиреше на нивото на входното фоайе, когато тримата мъже затичаха бясно по стъпалата да я настигнат.

Мариса знаеше, че Дубчек е близо, знаеше също, че няма време да намалява ход, за да не предизвика вниманието на охранителя в главната сграда. Той надигна глава от книгата и я видя да притичва покрай него. Изправи се, но тя вече бе навън.

На алеята Мариса затърси ключовете за колата на Ралф, прехвърляйки пакета в лявата си ръка. Чу викове и вратите на Центъра се отвориха с трясък. Тя понечи да се плъзне на седалката зад волана, но само след миг установи, че седалката до шофьора е заета. Нещо лошо: срещу себе си видя насочено дулото на пистолет.

Опита се да се дръпне, но сякаш бе обгърната от тежка, плътна течност. Тялото ѝ не реагираше. Виждаше как оръжието се вдига

нагоре, но не можеше да направи нищо. Различи лице в полумрака и чу някой да произнесе „сбогом“. Оръжието изтрещя и времето спря.

Когато съзнанието ѝ се върна, тя усети, че лежи върху нещо меко. Някой повтаряше името ѝ. Бавно отвори очи и видя, че са я върнали обратно в сградата на Центъра и са я сложили на един от диваните във фойето.

Трепкащи червени и сини светлини обливаха помещението като в долнопробна дискотека. Имаше чувството, че много хора влизат и излизат. Беше объркващо. Тя затвори очи отново и се запита какво ли се е случило на мъжа с пистолета.

— Мариса, добре ли си?

Клепачите ѝ потрепнаха и се вдигнаха и тя видя Дубчек, наведен над нея; тъмните му очи изглеждаха почти черни от страх.

— Мариса — произнесе той отново. — Добре ли си? Толкова много се тревожех. Когато ни накара да осъзнаем какво става, бояхме се, че ще се опитат да те убият. Но ти не оставаше никъде достатъчно дълго, за да те открием.

Тя бе толкова шокирана, че не можеше да говори.

— Моля те, кажи нещо — умоляваше я Дубчек. — Нараниха ли те?

— Мислех, че ти си част от това. Че участваш в заговора — бе единственото, което тя успя да произнесе.

— Точно от това се страхувах — простена той. — Не че не съм си го заслужил. Бях толкова зает да защитавам Центъра, че отхвърлих теориите ти. Но повярвай ми, нямам нищо общо с това.

Мариса се пресегна към ръката му.

— Предполагам, че така и не ми се удаде случай да ти обясня. Непрекъснато нарушавах правилата.

Един болничен служител се приближи към тях.

— Госпожицата иска ли да постъпи в болницата? — попита той.

— Ще го направиш ли, Мариса? — попита я Дубчек.

— Да, но мисля, че съм добре.

Дойде друг санитар и докато помагаше да я сложат на носилка, тя каза:

— Когато чух първия изстрел, помислих, че съм простреляна.

— Не, един от хората от ФБР, на които се бях обадил, простреля евентуалния ти убиец.

Мариса потрепери. Дубчек вървеше успоредно с носилката, докато я караха към амбулаторията. Тя го хвана за ръката.

[1] Едно от най-известните произведения на Алберт Камю. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Още не бе разопаковала багажа си от двуседмичната почивка, взета по настояване на д-р Карбонара, когато звънецът на външната врата иззвъня. Току-що се беше върнала от Вирджиния, където семейството ѝ я глезеше по всякакъв начин, дори ѝ подариха ново кученце.

Докато слизаше по стъпалата не можеше да си представи кой ли може да е. Не беше казала на никого точната дата на завръщането си. Когато отвори, видя изненадана Сирил Дубчек, придружен от един непознат.

— Предполагам, не възразяваш, че нахлуваме така, но д-р Карбонара каза, че може да си си вкъщи, а д-р Факри от Световната здравна организация искаше да се срещне с теб. Днес е последният му ден в Америка, тази вечер лети обратно за Женева.

Непознатият пристъпи напред и кимна с глава. След това я погледна в очите. Напомняха на очите на Дубчек: тъмни и влажни.

— Имам честта. — Д-р Факри имаше подчертано британски акцент. — Искан да ви благодаря лично за брилянтната детективска работа.

— За съжаление, без наша помощ — призна Дубчек.

— Поласкана съм.

Дубчек прочисти гърлото си и липсата му на самоувереност ѝ се стори очарователна. Когато не я вбесяваше, спокойно можеше да признае, че е всъщност много красив.

— Мислехме, че ще искаш да знаеш какво се е случило — каза той. — Пресата изнесе малко подробности, но дори полицията се съгласи, че имаш право да знаеш истината.

— Искан да чуя всичко. Но, моля ви, влезте и седнете. Искате ли нещо за пиене?

Когато се настаниха, д-р Факри започна:

— Благодарение на вас, всички, замесени в епидемиите от Ебола, бяха арестувани. Човекът, когото сте наръгали с нож в Сан Франциско,

съобщи за д-р Хеберлинг в мига, в който се съвзе от операцията.

— Полицията смята, че е искал да бъде изпратен в затвора, така че да не можеш да го откриеш отново — каза Дубчек с лека сардонична усмивка.

Мариса потрепери, спомняйки си ужасяващия епизод в банята. За миг образът на леденосините му очи я накара да замръзне. После се овладя и попита какво е станало с Хеберлинг.

— Ще бъде обвинен за многобройни предумишлени убийства — каза Дубчек. — Съдиите отказват да го пуснат под гаранция независимо от размера ѝ, с мотива, че е прекалено опасен за обществото.

— А какво става с онзи човек, когото нападнах с медицинския пистолет? — Мариса се беше страхувала да зададе този въпрос. Не искаше да е отговорна за ничие убийство, та макар и на злодей.

— Жив е, ще отговаря пред закона. Използвал е серума навреме и това го е предпазило ефикасно.

— А останалите членове на Лекарски съюз за действие? — попита Мариса.

— Някои от тях са предложили да дадат показания — отвърна Дубчек. — Това прави разследването лесно. Започваме да вярваме, че по-голямата част от членовете са смятали, че подкрепят просто кампания за прокарване на разумни закони в здравеопазването.

— А Тийман? Той определено не изглеждаше като човек, който би се замесил в подобно нещо. Или поне ми се стори, че има съвест.

— Адвокатът му е внесъл искане за по-лека присъда в замяна на съдействие. Колкото до самия Лекарски съюз, групата фалира. Почти всички от семействата на жертвите са предявили обвинения. Освен това осъдиха лекарите индивидуално. Повечето членове бяха съдени като криминални престъпници. Така че ще постоят доста време зад решетките, в това число Джаксън.

— Сигурно двамата с д-р Хеберлинг щяха да бъдат линчувани, ако имаше такава възможност — добави д-р Факри.

— Предполагам, че Ралф също е бил осъден — произнесе бавно Мариса. Все още се опитваше да си обясни как този човек, за когото смяташе, че я защитава, се беше опитал да я убие.

— Той бе един от първите, които се съгласиха да сътрудничат на обвинението. Ще го пуснат за известно време, но се съмнявам, че ще е

за дълго. Освен връзката му с ЛСД, той е пряко свързан с нападенията над теб.

— Знам — въздъхна Мариса. — Значи всичко наистина свърши.

— Благодарение на настойчивостта ти — усмихна се Дубчек. — И епидемията в Ню Йорк вече е под контрол.

— Слава богу.

— Кога ще се върнеш в Центъра? — попита той. — Вече сме ти уредили пропуск за секретната лаборатория. — Този път усмивката му беше широка.

Мариса се изчерви.

— Още не съм решила. Всъщност, обмислям дали да не се върна към педиатрията.

— Обратно в Бостън? — Лицето на Дубчек посърна.

— Ще бъде загуба за нашата сфера — намеси се д-р Факри. — Вие станяхте международен герой в областта на епидемиологията.

— Ще си помисля още малко — обеща Мариса. — Но дори да започна работа като педиатър, ще остана в Атланта. — Замълча за малко, после добави: — Имам обаче една молба.

— Ако мога да помогна... — каза д-р Факри.

Тя поклати глава.

— За това може да помогне само Сирил. Независимо дали ще отида в педиатрията, или не, надявам се отново да ме покани на вечеря.

Дубчек се засмя на обърканото изражение на Факри, наведе се и притисна Мариса към себе си.

Издание:

Автор: Робин Кук

Заглавие: Заговор

Преводач: Диана Райкова

Език, от който е преведено: Английски

Издание: първо

Издател: ИК „Ергон“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-954-9625-22-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2657>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.